

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

**Materiały programowe i informacyjne,
opinie i stanowiska z 2016
i początku 2017 roku**

Nawet jeśli się mylisz, mów prawdę
Seneka

Publikacja nr 28

Warszawa, marzec 2017 r.

Redakcja:
mgr inż. Edmund Misterski,
dr Krzysztof Pająk,
dr Henryk Potrzebowski,
prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Zdjęcia:
dr Henryk Potrzebowski, Stanisław Dominiak,
Paweł Spychalski, Andrzej Zalewski

Realizacja:
Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM
05-077 Warszawa, ul. Orzechowa 2, tel. 22 629 80 38
e-mail: owpsim@post.pl
Nakład: 400 egz.

Spis treści

Wstęp	9
Geneza i działalność Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego od 1993 roku	11
Dokument założycielski PLP	17
Status Polskiego Lobby Przemysłowego	
Status Polskiego Lobby Przemysłowego	25
Pismo PLP do Ludwika Dorna – Wicepremiera, Ministra Spraw Wewnętrznych	26
Odpowiedź Ministra Spraw Wewnętrznych	27
List Gratulacyjny Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego do organizatorów i uczestników Jubileuszu 15-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego.....	28
List Gratulacyjny Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezydenta RP Olgierda Dziekońskiego z okazji 20-lecia PLP.....	29
Partnerzy Polskiego Lobby Przemysłowego	
Porozumienie o współpracy pomiędzy Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich a Polskim Lobby Przemysłowym	33
Porozumienie o współpracy pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej.....	36
Porozumienie o współdziałaniu w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu	39

Porozumienie Obywatelskie organizacji społecznych i związków zawodowych „Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami” z dnia 7 września 2004 roku.....	53
---	----

Uroczystość dwudziestej trzeciej rocznicy powstania PLP i IV edycja Honorowego Wyróżnienia Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)

Uroczystość 23-lecia powstania Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 19 marca 2016 roku	59
--	----

Komunikat Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Kapituły Honorowego Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)	65
---	----

Laureaci poprzednich czterech edycji Honorowego Wyróżnienia PLP.....	69
--	----

Problemy strategii rozwoju gospodarczego

Opinia Polskiego Lobby Przemysłowego na temat projektu rządowej „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju”	76
---	----

Propozycje Polskiego Lobby Przemysłowego dotyczące formułowania strategii rozwoju gospodarczego w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju przemysłu	84
--	----

Pismo Pawła Szrota - Sekretarza Stanu, Zastępcy Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	97
---	----

Pismo Wiceprezesa Rady Ministrów, Ministra Rozwoju i Finansów Mateusza Morawieckiego do koordynatora Polskiego Lobby Przemysłowego.....	98
---	----

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego Im. Eugeniusz Kwiatkowskiego w sprawie Odbudowy i Konsolidacji Polskiego Przemysłu Stoczniowego.....	99
---	----

Koncepcja Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych oraz uwagi do projektu ustawy o organizowaniu zadań na rzecz obronności

Propozycja Polskiego Lobby Przemysłowego. Urząd
ds Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych 112

Pismo Pawła Szrota – Sekretarza Stanu, Zastępcy Szefa
Kancelarii Prezesa Rady Ministrów 118

Odpowiedź Sekretarza Stanu w MON Bartosza Kownackiego
na Stanowisko PLP..... 119

Odpowiedź Gen. Mieczysława Gocuła – Szefa Sztabu
Generalnego WP na Stanowisko PLP..... 120

Wywiad Magazynu VIP z koordynatorem PLP
prof. Pawłem Soroką..... 125

Uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego do projektu ustawy
o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa
realizowanych przez przedsiębiorców i programie
mobilizacji gospodarki 137

Konferencje współorganizowane przez Polskie Lobby Przemysłowe

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. Międzynarodowa
współpraca gospodarczo-obronna..... 143

Zaproszenie na Konferencję pt. Odrodzenie Polskiego
Samorządu Gospodarczego..... 149

I Ogólnopolska Olimpiada Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym współorganizowana przez PLP

Pismo informujące o udzielaniu patronatu Szefa Biura
Bezpieczeństwa Narodowego nad Olimpiadą..... 153

Nota o I Ogólnopolskiej Olimpiadzie Wiedzy o Lotnictwie
i Przemysle Lotniczym 155

Udział w obchodach rocznicowych na Ławicy

Gnieźnianie na obchodach rocznicowych na Ławicy 167

Stanowisko PLP w sprawie Programu ONZ pt. The 2030 Agenda for Sustainable Development

Pismo PLP w w/w sprawie do Wicepremiera Mateusza
Morawieckiego 175

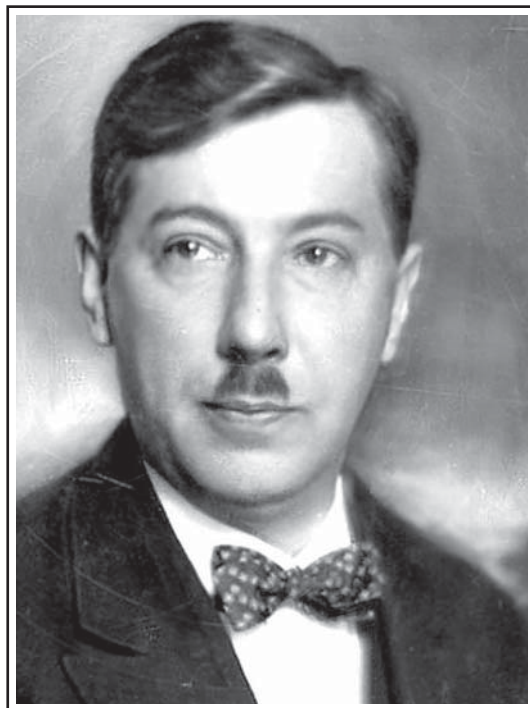
Z historii polskiego przemysłu

Folder-Wspomnienia-czyli krótka historia Fabryki
Obrabiarek „Mechanicy” 179

**Polskie Lobby Przemysłowe na łamach prasy
i w Internecie (lipiec 2016r. – luty 2017 r.) 181**

**Kalendarium Polskiego Lobby Przemysłowego
(marzec 2016 r. – marzec 2017 r.) 195**

Bibliografia dotychczasowych wydawnictw PLP 199

Eugeniusz Kwiatkowski
patron Polskiego Lobby Przemysłowego

WSTĘP

Niniejszy rocznik Polskiego Lobby Przemysłowego został wydany z okazji dwudziestej czwartej rocznicy jego powstania. **W roczniku zamieszczone zostały stanowiska, opinie i wystąpienia, które Polskie Lobby Przemysłowe sformułowało w 2016 i na początku 2017 roku.** Zostały one przekazane najwyższym władzom w Polsce. W publikacji znalazły się również wybrane zdjęcia z działalności Polskiego Lobby Przemysłowego w okresie 2016-2017 i kalendarium obejmujące ten sam okres oraz reprodukcje wybranych wycinków prasowych i tekstów zamieszczonych w Internecie dotyczących działalności PLP i jego wystąpień oraz opinii.

Rocznik zawiera m.in. dokumentację IV edycji Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego **„Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” (*Bene Meritus pro Industria Poloniae*)** oraz opinię Polskiego Lobby Przemysłowego o rządowej Strategii Odpowiedzialnego Rozwoju i propozycje PLP dotyczące formułowania strategii rozwoju gospodarczego w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju przemysłu. A także Stanowisko odnoszące się do odbudowy i konsolidacji przemysłu stocznioowego w Polsce. W tegorocznej publikacji zamieszczono ponadto koncepcję Polskiego Lobby Przemysłowego powołania Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych i omówienie I Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym, którego Polskie Lobby Przemysłowe było współorganizatorem.

Z okazji dwudziestej czwartej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego wszystkim uczestniczącym w jego pracach: prezesom i dyrektorom przedsiębiorstw i instytutów,

działaczom naszego partnera strategicznego SIMP oraz naszym ekspertom i współdziałającym z nami działaczom związkowym, bardzo dziękuję za zaangażowanie w nasze działania mające na celu obronę interesów polskiego przemysłu i wspieranie jego rozwoju.

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Geneza i działalność Polskie Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego od 1993 roku

Inicjatorami jego powołania byli dyrektorzy, pracownicy nauki współpracujący z przemysłem i związkowcy będący uczestnikami trzech ogólnopolskich seminariów, które odbyły się w 1992 roku w Świdniku oraz Warszawie i były poświęcone sytuacji i przekształceniom w polskich przemysłach: elektronicznym, lotniczym i obronnym, których istnienie było wówczas bardzo zagrożone. Polskie Lobby Przemysłowe ukonstytuowało się 13 marca 1993 roku na zebraniu założycielskim, które odbyło się w Warszawskiej Szkole Zarządzania – Szkole Wyższej. Nadano mu formę niezależnej organizacji społecznej, będącej porozumieniem o współdziałaniu działających na rzecz polskiego przemysłu, w tym obronnego, stowarzyszeń i organizacji oraz związków zawodowych różnych nurtów i branż. Do PLP przystąpiła także grupa dyrektorów oraz ekspertów i pracowników naukowych działających na styku z przemysłem, w tym naukowców związanych z wojskiem. Polskie Lobby Przemysłowe stało się płaszczyzną uzgadniania i wypracowania stanowisk, opinii i ekspertyz w istotnych sprawach polskiego przemysłu, zwłaszcza branż strategicznych i wysokiej techniki.

Polskie Lobby Przemysłowe w 1995 roku za swojego patrona wybrało wybitnego polskiego polityka gospodarczego Eugeniusza Kwiatkowskiego. Nie jest związane z żadną opcją polityczną. Należy podkreślić, że Polskie Lobby Przemysłowe nie prowadzi jakiegokolwiek działalności gospodarczej i ogranicza się wyłącznie do funkcji opiniotwórczych i opiniodawczych oraz edukacyjnych. Nie jest też klasyczną organizacją lobbystyczną, działa bowiem w oparciu o pracę społeczną, chociaż w związku z wej-

ściem w życie Ustawy o lobbingu zgłosiło swoją działalność Ministrowi Spraw Wewnętrznych i uzyskało jego akceptację.

W czasie dotychczasowej działalności PLP sformułowało ponad 360 opinii, opracowań i stanowisk oraz ekspertyz, dotyczących całej gospodarki, poszczególnych branż polskiego przemysłu lub konkretnych jego problemów oraz obronności. Przekazane one zostały poszczególnym rządowi i wybranym ministerstwom oraz komisjom sejmowym i senackim. Do największych osiągnięć Polskiego Lobby Przemysłowego należy zaliczyć opublikowane w 1996 roku opracowanie pt. „Wielozadaniowy samolot bojowy dla wojsk lotniczych RP – szansa na modernizację gospodarki i rozwój ekonomiczny Polski. Opinia na temat sposobu wyboru oferty” oraz opracowanie pt. „Polska racja stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego”, które w postaci książkowej zostało opublikowane w marcu 2000 roku. W 2004 roku opublikowany został alternatywny program naprawy PKP. Natomiast w czerwcu 2005 roku wydany został „Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy”, opracowany przez – powołane z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego – Konwersatorium „O lepszą Polskę”, w pracach którego uczestniczyło ponad 40 intelektualistów i ekspertów. Konwersatorium opracowało również raport poświęcony globalnemu kryzysowi finansowo – gospodarczemu (opublikowany w czerwcu 2011 roku.)

W marcu 2012 r. został opracowany przez ekspertów PLP kolejny Raport pt. „Straty w potencjale polskiego przemysłu i jego ułomna transformacja po 1989 roku. Wizja nowoczesnej reindustrializacji Polski”. Natomiast w roczniku PLP z 2013 roku opublikowana została Część druga Raportu „Przyczyny i konsekwencje globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce”.

Istotną formą działalności Polskiego Lobby Przemysłowego przez cały okres jego istnienia były i są ogólnopolskie konferencje problemowe i seminaria oraz fora dyskusyjne i programowe. Polskie Lobby Przemysłowe doprowadziło również do partner-

skiej, ścisłej współpracy jego ekspertów ze środowiskami pracowniczymi, reprezentowanymi przez związki zawodowe różnych nurtów. 19 czerwca 1996 roku podpisane zostało porozumienie o współdziałaniu Polskiego Lobby Przemysłowego ze związkami zawodowymi różnych nurtów – ponad podziałami – w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu. Sygnatariusze porozumienia zadeklarowali, że wspólnie będą monitorować procesy decyzyjne dotyczące przyszłości polskich branż strategicznych i przeciwstawiać się rozwiązaniom niekorzystnym dla Polski.

10 marca 2004 roku Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego zawarło Porozumienie o Współpracy ze swoim partnerem strategicznym – Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich. Natomiast 17 stycznia 2007 roku podpisane zostało Porozumienie o Współpracy pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej.

5 marca 2013 roku Polskie Lobby Przemysłowe ustanowiło Honorowe Wyróżnienie **Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)**. Dotąd przyznano cztery edycje tych wyróżnień.

Bieżącą działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego kieruje Gremium Koordynacyjne w składzie: mgr inż. Zygmunt Dębiński, prof. dr Tadeusz Gałązka, mgr inż. Jerzy Horodecki, prof. dr hab. Andrzej Janicki, płk Jerzy Kade, prof. dr hab. Jerzy Klamka, mgr inż. Wiesław Klimek, inż. Czesław Książek, mgr Kazimierz Łasiewicki, mgr inż. Witold Michałowski, mgr inż Edmund Misternski, dr inż. Henryk Potrzebowski i prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka.

Koordynatorem PLP – na kolejną kadencję – w dniu 3 marca 2012 r. wybrany został przez Walne Zgromadzenie Sprawozdawczo-Wyborcze prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, a sekretarzem dr inż. Henryk Potrzebowski. Komisję Rewizyjną PLP tworzą: mgr inż Jerzy Czeszko i Franciszek Michalski.

Adres Polskiego Lobby Przemysłowego:
00-050 Warszawa ul. Świętokrzyska 14a, pok. 540 (ZG SIMP),
tel. 22 827-17-68, fax: 22 826-03-54.
Tel. kom. koordynatora PLP
prof. nadzw. dr hab. Pawła Soroki:
603-425-568
E-mail: pawel@plp.info.pl
www.plp.info.pl
[https://pl.wikipedia.org/wiki/Polskie_Lobby_](https://pl.wikipedia.org/wiki/Polskie_Lobby_Przemys%C5%82owe_im._Eugeniusza_Kwiatkowskiego)
[Przemys%C5%82owe_im._Eugeniusza_Kwiatkowskiego](https://pl.wikipedia.org/wiki/Polskie_Lobby_Przemys%C5%82owe_im._Eugeniusza_Kwiatkowskiego)

Zebranie założycielskie Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 13 marca 1993 r. w Warszawskiej Szkole Zarządzania
– Szkole Wyższej

Otwarcie uroczystości pierwszej rocznicy PLP:
Marian Migdalski – Dyrektor „Rawaru”, Paweł Soroka, Bolesław Jesionek

Uczestnicy pierwszej rocznicy Polskiego Lobby Przemysłowego
(12 marca 1994 r.)

DOKUMENT ZAŁOŻYCIELSKI

Założenia programowo-organizacyjne Polskiego Lobby Przemysłowego, przyjęte w trakcie zebrania założycielskiego w dniu 13 marca 1993 roku

Polski przemysł znalazł się w bardzo trudnej sytuacji. Brak prorozwojowej polityki przemysłowej, restrykcyjne obciążenia podatkowe i niekorzystna polityka importowa doprowadziły wiele przedsiębiorstw na skraj upadku. W takiej sytuacji znalazły się również przedsiębiorstwa nowoczesne, mające strategiczne znaczenie dla naszej gospodarki, w tym produkujące na potrzeby obronności. Szybko postępuje degradacja polskiej nauki i rośnie bezrobocie wśród inteligencji technicznej.

Dokonująca się w Polsce przebudowa gospodarki była dotąd procesem odgórnym, sterowanym przez urzędników i doradców zagranicznych. W przekształceniach nie uwzględniane są opinie i umiejętności praktyków – środowisk menedżerskich i inżynierskich, a także aspiracje i podmiotowe dążenia pracowników. Do przezwyciężenia recesji i wyprowadzenia kraju z kryzysu może przyczynić się wykorzystanie wielkiego potencjału tych środowisk. Szansą na powodzenie reform jest wykreowanie szerokiego ruchu, spełniającego funkcję lobby przemysłowego, skupiającego najlepszych fachowców. Niezbędne jest także wypracowanie długofalowej strategii zmian strukturalnych i własnościowych, wyznaczonej przez polską rację stanu i spełniającej aspiracje i oczekiwania społeczne. Dla realizacji tych celów powstało Polskie Lobby Przemysłowe.

1. Polskie Lobby Przemysłowe jest dobrowolnym porozumieniem o współdziałaniu równoprawnych i samodzielnych organizacji, związków zawodowych i stowarzyszeń związanych z przemysłem, działających na rzecz zahamowania regresu oraz pobudzenia i stymulowania procesów rozwojowych w przemyśle i poprawienia kondycji polskich przedsiębiorstw przemysłowych. Porozumienie będzie dążyć do przekształcenia się w przyszłości w ogólnopolską strukturę posiadającą osobowość prawną.

2. Lobby stanowi forum uzgadniania stanowisk i opinii oraz wspólnych działań w istotnych sprawach naszego przemysłu, zwłaszcza branż strategicznych i nowoczesnych, uwzględniających różne aspekty, charakterystyczne dla tworzących je organizacji i stowarzyszeń. Jednocześnie lobby reprezentuje uzgodnione interesy polskiego przemysłu i przedsiębiorstw wobec parlamentu i jego komisji, rządu, samorządów terytorialnych i organizacji oddziałujących na sytuację w przemyśle.

3. Lobby jest ruchem niezależnym od ugrupowań politycznych i działa na rzecz popierania fachowców i oddzielenia ideologii od gospodarki.

4. Porozumienie będzie wpływać na politykę przemysłową państwa i uczestniczyć w jej realizacji, oraz oddziaływać na kierunki przekształceń własnościowych.

5. Istotnym celem porozumienia jest wywieranie wpływu na kształt decyzji parlamentarnych, rządowych i samorządowych dotyczących polskiego przemysłu i przedsiębiorstw oraz włączenie się w ich urzeczywistnienie – przy wykorzystaniu potencjału i możliwości organizacji i związków zawodowych współdziałających w ramach lobby.

§ 1

Swoje cele lobby realizuje poprzez:

- 1) Inicjowanie, opiniowanie i uzupełnianie projektów ważnych aktów prawnych odnoszących się do przemysłu i przedsiębiorstw.

- 2) Pośredniczenie w nawiązywaniu współpracy między przedsiębiorstwami różnych branż.
- 3) Organizowanie i podejmowanie wspólnych przedsięwzięć – w tym akcji i działań w terenie.
- 4) Inspirowanie i organizowanie badań, prac projektowych i ekspertyz – we współpracy z profesjonalnymi placówkami naukowymi – dotyczących przemysłu i przedsiębiorstw, oraz upowszechnianie ich wyników.
- 5) Organizowanie seminariów, konferencji i spotkań o charakterze programowym.
- 6) Popieranie edukacji menadżerskiej, służącej podnoszeniu sprawności zarządzania przedsiębiorstwami w gospodarce rynkowej.
- 7) Nawiązywanie kontaktów i podejmowanie współpracy z organizacjami i instytucjami posiadającymi wpływ na sytuację w przemyśle i funkcjonowanie przedsiębiorstw, oraz organizacjami polonijnymi i wybitnymi polskimi specjalistami żyjącymi za granicą.
- 8) Reprezentowanie interesów skupionych w lobby organizacji w sporach z administracją państwową – z ich upoważnienia.

§ 2

Poszczególne organizacje i stowarzyszenia tworzące lobby reprezentowane są przez swoich przewodniczących lub sekretarzy albo przez upoważnionych przedstawicieli, co powinno zapewnić ścisły związek porozumienia ze środowiskami, których wyrazicielami są te organizacje i stowarzyszenia.

§ 3

Oprócz organizacji i stowarzyszeń tworzących lobby, w jego ramach działają:

- 1) Rada Dyrektorów przedsiębiorstw różnych branż i instytutów badawczo-rozwojowych, reprezentująca racje pracodawców.

- 2) Rada Związkowa złożona z przedstawicieli różnych związków zawodowych, reprezentująca racje pracobiorców.
- 3) Rada Naukowo-Doradcza, skupiająca pracowników naukowo-badawczych z uczelni i instytutów związanych z przemysłem i przedsiębiorstwami.

§ 4

Bieżąca działalność lobby – w uzgodnieniu z tworzącymi je podmiotami – prowadzi Gremium Koordynacyjne, złożone z osób deklarujących chęć aktywnego działania na rzecz całego lobby. Gremium wybiera koordynatora organizującego jego prace.

§ 5

Decyzje i stanowiska lobby przyjmuje metodą uzgodnień.

§ 6

W ramach porozumienia istnieją stałe komisje problemowe. Powoływane są także komisje zadaniowe.

§ 7

W ramach Polskiego Lobby Przemysłowego mogą tworzyć się ogniwa terenowe o zasięgu wojewódzkim lub międzywojewódzkim, które realizują cele programowe określone w niniejszych założeniach. Ogniwa terenowe mogą skupiać przedstawicieli tych środowisk z danego terenu, które zostały wymienione w pkt. 1 i § 3.

§ 8

Szczegółowe zasady funkcjonowania ogniwa terenowego Polskiego Lobby Przemysłowego określa regulamin przyjęty przez jego założycieli i uzgodniony z Gremium Koordynacyjnym PLP, które wspiera działalność ogniw terenowych.

Posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 6 grudnia 2016 roku. Od lewej: mgr inż. Jerzy Horodecki,
dr Krzysztof Pająk, prof. dr hab. Jerzy Klamka, inż. Zygmunt Dębiński
i prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Posiedzenie Gremium Koordynacyjnego PLP. Od prawej: płk Jerzy Kade,
mgr inż. Wiesław Klimek, płk Franciszek Michalski

STATUS POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

STATUS POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

W związku z wejściem w życie U S T A W Y z dnia 7 lipca 2005 r. O DZIAŁALNOŚCI LOBBINGOWEJ W PROCESIE STANOWIENIA PRAWA, Polskie Lobby Przemysłowe zwróciło się do **Ludwika Dorna – Wicepremiera Rządu RP, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji** z pismem z dnia 24.03.2006 r., zgłaszającym swoją działalność w formie lobbingu społecznego niezawodowego (w załączeniu). Na pismo to otrzymało odpowiedź z datą 21.07.2006 r., podpisaną – z upoważnienia Ministra – przez **Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jarosława Zielińskiego**, którą także tu załączamy.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-090 Warszawa

L. dz. 9/2006

Warszawa, 24 marca 2006 r.

Szanowny Pan
Ludwik Dorn
Wicepremier Rządu RP
Minister Spraw Wewnętrznych

Szanowny Panie Premierze,

W związku z wejściem w życie Ustawy o działalności lobbingsowej i z uwagi na prace nad stosownymi zmianami Regulaminu Sejmu i Senatu RP związanymi z tym faktem, pragniemy przedłożyć do Pańskiej akceptującej wiadomości co następuje:

1. Jak wiadomo, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agendy od kilkunastu lat prowadziły i nadal prowadzą swoją działalność jedynie dla dobra wspólnego, całkowicie społecznie, a więc bez jakiegokolwiek wynagrodzenia, kierując się wyłącznie najlepszym obywatelskim rozumieniem polskiej racji stanu. Jest to zatem działalność nie poddająca się zarówno wpływowi politycznym, jak i naciskom komercjalizacji.

2. W toku prac Nadzwyczajnej Komisji Sejmowej do spraw wyżej wspomnianej ustawy, w których uczestniczył nasz reprezentant, dobitnie i konsekwentnie artykułowaliśmy istnienie już w Polsce tradycji lobbingu społecznego – w odróżnieniu do wprowadzanego do naszego kraju lobbingu zawodowego, finansowanego przez zainteresowane podmioty.

3. Dalsze nasze zamierzenia, cele i pełne jawności metody działania, podporządkowujemy idei pomyślności narodu i państwa polskiego, zdolnego do skutecznego konkurowania w ramach Unii Europejskiej i globalizującego się świata.

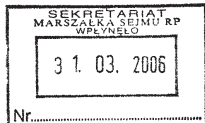
Bylibyśmy wdzięczni, jeśli zechciałby Pan Premier odpowiedzieć na ten list, akcentując zwłaszcza w nim zrozumienie dla naszych wysiłków.

Do wiadomości:

Z wyrazami szacunku

Pan Marek Jurek – Marszałek Sejmu RP

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego
Paweł Soroka
dr Paweł Soroka

Warszawa, dnia 24.07.2006 r.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

DAP/730-39/06/Am

**Pan
Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
00 – 050 Warszawa**

Szanowny Panie

W nawiązaniu do Pana wystąpienia na temat działalności lobbingowej Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend zwracam uwagę, że wszelkie działania lobbingowe, które byłyby prowadzone w sposób zgodny z prawem i innymi normami życia społecznego, oraz – jak Pan wspomniał w wyżej wymienionym wystąpieniu – z myślą o „idei pomyślności narodu i państwa polskiego”, zasługują na uznanie i poparcie.

Pragnę zatem wyrazić nadzieję, że działalność lobbingowa Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend pomoże w wypracowaniu najważniejszych rozwiązań prawnych.

Z pozdrowieniem

**MINISTER
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
[Signature]
**z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu**

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 29 marca 2008 roku

Organizatorzy i Uczestnicy
Jubileuszu 15 - lecia
Polskiego Lobby Przemysłowego
Warszawa

serdecznie pozdrawiam uczestników i organizatorów uroczystych obchodów 15 - tej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego imienia Eugeniusza Kwiatkowskiego. Proszę przyjąć moje najlepsze gratulacje z okazji obchodzonego przez Państwa jubileuszu. Pragnę złożyć wszystkim osobom i instytucjom zaangażowanym w działania Polskiego Lobby Przemysłowego wyrazy uznania wobec roli, jaką organizacja odgrywa w debacie nad kondycją polskiej gospodarki i kształtem przemian ekonomicznych w naszym kraju.

Prowadzone przez Państwa przedsięwzięcie ma formułę organizacji non - profit, opiera się na pracy społecznej i nie forsuje żadnych partykularnych interesów. W swoich analizach i raportach starają się Państwo prezentować szerokie, interdyscyplinarne, merytoryczne spojrzenie i kierować się najlepiej rozumianą polską racją stanu. Są Państwo wierni przesłaniu Eugeniusza Kwiatkowskiego, postaci o ogromnych zasługach dla polskiego państwa i gospodarki, jednego z głównych twórców historycznych przedsięwzięć odrodzonej Rzeczypospolitej - portu w Gdyni i Centralnego Okręgu Przemysłowego.

W swojej działalności opiniotwórczej i opiniodawczej pragną Państwo pomagać w rozwiązywaniu problemów gospodarczych, w popularyzowaniu i przyswajaniu dobrych praktyk w zarządzaniu sektorem publicznym i przedsiębiorstwami, a także kształtować postawy mentalne w środowiskach związanych z polskim przemysłem. Z uznaniem należy podkreślić liczne inicjatywy i opracowania, przygotowane przez Polskie Lobby Przemysłowe, jak *Polska racja stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego* czy też *Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy*. Nie ulega wątpliwości, że Państwa wysiłki i aktywność, niejednokrotnie wymagające odwagi i nonkonformizmu, mają istotne znaczenie dla polskiej gospodarki i przemian cywilizacyjnych w naszym kraju, w budowanie suwerennej, demokratycznej, solidarnej Rzeczypospolitej, o wydajnej i mocnej gospodarce.

Pragnę raz jeszcze złożyć Państwu serdeczne gratulacje z okazji jubileuszu. Życzę wszystkim, którzy związali swoją wiedzę, kwalifikacje i doświadczenie z działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego, wielu kolejnych osiągnięć oraz satysfakcji z pracy dla Polski.

KANCELARIA PREZYDENTA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Olgiert Dziekoński
Sekretarz Stanu

Warszawa, 23 marca 2013 roku

Organizatorzy i Uczestnicy
uroczystych obchodów 20-lecia powstania
Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

Proszę przyjąć serdeczne gratulacje z okazji jubileuszu dwudziestolecia powołania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Wszystkim działaczom Państwa organizacji składam wyrazy szacunku i uznania.

Doprowadzili Państwo do szerokiego porozumienia między różnymi instytucjami i stowarzyszeniami, menedżerami, ekspertami i związkowcami, aby razem poszukiwać najlepszych dróg rozwoju dla polskiego przemysłu, a zwłaszcza jego strategicznych branż. Słusznie wskazują Państwo, że w dzisiejszym globalnym świecie przybierają na znaczeniu zarówno procesy międzynarodowej kooperacji, jak i zaostrzonej konkurencji. Przyszłość Polski – także jako uczestnika Unii Europejskiej – w niemalym stopniu zależy od umiejętności zdefiniowania i chronienia naszych strategicznych interesów gospodarczych.

Za patrona swej działalności wybrali Państwo Eugeniusza Kwiatkowskiego, inicjatora rozwoju przemysłu II Rzeczypospolitej, którego idee i historyczne dokonania pozostają dla nas, współczesnych, nadal inspirujące. Przyznając honorowe wyróżnienia *Bene Meritus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu* przywołują Państwo również zasługi innych wybitnych postaci, animatorów polskiej myśli technicznej i rozwiązań przemysłowych, którzy kreślili przed Polską ambitne, perspektywiczne cele.

To cenne, że starają się Państwo postrzegać obecne wyzwania gospodarcze w podobnie szerokim wymiarze, definiując swoją działalność jako promowanie opinii biorących za punkt wyjścia żywotne interesy Rzeczypospolitej. Dziękuję za tę postawę społecznikowskiej służby i nowoczesnie pojmowanego patriotyzmu.

Zyczę Polskiemu Lobby Przemysłowemu, aby również w przyszłości Państwa analizy i diagnozy przyczyniały się do wypracowania dobrych rozwiązań gospodarczych i wspierały doradczym głosem rozwój nowoczesnej polityki przemysłowej. Proszę przyjąć życzenia kolejnych sukcesów, poczucia spełnienia w społecznej misji oraz wszelkiej pomyślności.

PARTNERZY POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY pomiędzy Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich a Polskim Lobby Przemysłowym

Nawiązując do wieloletniej współpracy Polskiego Lobby Przemysłowego ze Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, mając na celu działania na rzecz dobra polskiej gospodarki i jej rozwoju, a także dążąc do zacieśnienia więzi między środowiskami – inżynierskimi i przemysłowymi, zawarto porozumienie pomiędzy:

Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, reprezentowanym przez prezesa SIMP – Andrzeja Ciszewskiego i wiceprezesa SIMP – Jana Salamończyka i Polskim Lobby Przemysłowym, reprezentowanym przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w § 9 pkt 3 statutu SIMP i założeniami programowo-organizacyjnymi PLP ustalają współpracę w zakresie formułowania opinii i ekspertyz dotyczących stanu polskiej gospodarki, a zwłaszcza przemysłu, i docierania z nimi do gremiów decydenckich i opinii publicznej.

§ 2

Współpraca pomiędzy SIMP i PLP realizowana będzie przez:

1. Organizowanie dyskusji i debat z udziałem ekspertów SIMP i PLP, poświęconych wybranym problemom ogólnym i branżowym.
2. Organizowanie wspólnych seminariów i konferencji o charakterze programowym.
3. Organizowanie wspólnych konferencji prasowych.
4. Wydawanie publikacji, prezentujących wspólne opinie i stanowiska.

§ 3

W konsekwencji postanowień określonych w § 1 i § 2 strony przyjmują następujące zakresy obowiązków:

1. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich:
 - a) wspólne występowanie z PLP na wewnątrz, w przypadkach gdy od występującego wymagane jest posiadanie osobowości prawnej,
 - b) udostępnianie nieodpłatne pomieszczeń na zebrania PLP i udzielanie mu swego adresu,
 - c) przechowywanie dokumentacji PLP.
2. Polskie Lobby Przemysłowe:
 - a) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez poszczególne sekcje i towarzystwa naukowo-techniczne SIMP,
 - b) udział w konferencjach i seminariach organizowanych przez SIMP,
 - c) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw,
 - d) promocję w środowiskach przemysłowych dorobku SIMP w zakresie postępu naukowo-technicznego.

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany oficjalnych dokumentów, stanowisk, materiałów konferencyjnych wydanych przez każdą ze stron.

§ 5

Strony postanawiają, że pełnomocnikami do spraw kontaktów roboczych będą:

- ze strony SIMP – Kazimierz Łasiewicki,
- ze strony PLP – Paweł Soroka.

§ 6

Strony postanawiają, że co roku dokonywana będzie ocena realizacji niniejszego porozumienia.

§ 7

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron z terminem 3-miesięcznym.

§ 8

Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron.

§ 9

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Prezes SIMP
Andrzej Ciszewski

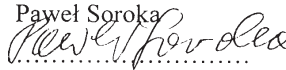

Wiceprezes SIMP
Jan Salamonczyk

STOWARZYSZENIE
Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
Zarząd Główny
00-950 W-wa, ul. Świętokrzyska 14A

Koordinator PLP
Paweł Soroka

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Warszawa, 2004-03-10.

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej

Pozytywne efekty dotychczasowej doraźnej współpracy na rzecz promowania obronności i bezpieczeństwa kraju, motywują Polskie Lobby Przemysłowe i Towarzystwo Wiedzy Obronnej do nadania jej instytucjonalnej, bardziej ścisłej i dynamicznej formy. Dlatego też układające się strony:

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego (PLP), reprezentowane przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę i Towarzystwo Wiedzy Obronnej, reprezentowane przez prezesa Zarządu Głównego TWO – Wiesława Józwicka zawierają porozumienie.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w założeniach programowo-organizacyjnych PLP i w statucie TWO (§ 6 pkt 3 i § 7 pkt 5), ustalają następujące płaszczyzny współpracy:

- 1) zapoznavanie i upowszechnianie dokumentów prawnych w dziedzinie obronności i gospodarki narodowej pracującej na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 2) popularyzowanie osiągnięć naukowych i technicznych, krajowych i zagranicznych związanych z obronnością;
- 3) formułowanie opinii i ekspertyz dotyczących obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 4) współdziałanie w przedsięwzięciach promocyjnych PLP i TWO, m.in. na forum targów zbrojeniowych.

§ 2

Współpraca pomiędzy PLP i TWO realizowana będzie przez:

- 1) organizowanie wspólnych konferencji, sympozjów i warsztatów edukacyjnych o charakterze programowym;
- 2) wydawanie publikacji, prezentujących dorobek naukowy oraz opinie i stanowiska wypracowane przez oba stowarzyszenia;
- 3) wymianę informacji o najistotniejszych przedsięwzięciach PLP i TWO.

§ 3

Realizując postanowienia § 1 i § 2 niniejszego porozumienia, układające się strony przyjmują następujące zobowiązania:

1. Polskie Lobby Przemysłowe
 - a) udział w konferencjach i warsztatach edukacyjnych organizowanych przez TWO;
 - b) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw;
 - c) promowanie w środowiskach przemysłowych TWO oraz jego możliwości marketingowych za pośrednictwem wydawnictw („Wiedza Obronna”, „Zeszyt Problemowy”, „Biuletyn Informacyjny”) i płyt DVD, CD;
 - d) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez TWO.
2. Towarzystwo Wiedzy Obronnej
 - a) udział przedstawicieli TWO w przedsięwzięciach realizowanych przez PLP, dotyczących spraw obronnych i bezpieczeństwa państwa;
 - b) udział ekspertów TWO w opracowaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez PLP;
 - c) promowanie dokonań PLP w środowiskach, w których działa TWO;
 - d) udostępnienie wydawnictw TWO dla autorów publikujących materiały na temat przemysłu a przemysłu zbrojeniowego w szczególności;

e) współdział w realizowaniu filmów promujących polski przemysł (zakłady, grupy zakładów przemysłowych).

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany materiałów konferencyjnych wydawanych przez każdą ze stron.

§ 5

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron w terminie 3-miesięcznym.

§ 6

Porozumienie nie powoduje dla żadnej ze stron zobowiązań finansowych.

§ 7

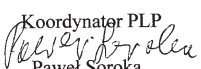
Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej strony.

§ 8

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a p.o. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Koordinator PLP

Paweł Soroka

TOWARZYSTWO WIEDZY GOSPODARSTWA
ZARZĄD GŁÓWNY
03-446 Warszawa
ul. 11^{go} Listopada 17/19
NIP 526-000-17-72

Prezes ZG TWO

Wiesław Józwiak

Warszawa, dnia 19.06.1996 r.

POROZUMIENIE O WSPÓŁDZIAŁANIU w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu

W okresie najbliższych dwóch lat zapadną zasadnicze decyzje dotyczące restrukturyzacji i przekształceń własnościowych wiodących strategicznych branż polskiego przemysłu i skupionych w nich wielkich przedsiębiorstwach oraz związanego z nimi zaplecza badawczego i rozwojowego. Koncepcje tych przekształceń powstają pod naciskiem wysoko rozwiniętych krajów świata i wielkich korporacji międzynarodowych, a w ich tworzeniu przeważnie uczestniczą zagraniczne firmy konsultingowe. Wdrażanie zaś tych koncepcji odbywa się często z zastosowaniem nieuczciwej konkurencji i monopolizacji środków pomocowych. Niżej podpisani uważają, że ze względu na znaczenie strategicznych branż przemysłu dla całej gospodarki i potrzebę zachowania suwerenności ekonomicznej Polski, decyzje dotyczące ich przyszłości powinny zapadać w parlamencie i pod kontrolą niezależnych sił społecznych, zwłaszcza Związków Zawodowych. W szczególności niezbędne są niezależne – alternatywne wobec rządowych – opracowania dotyczące kierunków przekształceń w branżach strategicznych.

Związki Zawodowe, których przedstawiciele podpisali niniejsze porozumienie, będą współdziałać z ekspertami Polskiego Lobby Przemysłowego w tworzeniu tego rodzaju opracowań oraz na rzecz ich uwzględnienia przez organy państwowe odpowiedzialne za politykę gospodarczą i przemysłową. Jednocześnie będą wspólnie monitorować procesy decyzyjne dotyczące przyszłości tych branż i przeciwstawiać się rozwiązaniom niekorzystnym dla Polski. Sygnatariusze porozumienia w swym postępowaniu kierować się będą polską racją stanu w gospodarce i kryteriami efektywności ekonomicznej, przy uwzględnieniu racji społecznych i interesów pracowniczych.

Polskie Lobby Przemysłowe
Dr Paweł Soroka

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 146, pok. 540
00-050 Warszawa
726 51 11 71

Sekretariat Górnictwa i Energetyki NSZZ „Solidarność”
Władysław Remiasz

SEKRETARIAT GÓRNICTWA I ENERGETYKI
NSZZ

V-ce PRZEWODNICZĄCY
Władysław REMIASZ

Związek Zawodowy Górników w Polsce
Lesław Jankiewicz

* V-CE PRZEWODNICZĄCY *
Związku Zawodowego Górników w Polsce
Lesław Jankiewicz

Federacja Związków Zawodowych „Metalowcy”
Krzysztof Trzosiowski

PRZEWODNICZĄCY
FEDERACJI „METALOWCY”
Krzysztof Trzosiowski

Sekretariat Przemysłu Chemicznego NSZZ „Solidarność”
Sekcja Krajowa Górnictwa Naftowego i Gazownictwa
Andrzej Sęk

Sekcja Krajowa Pracowników Dystrybucji i Magazynowania Produktów
Naftowych CPN
Walenty Cywiński

PRZEWODNICZĄCY
Szekcji Krajowej NSZZ „Solidarność”
Prac. Dystrybucji i Magazynowania
Produktów Naftowych „CPN”
Walenty Cywiński

Federacja Związków Zawodowych Przemysłu Chemicznego
Tadeusz Szmit

Federacja Związków Zawodowych
Przemysłu Chemicznego
Szkoleniowa i Ceramicznego
ul. Sobieskiego 23
40-004 KATOWICE

Związek Zawodowy Inżynierów i Techników
Zygmunt Mierzejewski

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU KRAJOWEGO ZW. ZAW. INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW
Zygmunt Mierzejewski

Sekcja Branżowa NSZZ „Solidarność - 80”
przy Przedsiębiorstwach Państwowych „Polmos”
Jarosław Marek Garczewski

Przewodniczący Sekcji Branżowej
NSZZ „Solidarność 80”
przy Przedsiębiorstwach Państwowych „POLMOS”
Jarosław Marek Garczewski

Związek Zawodowy „Kontra”
Krzysztof Fijałkowski

SEKRETARZ
Komisji Krajowej
Związku Zawodowego „KONTRA”
Krzysztof Fijałkowski
Krzysztof Fijałkowski

Związek Zawodowy Przemysłu Elektromaszynowego
Zbigniew Wyrzykowski
ZWIĄZKA ZAWODOWY
PRZEMYSŁU ELEKTROMASZYNOWEGO
V CO PRZEWODNICZĄCY
Zbigniew Wyrzykowski
Zbigniew Wyrzykowski

Wolny Związek Zawodowy „Sierpień - 80”
Dr Gabriel Kraus

W. Kraus
W.Z.Z. **SIERPIEŃ 80**
40-009 Katowice, ul. Warszawska 11
tel. 06.84.30 100 100

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”
Kopalni Węgla Brunatnego „Bełchatów”
Ryszard Brzuzy

Komisja Zakładowa
NSZZ „Solidarność” KWB „Bełchatów”
Przewodniczący
Ryszard Brzuzy
Ryszard Brzuzy

WOLNY ZWIĄZEK ZAWODOWY
SIERPIEŃ 80
w KWB „Bełchatów”
PRZEWODNICZĄCY KOMISJI ZAKŁADOWEJ
Ryszard Brzuzy
Ryszard Brzuzy

07.01.1991

NSZZ „Solidarność - 80” przy Centrali Produktów Naftowych S.A. *całkowicie w łodzi*
Klemens Dziubiński

Komitet Założycielski NSZZ „Solidarność - 80” Elektrowni „Bełchatów”
Andrzej Górąjek

Niezależny Samorządny
Związek Zawodowy „SOLIDARNOŚĆ 80”
Elektrowni Bełchatów z/s w Rogowcu
97-400 Bełchatów 5

Konfederacja Związków Zawodowych Przemysłu
Zdzisław Tuszyński

Federacja Zakładowych Związków Zawodowych Pracowników Energetyki
Mikołaj Bernas

F E D E R A C J A
Zakładowych Związków Zawodowych
Pracowników Energetyki
ul. Dąbrowskiego 23
40-032 KATOWICE

PRZEWODNICZĄCY
Mikołaj Bernas
Mikołaj Bernas

Sekcja Krajowej Energetyki NSZZ "Solidarność - 80"
Szczepan Kędziak

Sekcja Krajowa Energetyki
NSZZ "SOLIDARNOSC - 80"
PRZEWODNICZĄCY
Szczepan Kędziak

Sekcja Krajowa Górnictwa Węgla
Brunatnego NSZZ „Solidarność”
Zdzisław Boksa
SEKCJA KRAJOWA
GÓRNICWA WĘGLA BRUNATNEGO
NSZZ „Solidarność”
PRZEWODNICZĄCY
Zdzisław Boksa

Sekcja Krajowa Związków
Zawodowych Pracowników "CPN" -
FZZPCH
Zdzisław Kędziński
Johanna Kowalski

Federacja Związków Zawodowych
Górnictwa Węgla Brunatnego

Federacja Związków Zawodowych
Górnictwa Węgla Brunatnego
PRZEWODNICZĄCY
Lucjan Jakubowski -1-

Sekcja Krajowa Górnictwa, Energetyki i
Paliw Płynnych KNSZZ "Solidarność 80"
Przewodniczący
Sektory Krajowej
Górnictwa Energetyki i Paliw Płynnych
KNSZZ „SOLIDARNOSC 80”
Zdzisław Janowski

Federacja Związków Zawodowych Pracowników
Automatyki i Telekomunikacji PKP

FEDERACJA Zw. Zaw. Prac.
Automatyki i Telekomunikacji PKP
inż. Tadeusz Gawin
PRZEWODNICZĄCY

Ranga Krajowy OM 222TK
Przewodniczący
Elżbieta Jędrzejewska

Związek Zawodowy Administracji PKP-SFT

PRZEWODNICZĄCY
Zarządu Głównego ZZA-PKP
mgr inż. Marek Bodnarczyk

22P Dorsztat
PRZEWODNICZĄCY
Stanisław Piwoński

Związek Zawodowy Dyspozytorów PKP

Z. Z. Bud. Komunikacji
Marek Siatowski
Przewodniczący Z. Z. 22BR
Marek

SEKCJA KRAJOWA
Pracowników Związków Zawodowych
Transportu Kolejowego
76-200 Słupsk, ul. Piłataja 32

*Związek Zawodowy
Pracowników
Transportu Kolejowego
Sekcja Krajowa
ul. Piłataja 32, Słupsk*

* W 1999 r. Sekcja Krajowa Górnictwa Węgla Brunatnego NSZZ „Solidarność” odstąpiła od ww. porozumienia.

**SEKCJA KRAJOWA
PRZEMYSŁU TELEELEKTRONICZNEGO
SEKRETARIAT METALOWCÓW**

SIEDZIBA :BYDGOSZCZ :

[adres do korespondencji : ul. Piłicka 6 85-776 Bydgoszcz]

Przewodniczący: Leszek Szmyt, tel. (0-52) 349 11 40; fax (0-52) 349 10 01

Sekretarz: Bartłomiej Soszyński, ul. Okulickiego 7/9, 05-500 Piaseczno; tel.(0-22) 757 13 21.fax(0-22) 756 70 20

Piaseczno dn. 23. 11. 1998r.

Pan Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego
ul. Świętokrzyska 14a
00-050 Warszawa

W związku z kampanią wyborczą, jaka miała miejsce w tym roku w naszym Związku, nastąpiła niezawiniona przez nas przerwa w naszych kontaktach.

Pragnę poinformować Pana, że Rada Sekcji Krajowej podjęła decyzję o kontynuowaniu naszej współpracy. Myślę, że będzie ona pożyteczna dla obu stron, a najbardziej dla rozwoju przemysłu teleelektronicznego.

Ze związkowym pozdrowieniem

**SEKRETARZ SEKCJI KRAJOWEJ
PRZEMYSŁU TELEELEKTRONICZNEGO**

NSZZ Solidarność
Bartłomiej Soszyński
Bartłomiej Soszyński

OGÓLNOKRAJOWE ZRZESZENIE ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH PRACOWNIKÓW RUCHU CIĄGŁEGO

Biuro Główne Warszawa

Adres :

03 - 503 Warszawa
ul. Oszmiańska 20
Regon: 272313900

kierunkowy : 0 - 22
tel/fax: 678 - 23 - 20

NIP: 769 - 12 - 88 - 130

Konto bankowe - PKO S.A. I O/Belchatów 10801297 - 941 - 27006 - 801000 - 111

e-mail: ozzzprc@kki.pl
<http://www.kki.pl/ozzzprc/>

Warszawa, dnia 13.07.1999

BG / 7 / 07 / 99

Polskie Lobby Przemysłowe
Koordynator
Dr Paweł Soroka

W dniu 13.07.1999 Zarząd Ogólnokrajowego Zrzeszenia Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego podjął Uchwałą nr 2/13.07.99 decyzję o ratyfikowaniu treści porozumienia o współdziałaniu z Polskim Lobby Przemysłowym w/s strategicznych branż polskiego przemysłu, tym samym rozpoczynając oficjalną współpracę z PLP.

Z poważaniem

Ogólnokrajowe Zrzeszenie
Związków Zawodowych
Pracowników Ruchu Ciągłego
PRZEWODNICZĄCY

Zbigniew Stępień

Porozumienie Związków Zawodowych •KADRA•

40-032 KATOWICE, ul. Dąbrowskiego 23 tel. 255-24-02; 255-10-17 w. 112, 160 fax: 256-12-93 tel./fax: 255-43-73

PKO BP II O/K-ce 10202326-701907-270-1-111
Nr Regon 003498822

Katowice, 29 maj 2000 r.

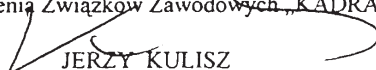
L.Dz.222/2000/PZZ-KAD/K

Szanowny Pan
Dr PAWEŁ SOROKA
Koordynator
Polskie Lobby Przemysłowe
Warszawa

Porozumienie Związków Zawodowych „KADRA” zgodnie z uchwałą Prezydium z dnia 19 kwietnia 2000 r. postanawia przystąpić do Porozumienia o Współdziałaniu w Sprawie Strategicznych Branż Polskiego Przemysłu.

W załączeniu przesyłam odpis uchwały z posiedzenia Prezydium.

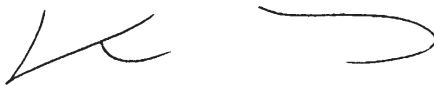
Przewodniczący
Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA”

JERZY KULISZ

Katowice, 19 kwiecień 2000 r.

UCHWAŁA nr 4
Prezydium Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA”

Prezydium Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA” na posiedzeniu w dniu 19 kwietnia 2000 r. postanawia o przystąpieniu do Porozumienia o współdziałaniu w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu.

**ZWIĄZEK ZAWODOWY MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH W POLSCE
BIURO RADY KRAJOWEJ**

03-734 Warszawa, ul. Targowa 74 (s. E, pok. 04)
tel./fax, (+48 022) 513-36-81, tel. PKP 336-81

RK ZZM 12/02/02

Warszawa, dnia 11.02.2002r.

**Pan
Dr Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego**

Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce potwierdza współdziałanie z PLP. Wierzymy, że w działaniach PLP na rzecz obrony polskiego przemysłu znajdzie się miejsce dla obrony polskiej kolei.

Dotychczas przygotowane wspólnie dwie konferencje nt. alternatywnych rozwiązań restrukturyzacji PKP pokazały, że jest w Polsce wielu ludzi, którym bliski jest problem ratowania polskich kolei.

Liczymy, że jak dotąd głuche na stanowisko PLP i ZZM K w P ekipy rządowe uwzględnią w swojej polityce gospodarczej przedstawiane przez nas rozwiązania i efekt naszych wspólnych działań będzie widoczny.

**ZWIĄZEK ZAWODOWY MASZYNISTÓW
KOLEJOWYCH W POLSCE
PREZYST
Kazimierz Gonfarczyk**

ZWIĄZEK ZAWODOWY DYŻURNYCH RUCHU PKP RADA KRAJOWA

03 734 Warszawa
tel/fax kol. 33 513

ul. Targowa 74
tel/fax poczt/ 0/22/51 33 513

RK ZZDR PKP Nr 153/2004

Warszawa, dnia 17.02.2004r.

Pan Paweł Soroka
Koordinator

***Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego***

***ul. Świętokrzyska 14a (pokój 540)
00 – 050 Warszawa***

Związek Zawodowy Dyżurnych Ruchu PKP po zapoznaniu się z ustną propozycją przedstawioną przez Pana o podpisaniu Porozumienia o współdziałaniu pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Związkiem Zawodowym Dyżurnych Ruchu PKP w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu, informuje, że Związek jest zainteresowany współpracą z Polskim Lobby Przemysłowym w temacie przyszłości transportu kolejowego.

Pragnę Pana poinformować, że Zgodnie z Uchwałą Nr 15/2004 Rady Krajowej Związku Zawodowego Dyżurnych Ruchu PKP z dnia 16.01.2004 roku, Związek zgłasza wolę nawiązania współpracy z Polskim Lobby Przemysłowym.

Myślę, że nasza współpraca będzie pożyteczna dla obu stron i przyniesie wymierne korzyści dla transportu kolejowego.

Z poważaniem
Związek Zawodowy Dyżurnych Ruchu
Polskich Kolei Państwowych
PRZEWODNICZĄCY
Barbara Komander
Barbara Komander

Pan
Paweł Soroka
Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
ul. Świętokrzyska 14a (pokój 540)
00 – 050 Warszawa

Rada Krajowa Federacji Zrzeszającej Związki Zawodowe Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej oraz organizacje związkowe zrzeszone w Federacji, po przedstawieniu przez Pana problematyki działania Polskiego Lobby Przemysłowego są zainteresowane współdziałaniem w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu, a zwłaszcza tak trudnej dziedziny jaką jest komunikacja miejska w kraju i państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Pragnę Pana poinformować, że Rada Krajowa Federacji Zrzeszającej Związki Zawodowe Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej na swym Krajowym Zjeździe podjęła jednomyślnie **Uchwałę Nr 5 / 6 / 2004** Krajowego Zjazdu Federacji do podpisania porozumień z Polskim Lobby Przemysłowym na rzecz polskiej gospodarki a także komunikacji miejskiej.

Jesteśmy przekonani, że nasza współpraca będzie pomyślna dla obu stron porozumienia na rzecz polskiej gospodarki i komunikacji miejskiej.

W załączeniu przesyłamy kserokopię uchwały oraz pieczęcie organizacji podejmujących Uchwałę Federacji

Z wyrazami szacunku

Federacja Zrzeszająca Związki Zawodowe
Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej
w Rzeczypospolitej Polskiej

mgr inż. Andrzej Białas

ADRES
ul. Głogowska 131
60 – 244 Poznań

Siedziba Federacji
Pętla Tramwajowa
Poznań – Górczyn

TEL / FAX
(061) 866 95 09

NIP
729-24-09-129
REGON
471285466

Uchwała nr5 /6 /2004

Federacja Zrzeszająca Związki Zawodowe Prowadzących
Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej

Darłówka Zachodni 21.06.2004 r

Krajowy Zjazd Członków Federacji uchwała co następuje:

§ 1

UPOWAZNIENIE PRZEWODNICZĄCEGO FEDERACJI DO
PODPISANIA PODZIUMIENIA O WSPÓŁPRACY FEDERACJI
I POLSKIM LOBBY PRZEMYSŁOWYM

Głosowanie przeprowadzono w trybie jawnym / tajnym

Ilość organizacji związkowych uprawnionych do głosowania17

Ilość głosów „za”16
„przeciw”1
„wstrzymujących się”

Uchwała wchodzi w życie z dniem 21.06.2004 r

Skład Komisji Skrutacyjnej

Podpisy Komisji

Motuszek Mirosław
Janczak Mirosław
Majdacki Jan

niepotrzebne skreślić.

ZALECZNIK DO UCHWAŁY 16/2004

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy
Kierowców MPK w Jowitach
Przewodniczący
Mirosław Matuszak
Mirosław Matuszak

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców i Motocyklistów
Komunikacji Miejskiej
HENRYK NACZEWICZ

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców
i Motocyklistów Komunikacji Miejskiej
w Gorzowie Wlkp.
Henryk Kaiser

ZWIĄZEK ZAWODOWY KIEROWCÓW
KOMUNIKACJI MIEJSKIEJ
Sp. z o.o. w Głogowie
ul. Podgórska 30 - 67-200 Głogów
tel. (076) 833-0044 ; 83-241-29
NIP 693-19-40-576 Regon 390739055

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców
i Motocyklistów Komunikacji Miejskiej
w Lublinie

PRZEWODNICZĄCY
NSZZ Kierowców Autobusowych
Pracowników Przedsiębiorstwa Komunikacji
Miejskiej Sp. z o.o. w Sosnowcu
Dariusz Brzezowski

Związek Zawodowy Kierowców
Komunikacji Miejskiej i Obsługi
w Puławach
24-100 Puławy, ul. Dębińska 2
Tel. (083) 886-07-53
Nr rej. KRS 0000730000

Związek Zawodowy Kierowców
Miejskiego Zakładu Komunikacji
67-500 Kłodzko, ul. M. Cieprowskiej 10
tel. (0 69) 242 89 42, wew. 47, tel./fax 242 80 77
REGON 311063190

PRZEWODNICZĄCY
Niezależnego Związku Zawodowego
Kierowców - Miasteczko
PKM Jasztynia Sp. z o.o.
Matek Mielczski

Federacja
Zrzeszająca Związki Zawodowe
Prowadzących Pojazdy w Komunikacji Miejskiej
w Rzeczypospolitej Polskiej
60-244 Poznań, ul. Głogowska 131
tel./fax (061) 866 95 09
NIP 729-24-09-129 ; REGON 471285466

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy
KIEROWCÓW
Prac. PST "TRANSOCH" S.A.
PRZEWODNICZĄCY
Tadeusz Wiśniewski

ZWIĄZEK ZAWODOWY PRACOWNIKÓW
ZWIĄZKU KOMUNIKACJA MIEJSKA
W KÓRNIKU KPS "KOMBUS" Sp. z o.o.
z siedzibą w Kórniku
Człowo, ul. Kordecka 1, 62-035 Kórnik
tel. (061) 898066, tel./fax (061) 898066
NIP 777275013, Regon 63459981

PRZEWODNICZĄCY
NSZZ Kierowców w MKS Sp. z o.o.
w Skarżymku-Karłowej
Irena Sz Smolińska

Z-ca Przewodniczącego
ZZKA i MTK w MPK
w Częstochowie Sp. z o.o.
Krzysztof Opalski

ZWIĄZEK ZAWODOWY KIEROWCÓW
Komunikacji Miejskiej w Lublinie
20-718 Lublin, ul. Długa 25
NIP 82-25-01-005
Regon 430455833

Związek Zawodowy Kierowców
Komunikacji Miejskiej
w Oświęcimiu
ul. St. Łęczyńskiej 7

NSZZ pracowników
710 - Kieszniak.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a.pok. 540
(ZG SIMP)
00-090 Warszawa

ZWIĄZEK ZAWODOWY PRACOWNIKÓW
POLSKIEJ AKADEMII NAUK
PAŁAC KULTURY I NAUKI
skr. poczt. 24
00-901 Warszawa, tel. 820-00-24, 666-80-39

KRAJOWA SEKCJA NAUKI
NSZZ SOLIDARNOŚĆ
ul. Waryńskiego 12. p. A 221
00-431 Warszawa, tel. 825-73-63

POROZUMIENIE OBYWATELSKIE **organizacji społecznych i związków zawodowych** **„Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami”** **z dnia 7 września 2004 roku**

Wobec wyzwań przed jakimi stanęła dzisiaj polska nauka, gospodarka, społeczeństwo, a także w związku z ogólnie znanym stanem organizacyjnym, budżetowym i zadłużeniowym Państwa, strony – sygnatariusze niniejszego porozumienia:

1. Polskie Lobby Przemysłowe – reprezentowane przez dr Pawła Sorokę – Koordynatora PLP i prof. Andrzeja Janickiego – Przewodniczącego Komisji Nauki i Postępu Technicznego PLP.
2. Związek Zawodowy Pracowników Polskiej Akademii Nauk – reprezentowany przez mgr Janinę Owczarek – Przewodniczącą Związku i prof. Andrzeja Straszaka – Wiceprzewodniczącego Związku.
3. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” – reprezentowana przez dr Janusza Sobieszczańskiego – Przewodniczącego Krajowej Sekcji i dr Piotra Lewandowskiego – Wiceprzewodniczącego Krajowej Sekcji oświadczają wolę:

§ 1

Podpisania z dniem dzisiejszym porozumienia, którego celem jest współdziałanie w wykorzystywaniu pojawiających się szans rozwojowych i w skutecznym rozwiązywaniu kluczowych problemów w obszarze wspólnym nauki, gospodarki i społeczeństwa i ich relacjach wzajemnych – z wykorzystaniem inicjatyw i potencjału strony obywatelskiej w kraju i sieciach międzynarodowych.

§ 2

W szczególności chodzi o:

- stworzenie i systematyczne funkcjonowanie obywatelskiej platformy wymiany myśli i twórczego formułowania problemów i propozycji inicjujących działania własne i odwołujących się do współdziałania strony rządowej i strony samorządowej;
- zapewnienie systematycznego funkcjonowania owej platformy dla dobra nauki, gospodarki i społeczeństwa polskiego w kontekście strategii rozwojowych Unii Europejskiej i partnerów z poza niej;
- wykorzystywanie szans i możliwości powstających w ramach współpracy europejskiej i globalnej z uwzględnieniem metod i sposobów tworzenia efektu synergii;
- opracowywanie strategii i przedłożeń w sferze nauki i rozwoju, kierowanych do organizacji i instytucji pozarządowych, a zwłaszcza przedkładanych stronie rządowej i samorządowej na mocy posiadanego autorytetu i wypracowanego uznania owych stron dla działalności Porozumienia.

§ 3

Porozumienie tworzy swój organ zwany „Radą Porozumienia”. W skład Rady Porozumienia wchodzi sygnatariusze, których podpis został złożony pod tekstem Porozumienia, zwani także założycielami, i naukowe gremium złożone z utytułowanych pracowników naukowych.

§ 4

Przewodniczących samego Porozumienia, a także Rady Porozumienia wybierają ich uczestnicy.

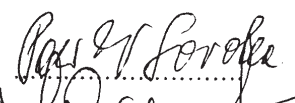
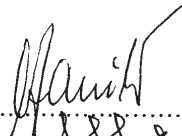
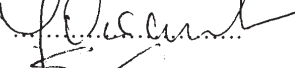
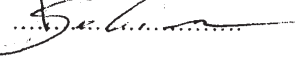
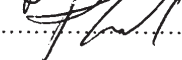
Regulaminy Porozumienia i Rady Porozumienia zostaną opracowane w terminie 2 miesięcy i zostaną zatwierdzone solidar-

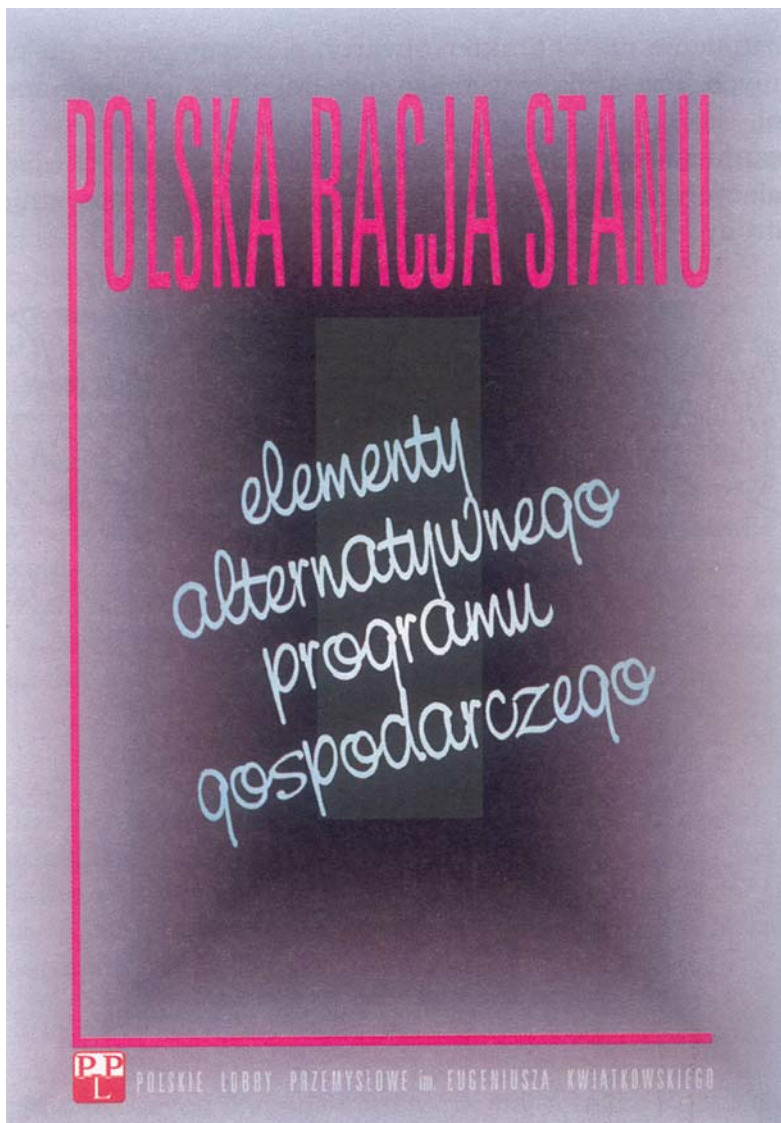
nie przez sygnatariuszy tj. osoby podpisujące niniejsze Porozumienie.

§ 5

Porozumienie ma charakter otwarty, a przystąpienie do niego kolejnych uczestników wymaga uzgodnienia z jego sygnatariuszami.

Porozumienie niniejsze zostało podpisane w trzech jedno-brzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej uczestniczącej strony.

1. 	PODPISY	
2. 		
3. 		

Reprodukcja okładki publikacji PLP pt. „Polska racja stanu”
(wydanie z marca 2000 r.), zawierającej elementy alternatywnego programu
gospodarczego, opracowanego przez ekspertów
Polskiego Lobby Przemysłowego

**UROCZYSTOŚĆ
DWUDZIESTEJ TRZECIEJ
ROCZNICY POWSTANIA PLP**

i

**IV edycja Honorowego Wyróżnienia
Bene Meritus pro Industria Poloniae
(Dobrze Zasłużony dla Polskiego
Przemysłu)**

**Uroczystość 23-lecia powstania
Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 19 marca 2016 roku
w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych**

19 marca 2016 roku w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w Warszawie odbyła się uroczystość dwudziestej trzeciej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego.

W uroczystości wzięło udział trzech posłów na Sejm RP: Kornel Morawiecki – Marszałek Senior oraz Andrzej Smirnow i Artur Soboń – obaj reprezentujący Sejmową Komisję Obrony Narodowej, a ponadto: Adam Fiszer – reprezentujący Sekretarza Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej i płk Witold Lewandowski – reprezentujący Biuro Bezpieczeństwa Narodowego przy Prezydencie RP. Ponadto uczestniczyli w niej prezesi przedsiębiorstw i firm, dyrektorzy instytutów, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń, pracownicy naukowci i działacze związków zawodowych współpracujących z PLP oraz dziennikarze. Powitał ich Koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, przedstawiając dokonania Polskiego Lobby Przemysłowego w okresie od marca 2015 roku do marca 2016 roku. Po nim głos zabrał prof. dr hab. Ryszard Szczepanik – dyrektor ITWL, który przedstawił działalność i dokonania swojego Instytutu.

Najważniejszą częścią uroczystości 23-lecia PLP było wręczenie po raz czwarty przyznanych Wyróżnień Honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. **„Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)**. Listę tegorocznych laureatów tego Wyróżnienia podajemy w osobnym komunikacie.

Przewodniczący Kapituły prof. Jerzy Klamka i uczestniczący w uroczystości rocznicowej PLP Kornel Morawiecki – Marszałek Senior, Poseł Andrzej Smirnow i Adam Fiszer – repre-

zentujący Sekretarza Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej, w obecności przedstawicieli instytucji nominujących do Wyóżnienia, wręczyli tegorocznym laureatom wygrawerowane w brązie tablice.

Warto przypomnieć, iż po raz pierwszy Honorowe Wyóżnienia PLP Bene Meritus pro Industria Poloniae przyznano w 2013 roku pośmiertnie następującym osobom: prof. Janowi Czoehrałskiemu, prof. Januszowi Groszkowskiemu, gen. dr Tadeuszowi Jauerowi, gen. prof. Sylwestrowi Kałlskiemu, inż. Marianowi Migdałskiemu, inż. Tadeuszowi Sendzimirowi i prof. Tadeuszowi Sołtykowi.

Druga część uroczystości miała charakter programowy. Podczas niej ekspert PLP dr Krzysztof Pająk omówił „Kierunki odbudowy i rozwoju przemysłu w Polsce proponowane przez Polskie Lobby Przemysłowe”, mgr Stanisław Leśniak i mgr Krzysztof Mroczkowski, także eksperci PLP, zaprezentowali prezentację multimedialną pt. „Sektor elektroniczny – możliwości wykorzystania dla rozwoju polskiego przemysłu”, zaś Angelika Jarosławska – reprezentująca Ogólnopolski Klaster Innowacyjnych Przedsiębiorstw wystąpiła z prezentacją poświęconą programowi infrastrukturalnemu „Polska 3.0”.

Ponadto uczestnicy uroczystości otrzymali kolejny rocznik Polskiego Lobby Przemysłowego – publikację nr 27, zawierającą opinie, opracowania i stanowiska PLP z roku ubiegłego i początku 2016 roku. Uroczystość zamknęła część nieoficjalna, przy stole szwedzkim, podczas której udzielano wywiadów, wymieniano poglądy oraz nawiązywano kontakty i nowe znajomości.

Warto dodać, iż całą imprezę filmowały dwie ekipy telewizji internetowej: Warszawa-Press i Telewizji Internetowej INTERWIZJA z Białej Podlaskiej.

Uroczystość 23-rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego
w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w dniu 19 marca 2016 roku.
Wystąpienie Dyrektora ITWL prof. dr hab. Ryszarda Szczepanika

Uczestnicy uroczystości 23-rocznicy powstania PLP. Od prawej: Poseł
na Sejm RP Artur Soboń, Marszałek Senior, Poseł na Sejm RP Kornel
Morawiecki, Poseł na Sejm RP Andrzej Smirnow, Rektor-Komendant
Wojkowej Akademii Technicznej Gen. dyw. prof. Zygmunt Mierczyk
oraz red. Jolanta Czudak-Kiersz

Uczestnicy uroczystości 23-rocznicy powstania PLP
w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w dniu 19 marca 2016 roku

Uroczystość 23-rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 19 marca 2016 roku – wystąpienie Marszałka Seniora
Kornela Morawieckiego

Uroczystość 23-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego.
Wystąpienie Posła na Sejm RP Andrzeja Smirnowa

Uroczystość 23-rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego
w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w dniu 19 marca 2016 roku.
Wystawa wydawnictw Polskiego Lobby Przemysłowego.
Z prawej – Ewa Komenda

Uroczystość 23-rocznicy powstania PLP w Instytucie Technicznym
Wojsk Lotniczych w dniu 19 marca 2016 roku.

Ekspert PLP dr Krzysztof Pająk przedstawia prezentację multimedialną
pt. „Kierunki odbudowy i rozwoju przemysłu w Polsce proponowane
przez Polskie Lobby Przemysłowe”

Warszawa, 29.02.2016 r.

KOMUNIKAT
Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego i Kapituły Honorowego
Wyróżnienia „*Bene Meritus pro Industria Poloniae*”
(Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)

Na posiedzeniu władz Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 5 marca 2013 r. zostało ustanowione Honorowe Wyróżnienie przyznawane przez PLP pn. **Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)**. W dniu 29 lutego 2016 roku odbyło się posiedzenie Kapituły Honorowego Wyróżnienia, w składzie: prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka – przewodniczący, gen. dyw. w st. spocz. prof. dr hab. inż. Jerzy Modrzewski, prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik, płk w st. spocz. mgr inż. Jerzy Kade, dr inż. Piotr W. Matejuk, mgr Kazimierz Łasiewicki i inż. Zygmunt Dębiński – sekretarz.

Uwzględniając określone w Regulaminie Przyznawania Wyróżnień Honorowych PLP n/w kryteria wyboru:

- całokształt dorobku zawodowego,
- znaczące dokonania w działalności przemysłowo-gospodarczej,
- osiągnięcia naukowe wdrożone do praktyki przemysłowej, oraz ich znaczenie dla społeczeństwa i gospodarki narodowej,

Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu w tym roku IV edycji Honorowych Wyróżnień Bene Meritus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu następującym osobom:

1. Prof. nadzw. dr inż. Tadeuszowi Gałazce – wieloletniemu pracownikowi naukowemu Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów, kierownikowi i współtwórcy dużych programów naukowo- badawczych oraz realizatorowi licznych

prac badawczo-rozwojowych dla przemysłu z dziedziny automatyki, którego kandydaturę zgłosił Dyrektor PIAP.

- 2. Mgr Włodzimierzowi Hausnerowi** – Doradcy Prezesa Federacji NOT, przez całe życie zawodowe działającemu jako menedżer i kreator innowacji dla polskiego przemysłu, którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.
- 3. Prof. dr hab. inż. Andrzejowi Janickiemu** – Konsultantowi Wojskowego Instytutu Medycyny Lotniczej, przez wiele lat sprawującemu kierownicze funkcje w jednostkach badawczo-rozwojowych współpracujących z przemysłem, zwłaszcza lotniczym, autorowi licznych opracowań naukowych o zastosowaniu praktycznym, którego kandydaturę zgłosiło Gremium Koordynacyjne Polskiego Lobby Przemysłowego.
- 4. Mgr inż. Zbigniewowi Karpińskiemu** – Prezesowi Zarządu, Dyrektorowi Naczelnemu Centrum Techniki Okrętowej S.A. w Gdańsku, od 1991 roku nieprzerwanie stojącemu na czele CTO, autorowi prac badawczo-rozwojowych dla przemysłu stocznioowego, którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.
- 5. Gen. bryg. w st. spocz. prof. dr hab. inż. Jerzemu Lewi-towiczowi** – pracownikowi naukowemu Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, za całokształt dorobku naukowego na rzecz polskiego przemysłu obronnego i lotniczego, autorowi wielu prac naukowo-badawczych wdrożonych do praktyki przemysłowej, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.
- 6. Gen. dyw. prof. dr hab. inż. Zygmuntowi Mierczykowi** – Rektorowi – Komendantowi Wojskowej Akademii Technicznej, autorowi i współautorowi licznych patentów i technologii z zakresu techniki laserowej i optoelektroniki wdrożonych w przemyśle obronnym, którego kandydaturę zgłosiło Przedsiębiorstwo Projektowo-Wdrożeniowe „AWAT”.
- 7. Prof. dr hab. inż. Janowi Pilarczykowi** – przez wiele lat Dyrektorowi Instytutu Spawalnictwa w Gliwicach, aktualnie

Doradcy Dyrektora tegoż Instytutu ds. Rozwoju i Badań, autorowi prac badawczo-rozwojowych zastosowanych w przemyśle, którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich- SIMP.

- 8. Prof. dr hab. Maksymilianowi Plucie (pośmiertnie),** światowej sławy specjalście od mikroskopii, twórcy patentów i autorowi wielu prac badawczych zastosowanych w przemyśle optycznym i w mikroskopii, którego kandydaturę zgłosiło Polskie Towarzystwo Historii Techniki
- 9. Mgr inż. Andrzejowi Rębaczowi – Wiceprezesowi Zarządu, Dyrektorowi Zakładu Serwisu Bombardier Transportation Polska Sp. z o.o.,** wieloletniemu menedżerowi i organizatorowi przemysłu taboru kolejowego i jego serwisu, zaangażowanemu w realizację projektów modernizacji taboru kolejowego w Polsce, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce.
- 10. Mgr inż. Krzysztofowi Trofiniakowi,** byłemu – przez wiele lat – Prezesowi Huty Stalowa Wola S.A. i do niedawna członkowi Zarządu Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A., którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Inżynierów i Techników.

Honorowe Wyróżnienia PLP IV edycji zostaną wręczone w dniu 19 marca 2016 roku podczas uroczystości XXIII-lecia powstania Polskiego Lobby Przemysłowego w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w Warszawie.

za zgodność:

**Przewodniczący Kapituły
Honorowego Wyróżnienia PLP**

prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka

**Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego**

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Gen. Prof. dr hab. Jerzy Lewitowicz odbiera z rąk przewodniczącego Kapituły prof. Jerzego Klamki Honorowe Wyróżnienie PLP „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”

Laureaci IV edycji Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego „Bene Meritus pro Industria Poloniae” i przedstawiciele organizacji ich nominujących podczas uroczystości 23-lecia PLP w dniu 19 marca 2016 roku

**Laureaci poprzednich czterech edycji Honorowego
Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego
pn. „Bene Meritus pro Industria Poloniae”
– „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”**

Po raz pierwszy Honorowe Wyróżnienie PLP „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**” zostało przyznane w 2013 roku – z okazji dwudziestej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego – pośmiertnie następującym osobom: **prof. dr hab. Janowi Czochralskiemu, prof. dr hab. Januszowi Groszkowskiemu, gen. dr Tadeuszowi Jauerowi, gen. prof. dr hab. Sylwestrowi Kaliskiemu, inż. Marianowi Migdalskiemu, inż. Tadeuszowi Sendzimirowi i prof. dr hab. Tadeuszowi Sołtykowi.**

W 2014 roku w ramach II Edycji Honorowego Wyróżnienia PLP Bene Meritus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu przyznano je :

1. **Mgr inż. Krzysztofowi Dędkowi – Prezesowi Przedsiębiorstwa
Sprzętu Ochronnego Maskpol S.A.,** którego kandydaturę zgłosił
członek Kapituły mgr inż. Jerzy Kade.
2. **Dr inż. Ryszardowi Kardaszowi – Prezesowi Przemysłowego
Centrum Optyki S.A. i Bumar Elektronika S.A.,** którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie „SIŁA i HONOR” im. Gen. Sławomira Petelickiego.
3. **inż. Edwardowi Margańskiemu – założycielowi i współwłaścicielowi Zakładów Lotniczych Margański & Myśłowski Sp. z o.o.,** którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.
4. **Inż. Bogdanowi Tatarowskiemu – Prezesowi Zakładu Rozwoju Technicznej Ochrony Mienia „TECHOM” Sp. z o.o.,** którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organi-

zacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

5. **Mgr Tomaszowi Zaboklickiemu – Prezesowi firmy Pojazdy Szynowe PESA Bydgoszcz S.A.**, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce.

W 2015 roku w ramach III edycji, Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu Honorowego Wyróżnienia **Bene Meritus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu** następującym osobom:

1. **Dr inż. Józefowi Jakubczykowi – wieloletniemu Prezesowi Centrum Techniki Morskiej S.A. w Gdyni, obecnie Doradcy Prezesa CTM S.A.**, którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.
2. **Mgr inż. Zdzisławowi Juchaczowi -Prezesowi Wojskowych Zakładów Uzbrojenia S.A. w Grudziądzu**, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Sektora Obronnego.
3. **Prof. dr hab. inż. Jerzemu Klamce, przez całe życie zawodowe związanego z branżą polskiej elektroniki profesjonalnej**, którego kandydaturę zgłosił Oddział Elektroniki, Informatyki, Telekomunikacji Stowarzyszenia Elektryków Polskich.
4. **Mgr inż. Mieczysławowi Majewskiemu – wiceprzewodniczącemu Rady Nadzorczej PZL Świdnik S.A.**, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników wraz ze Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich – Oddział w Lublinie.
5. **Gen. dyw. w st. spocz. prof. dr hab. inż. Jerzemu Modrzewskiemu – byłemu wiceministrowi Ministerstwa Przemysłu i Handlu, członkowi Honorowemu Rady Naukowej Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia**, którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.
6. **Prof. nadzw. dr hab. inż. Tadeuszowi Pawłowskiemu – Dyrektorowi Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych w Poznaniu**, którego kandydaturę zgłosiła Naczelna

Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

- 7. Prof. dr hab. Zbigniewowi Puzewiczowi- pracownikowi naukowemu Wojskowej Akademii Technicznej, przewodniczącemu Rady Nadzorczej Centrum Rozwojowo-Wdrożeniowego TELESYSTEM-MESKO Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosił Instytut Optoelektroniki Wojskowej Akademii Technicznej.**
- 8. Prof. dr hab. Ryszardowi Szczepanikowi – Dyrektorowi Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.**

PROBLEMY STRATEGII ROZWOJU GOSPODARCZEGO

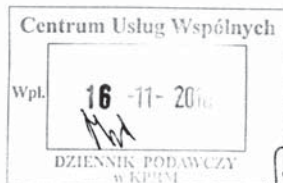

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 14 listopada 2016 r.

Pani Beata SZYDŁO

Prezes Rady Ministrów

Szanowna Pani Premier,

Polskie Lobby Przemysłowe przesyła w załączeniu:

1. Opinię na temat projektu rządowej „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” oraz
2. Propozycje dotyczące formułowania strategii rozwoju gospodarczego w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju przemysłu.

Załącz.

Z wyrazami szacunku

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. nadzw. dr hab. Paweł SOROKA

OTRZYMUJĄ:

- Pan Andrzej DUDA - Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej;
- Pan Mateusz MORAWIECKI - Wicepremier, Minister Rozwoju;
- Pan Jarosław GOWIN - Wicepremier, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- Pan Antoni MACIEREWICZ - Minister Obrony Narodowej;
- Pan Mariusz BŁASZCZAK - Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji;
- Pani Elżbieta RAFALSKA - Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej;
- Sekretarz Stanu Paweł SOŁOCH - Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego;
- Przewodniczący Klubów Parlamentarnych
- Poseł Jerzy Meysztowicz - Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki i Rozwoju;
- Senator Andrzej STANISŁAWEK - Przewodniczący Senackiej Komisji Gospodarki i Innowacyjności;
- Gen. Mieczysław GOCUŁ - Szef Sztabu Generalnego WP.

Opinia Polskiego Lobby Przemysłowego na temat projektu rządowej „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju”

1. Proponowana przez rząd **Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju** określa swój cel główny jako „tworzenie warunków dla wzrostu dochodów mieszkańców Polski przy jednoczesnym wzroście spójności w wymiarze społecznym, ekonomicznym i terytorialnym”. Sprawę sprowadzają do odpowiedniego „wymiaru strategicznego” oraz absorbują bez reszty trzy cele szczegółowe:

- trwały wzrost gospodarczy oparty na dotychczasowych i nowych przewagach,
- rozwój społecznie i terytorialnie wrażliwy,
- skuteczne państwo i instytucje gospodarcze służące wzrostowi oraz włączeniu społecznemu i gospodarczemu.

„Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” jest wyrażoną „strategią mieszaną”, jednak zawarta w niej koncepcja swoiście rozumianej reindustrializacji sprzęgnięta z innowacyjnością stwarza podstawy by określić ją nową strategią rozwoju gospodarczego. Chociaż SOR tylko częściowo odchodzi od liberalnego (pasywnego) podejścia do polityki gospodarczej, jednak trafność części celów i diagnoz zasługuje na uwagę.

Godnym podkreślenia jest także fakt, iż „Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” nie jest realizowana w gospodarce liberalnej o paradygmacie Konsensusu Waszyngtońskiego, ani także w gospodarce paradygmatu „kapitalizmu państwowego”, choć można w warunkach realizacji „Strategii...” odnaleźć elementy „kapitalizmu regulowanego” w japońskiej wersji „państwa prorozwojowego” (tj. takiego, w którym funkcjonuje elitarna i dobrze wykształcona biurokracja gospodarcza, autorytarna władza polityczna i ściśle relacje państwo – sektor prywatny).

Najistotniejsze jest to, że w „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” odnajdujemy teoretycznie nowe – warte uję-

cia w teorię – cechy nowego modelu rozwoju (nowego konsensusu w ramach polityki Welfare State). Odpowiedzialny rozwój w przedstawionej Strategii oznacza (sprowadzając bogatą treść do haseł):

- rozwój z myślą o przyszłych pokoleniach;
- trwały wzrost gospodarczy oparty na innowacyjnych firmach, silnych przedsiębiorstwach oraz gospodarstwach rolnych;
- odpowiednią równowagę między środkami krajowymi oraz zagranicznymi;
- nowoczesną infrastrukturę służącą potrzebom gospodarczym oraz jakości życia;
- warunki dla wzrostu zasobów oraz jakości kapitału ludzkiego;
- znajdowanie takich rozwiązań, które pozwalają na aktywne włączenie w procesy wszystkich grup społecznych [co w tekście następnie – jak należy się domyślać – określa się inkluzyjnym rozwojem];
- pełniejsze wykorzystanie potencjałów terytorialnych obszarów wiejskich oraz miast – w szczególności wspomaganie tych, które mają mniejszą odporność na zjawiska kryzysowe;
- efektywne oraz skoordynowane instytucje publiczne nastawione na obywateli i przedsiębiorstwa;
- rozsądne gospodarowanie finansami publicznymi.

2. *Ta wielość wymagań nakładanych na odpowiedzialny rozwój czyni realizację „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” ogromnym wyzwaniem, któremu rzeczywistość może nie sprostać, ale jest tego rodzaju, iż jeśli sprosta, to przyniesie nową jakość cywilizacyjną.*

W Schemacie realizacji celu głównego „Strategii na rzecz odpowiedzialnego rozwoju” widać ideologiczne nastawienie Strategii, gdyż konsekwentne uogólnienie – wspomnianego na wstępie – indywidualizmu metodologicznego nakazuje zastąpić termin „ludzie” kategorią „gospodarstwa domowe” – niedowartościowa-

na w „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” – podmiotu odpowiedzialnego za:

- kreację postaw, na których wspiera się kapitał społeczny (poprzez kategorię „zaufanie”),
- istotną cechę kapitału ludzkiego, której na imię „zdrowie”,
- oszczędności – podłoża naturalnego, rodzimego kapitału sensu stricto (co zostało w Strategii zauważone).

3. *Zaproponowany w „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” nowy ład gospodarczo-społeczny Polski, któremu można przypisać miano nowego konsensusu, w niektórych swoich elementach przypomina „kapitalizm regulowany” w wersji południowo-wschodnio-azjatyckiej, mimo, iż w Konstytucji RP mówi się wyraźnie o realizowaniu w Polsce modelu społecznej gospodarki rynkowej. Ponadto Polska, na co należy zwrócić uwagę, funkcjonuje w strukturach gospodarczych Unii Europejskiej, która nakłada liczne ograniczenia instytucjonalne, również związane z możliwościami i swobodą wyboru modelu gospodarczego.*

Stwierdzić należy przede wszystkim, iż model azjatycki jako jeden z nielicznych (jeśli nie jedyny) okazał się skutecznym po II wojnie światowej w pokonywaniu pułapek rozwojowych, a w szczególności pułapki średniego dochodu, szeregu krajów Azji Południowo-Wschodniej (Japonia, Korea Płd, Tajwan, Chiny). Stąd m.in. bierze się jego atrakcyjność dla gospodarek takich jak polska, które stoją przed perspektywą zmierzenia się z podobnymi barierami rozwojowymi. Z drugiej strony jednak należy zwrócić uwagę, iż w ciągu ostatnich 25 lat model ten przeżywał liczne trudności połączone z kryzysami ekonomiczno-finansowymi, które wynikały również ze słabości przyjętych rozwiązań instytucjonalnych, takich jak: brak efektywnego nadzoru korporacyjnego, nieprzestrzeganie międzynarodowych norm ostrożnościowych przez systemy bankowe, nierynkowe powiązania między sektorem finansowym a sektorem przemysłowym, a także w znacznej mierze biurokratyczny mechanizm podejmowania i finansowania inwestycji. Wystarczy wspomnieć o kryzysie finansowym w szeregu krajów azjatyckich na prze-

łomie 1997/98 (Korea Płd, Malezja, Indonezja, Tajlandia), który wyhamował na kilka lat bardzo wysokie tempo wzrostu gospodarczego tego regionu. Gospodarka japońska z kolei znajduje się od ponad 25 lat w stagnacji połączonej z deflacją (średnioroczny przeciętny wzrost gospodarczy kształtował się na poziomie niewiele ponad 1%), co już skutkowało m.in. obniżeniem pozycji tego kraju w rankingu światowym oraz spadkiem poziomu konkurencyjności jego gospodarki. Powstaje zatem pytanie, do której fazy rozwoju gospodarczego krajów Azji Południowo-Wschodniej odwołują się Autorzy „Strategii”? Jeśli ostatnie 3 dziesięciolecia doświadczeń są średnio atrakcyjne, to można ewentualnie cofnąć się do okresu 1955-85. I tutaj pojawia się kolejny problem. Otóż w tym czasie kraje te nie realizowały strategii zrównoważonego rozwoju. Nie dlatego, iż nie było takiej woli, ale dlatego, iż nie było możliwości biorąc pod uwagę konkurencyjne otoczenie międzynarodowe. Nacisk był położony na dynamizowanie wzrostu poprzez wysoki poziom inwestycji, agresywny eksport oraz import technologii przy jednoczesnym zaniedbywaniu (świadomym) sfery społecznej- brak ubezpieczeń społecznych, ograniczana do minimum rola związków zawodowych, brak zbiorowych umów na rynku pracy itd. Połączone to było z polityką relatywnie niskich płac oraz ograniczoną (hamowaną) konsumpcją, szczególnie prywatną. Tymczasem w „Strategii...” mówi się wyraźnie o wzroście płac (odejście od koncepcji rozwoju gospodarczego opartego na niskich płacach) oraz o wzroście konsumpcji, co stoi w jaskrawej sprzeczności z historycznymi doświadczeniami modelu azjatyckiego.

4. *W „Strategii...” występują liczne sprzeczności celów, których realizacja jest planowana w niedalekiej przyszłości. Zwracamy uwagę na kilka z nich.*

1) *Jeśli mówi się o konieczności wzrostu w gospodarce stopy oszczędności skierowanej na podniesienie i finansowanie wyższej stopy inwestycji, to wiąże się to m.in. z koniecznością obniżenia stopy konsumpcji (szczególnie luksusowej), na którą składa się konsumpcja publiczna i prywatna. Tymczasem w „Strategii...” przyjmuje się i zakłada, iż można jednocześnie*

realizować dwa sprzeczne i wykluczające się cele. W przypadku konsumpcji prywatnej jej obniżenie oznaczałoby zmniejszenie wydatków i dość istotną zmianę ich struktury dokonywanych przez gospodarstwa domowe.

2) Występuje sprzeczność między zakładanym rozwijaniem ekspansji zagranicznej polskiej gospodarki, której istotnym elementem ma być znaczny wzrost bezpośrednich inwestycji zagranicznych a koniecznością podniesienia poziomu kapitalizacji wewnętrznej niezbędnej do sfinansowania projektowanych wydatków o charakterze rozwojowym (inwestycyjnym). Eksport kapitału za granicę będzie (niestety) obniżał zasoby dostępnego kapitału wewnątrz kraju. Z drugiej strony w „Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” nic nie mówi się o zahamowaniu lub ograniczeniu eksportu kapitału z Polski w postaci inwestycji portfelowych, a w szczególności rezerw dewizowych. Wydaje się, iż ponad połowa rezerw dewizowych Polski (ok. 50-60 mld dol.) jest od wielu lat lokowana w skarbowych papierach wartościowych innych krajów, szczególnie w papierach rządu RFN, USA i Wielkiej Brytanii. Uzyskujemy z tego tytułu roczny dochód na poziomie 1-2% w zależności od wysokości stóp procentowych ustalonych przez banki centralne tych krajów. Gdyby środki te (przynajmniej ich część) przeznaczyć na realizację celów rozwojowych Polski to wydaje się, iż stopa zwrotu możliwa do osiągnięcia z tego tytułu byłaby zdecydowanie wyższa.

3) Dynamizowanie wzrostu gospodarczego poprzez podniesienie wydatków inwestycyjnych musi być połączone z utrzymaniem ich efektywności na względnie wysokim poziomie. Ażeby osiągnąć wysoki wzrost gospodarczy nie wystarczy dużo inwestować, należy jeszcze inwestować właściwie, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w wysokim mnożniku inwestycyjnym. Ponadto żeby inwestować właściwie potrzebny jest większy know how – to będzie istotna determinanta.

Podobną uwagę można sformułować w odniesieniu do wydatków publicznych. Niezbędne jest osiągnięcie w tym przypadku wysokiego mnożnika zrównoważonego budżetu. Ażeby tak stało się konieczna jest zmiana ich struktury w podziale na

wydatki inwestycyjne i konsumpcyjne. Z punktu widzenia podniesienia tempa wzrostu gospodarczego wymagany jest wzrost udziału wydatków inwestycyjnych, który obecnie waha się na poziomie 15-20%. Powstaje pytanie, czy jest to możliwe w sytuacji przewidywanych w „Strategii...” wysokich wydatków o charakterze socjalnym mających na celu zapewnienie spójności społecznej.

5. Barierą rozwojową gospodarki w Polsce w najbliższych latach będzie (Autorzy „Strategii...” na ten temat nie wypowiadają się) postępujące jej zadłużenie zagraniczne. Proces ten rozpoczął się na początku lat 70. XX w. i trwa w zasadzie do dzisiaj. Na koniec 2013 r. zadłużenie zagraniczne Polski wynosiło 365,2 mld dol., co stanowiło 72,6% PKB (PKB w 2013 r. wynosił 525,9 mld dol.). Poczynając od 2009 r. relacja ta wykazywała trend wzrostowy i kształtowała się następująco: 2009 r. – 63,9%, 2010 r. – 66,7%, 2011 r. – 61,6%, 2012 r. – 73,8%. Polska znalazła się na 29 miejscu na świecie wśród najbardziej zadłużonych krajów. Konieczność spłaty tego zadłużenia przy niskiej (niekorzystnej) zagranicznej pozycji inwestycyjnej netto naszego kraju będzie negatywnie wpływać na mobilizację środków niezbędnych do sfinansowania procesów rozwojowych i przewidywanej realizacji projektów społecznych.

Wyżej przedstawione zadłużenie wymaga zatem opracowania sposobów i narzędzi nie tylko pobudzania rozwoju, ale także ograniczenia deficytu budżetowego i długu publicznego, o czym piszemy wyżej, a czego brakuje w Strategii Odpowiedzialnego Rozwoju. Tym bardziej, że unia personalna między Ministerstwem Rozwoju i Ministerstwem Finansów czyni bardziej realną pokusę zwiększania funduszy potrzebnych na cele rozwojowe za pomocą zwiększenia zadłużenia. Skutki tego odczuwamy już za kilka lat albo w jeszcze dłuższej perspektywie. Oby nie przypominały one tych z końca lat siedemdziesiątych ub. wieku.

6. W sytuacji rosnącego zadłużenia zagranicznego kwestią zasadniczą zdolność do dokonania maksymalnej koncentracji środków rozwojowych i działań na najważniejszych celach. Do-

prowadzenie do takiej maksymalnej ich koncentracji i niedopuszczanie do ich rozpraszania na nadmierną liczbę celów jest właśnie główną funkcją każdej strategii. Naszym zdaniem w Strategii Odpowiedzialnego Rozwoju mamy do czynienia z nadmiernym rozproszeniem celów i dążeniem do przesadnego inwestowania w infrastrukturę także w regionach cechujących się niską atrakcyjnością inwestycyjną. Grozi to powtórzeniem sytuacji z jaka mieliśmy do czynienia w Polsce w I połowie lat siedemdziesiątych. Skutkiem tego było wiele rozpoczętych a niedokończonych inwestycji. Było to jeden z podstawowych powodów kryzysu polityczno-gospodarczego, który ujawnił się w pełni w sierpniu 1980 roku.

7. *W części VII „Strategii...” dotyczącej źródeł jej finansowania poczyniono dwie istotne i ważne uwagi na temat funkcjonowania sektora bankowego w Polsce, który ma wziąć aktywny udział w jej realizacji, tj. nadpłynność i bardzo wysokie wskaźniki adekwatności kapitałowej. Należy jednak zwrócić uwagę, iż zwiększeniu udziału sektora bankowego w finansowaniu przedsięwzięć rozwojowych musi koniecznie towarzyszyć zmiana struktury tego sektora zarówno na poziomie bankowości komercyjnej, jak również na poziomie bankowości centralnej. W celu skłonienia banków do wzmożonej działalności kredytowej związanej z rozwojem gospodarczym konieczne jest ze strony NBP zaprzestanie uprawianej od wielu lat polityki automatycznego rozwiązywania problemu nadpłynności banków komercyjnych poprzez stworzenie im możliwości zakupu w banku centralnym bonów komercyjnych o względnie wysokim poziomie oprocentowania. Powinno to skłonić banki do rozszerzenia portfela kredytowego i zwiększenia ich udziału w aktywach sektora bankowego. W ciągu ostatnich kilkunastu lat głównym źródłem zysków banków w Polsce nie była działalność depozytowo-kredytowa, ale prowizje i opłaty. Czas najwyższy tą sytuację zmienić. Ponadto należy pamiętać, iż sektor bankowy w Polsce jest postawiony na „głowie”. Z dostępnych danych wynika, iż przedsiębiorstwa i gospodarstwa domowe kredytują netto sektor banków komercyjnych, banki komercyjne kredytują netto NBP,*

a bank centralny kredytuje netto podmioty zagraniczne poprzez potężny eksport wspomnianych rezerw dewizowych do podmiotów zagranicznych. Rezerwy dewizowe stanowią ponad 70% aktywów NBP. Odwrócenie tych relacji powinno w istotnym stopniu przyczynić się do zwiększenia przez banki komercyjne poziomu kredytowania podmiotów gospodarczych zwiększając udziały kapitałów obcych w strukturze pasywów przedsiębiorstw. Na marginesie: sektor przedsiębiorstw w Polsce w 70% finansuje się ze środków własnych, co jest sytuacją zupełnie anormalną i nieefektywną ekonomicznie- brak efektu tarczy podatkowej.

Ponadto wskazane jest powstanie w Polsce instytucji kredytu długoterminowego (których nie ma) na wzór podobnych instytucji niemieckich (np. Kreditanstalt fuer Wiederaufbau), francuskich, japońskich oraz polskich w okresie międzywojennym- Państwowy Bank Rolny oraz Bank Gospodarstwa Krajowego. Domeną ich działalności jest finansowanie długoterminowych i kapitałochłonnych projektów inwestycyjnych, szczególnie infrastrukturalnych, których nie są w stanie kredytować ze względu na swoją specyfikę (normy ostrożnościowe) banki komercyjne.

Sugerujemy także sporządzenie analizy w jaki sposób i za pomocą jakich narzędzi Wicepremierowi Eugeniuszowi Kwiatkowskiemu udało się sfinansować ambitne cele rozwojowe, a zwłaszcza budowę Centralnego Okręgu Przemysłowego nie zadłużając na większą skalę Polski. Rzecz jasna inne są teraz realia jeśli chodzi o funkcjonowanie systemów finansowych i międzynarodowych rynków finansowych, ale z niektórych tych przedwojennych doświadczeń być może da się skorzystać.

Warszawa, 15 listopada 2016 r.

Opinię opracował zespół ekspertów pod przewodnictwem prof. nadzw. dr hab. Zbigniewa Klimiuka w składzie: prof. nadzw. dr hab. Zbigniew Klimiuk, prof. dr hab. Kazimierz Kłosiński, Krzysztof Mroczkowski i prof. nadzw. dr hab. Paweł Sorka.

Propozycje Polskiego Lobby Przemysłowego dotyczące formułowania strategii rozwoju gospodarczego w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju przemysłu

1. Warunki sukcesu strategii rozwojowej

Kluczową rolę w każdym programie rozwoju odgrywają zawsze inwestycje. Ale żaden kraj na świecie nie jest na tyle bogaty, aby mógł inwestować we wszystkie dziedziny gospodarki czy przemysłu równocześnie i równomiernie. Dlatego skuteczność każdego programu rozwoju zależy zawsze od umiejętności zidentyfikowania decydującego ogniwa, które jest w stanie w największym stopniu zdynamizować przemysł i całą gospodarkę, traktowane jako system wzajemnie uzależnionych elementów w myśl teorii analizy systemowej. Podstawowym warunkiem sukcesu każdej strategii jest więc zawsze zdolność do dokonania maksymalnej koncentracji środków rozwojowych i działań na tym ogniwie.

Doprowadzenie do takiej maksymalnej ich koncentracji i niedopuszczanie do ich rozpraszania na nadmierną liczbę celów jest właśnie główną funkcją każdej strategii. Jeżeli dana strategia nie może tego zapewnić, to stawia to pod znakiem zapytania w ogóle sam sens opracowania i stosowania strategii w tym przypadku. Warunkiem dokonania takiej koncentracji jest z kolei wyraźne i trafne określenie priorytetów długookresowych. Bez nich nie można bowiem dokonać ani koncentracji środków, ani określić w sposób prawidłowy kolejności działań i wagi poszczególnych priorytetów długookresowych. Do tego potrzebna jest stopa transformacji celów, a więc relacji w jakiej można zamienić jeden cel na inny.

Priorytety te będą skuteczne jeśli zapewniona zostanie ciągłość i konsekwencja w toku ich realizacji w dłuższym okresie czasu. Nie można przy tym dopuszczać do pochopnych zmian w przypadku rotacji politycznych na szczytach władzy.

Polska nie jest pierwszym krajem, który stoi przed wyzwaniem opracowania strategii gospodarczej. Przed nami dokonało tego, z sukcesem, co najmniej 10 państw. Przyjmując klucz chronologiczny wymienić należy strategię niemiecką z lat 40-tych, strategię japońską z lat 60-tych, strategię szwedzką z lat 80-tych, strategię chińską, strategię Fińską i strategię Irlandzką. Zdaniem ekspertów światowych były to strategie, które przyniosły najbardziej wymierne sukcesy gospodarcze. Analiza wymienianych dokumentów i portretów ich twórców pozwala wysunąć 5 wniosków:

1. wszystkie strategie powstały nie w grupie urzędników a ekspertów, co wynika z tego, że struktura administracyjna z uwagi na swoją hierarchię nie stwarza warunków do budowania strategii rozwoju. Nie powiodły się również próby opracowania odpowiedzialnego programu restrukturyzacyjnego wyłącznie przez urzędników administracyjnych. Kreatywną rolę muszą w tym odegrać eksperci – znawcy problemu;
2. nie sprawdziły się strategie budowane wyłącznie przez naukowców – ludzi instytutów naukowych. Opracowane przez nich strategie były dalekie od wymagań rzeczywistości. Sama nauka nie zbuduje przydatnych dla praktyki strategii.
3. zespoły tworzące strategie gospodarcze były bardzo nieliczne i z reguły nie przekraczały 20 osób.
4. dużą rolę w opracowaniu strategii odegrali praktycy i ludzie z organizacji pozarządowych. Japonia, Irlandia i Finlandia są tu przykładami krajów, gdzie organizacje pozarządowe odegrały znamienitą rolę.
5. wiek twórców strategii był z reguły zaawansowany. Byli to ludzie doświadczeni, patrzący jednak perspektywicznie na zachodzące w gospodarkach procesy.

Istotnym zagadnieniem jaki należy uwzględnić przy tworzeniu strategii jest jej obszar. Strategia zasadniczo różni się od planu działań. Plan ma naturalne dążenie do objęcia całego obszaru działań i z założenia dotyka każdego elementu z tego obszaru. Natomiast strategia absolutnie nie może zajmować

się całym obszarem gospodarczym. Strategia jest wyrazem dążenia do ukształtowania pożądaných struktur gospodarczych i ich rozwoju. Zajmuje się głównie tymi ogniwami gospodarczymi, które ten rozwój mogą pobudzić, zdynamizować, uaktywnić. Dlatego prace nad strategią gospodarczą nie mogą dotyczyć wszystkiego. Musimy wybierać te elementy strategii, które mogą gospodarkę zdynamizować. Ten wybór jest trudny, ale musi być dokonany, gdyż nie można objąć całej gospodarki badaniami. Należy brać pod uwagę tylko jej najważniejsze i perspektywiczne ogniwa.

Po pierwsze, budując strategię rozwoju nie należy kierować się bieżącym zyskiem, opłacalnością lub jakimkolwiek innym wskaźnikiem krótkookresowym. Po drugie, z wielu doświadczeń wynika, że eksperci zespołów badawczych zamiast zajmować się prognozą zwykle zaczynają od historii rozwoju i najczęściej na tym kończą. Tymczasem trzeba pracować nad przyszłością rozwoju. Należy zajmować się nie tyle wewnętrznymi co zewnętrznymi efektami zmian gospodarczych. Wyróżnikiem podejścia strategicznego winna być ocena wielokryterialna i to bardzo zróżnicowana. Po trzecie, trzeba rozpoznać firmy przodujące w konkretnych obszarach gospodarczych.

Ponad to, tworząc strategię należy uwzględnić klasyczne kryteria znane z podręczników ekonomicznych: koszty energii, koszty transportu i telekomunikacji, koszty gromadzenia kapitału i koszty przygotowania terenu pod nową inwestycję.

W ostatnim względzie, dysponując znaczną liczbą działek przemysłowych, mamy szerokie możliwości. Nasze samorządy często jednak ich nie wykorzystują posiadanego potencjału. Należy zachęcać je, aby oferowały niezagospodarowaną przestrzeń przemysłową. Przykładem w tym obszarze może być Wielka Brytania która wypracowała doskonale procedury odzyskiwania terenów przemysłowych. Terenów tych z reguły nie trzeba uzbrajać, a jest to często koszt sięgający nawet 50 % nowej inwestycji.

Inną ważną kwestią jest stan zaplecza badawczo-rozwojowego. Jeżeli chcemy rozwijać inteligentne przemysły nie łudź-

my się że może to zrobić tylko własne zaplecze B+R. Zaplecze to musi być znacznie szersze. Dla osiągnięcia tego celu będą potrzebne instytuty naukowe.

Do tego dochodzi jeszcze jeden wniosek, mianowicie dotychczas stosowane metody, znane z opublikowanych podręczników i kojarzone zwykle z terminem „SWOT”, czyli z pojęciami siła, słabość, okazje i zagrożenia wymagają całkowitej przeróbki. Metoda SWOT nie nadaje się do naszych działań, jest zorientowana na przeszłość. Przy tworzeniu strategii należy spoglądać w przyszłość.

2. Trzy główne cele strategiczne proponowanej przez nas polityki przemysłowej jako bardzo istotnej części strategii rozwoju kraju

Głównymi celami proponowanej przez nas polityki przemysłowej i priorytetów stanowiących jej integralną część powinno być osiągnięcie 3 głównych celów:

Cel I. *Odzyskanie rynku krajowego dla wyrobów polskich w tych jego segmentach, w których penetracja importowa poszła za daleko. Wymaga to zasadniczego zwiększenia roli produkcji krajowej w zaspokajaniu popytu własnego rynku wewnętrznego na niektórych obszarach o decydującym znaczeniu.*

Nie ma bowiem żadnego obiektywnego uzasadnienia, aby udział w zaspokajaniu popytu rynku wewnętrznego własną produkcją w Polsce w tak drastyczny sposób odbiegał od średniego poziomu tego udziału w UE. I tak:

- popyt na wyroby farmaceutyczne był zaspokajany u nas produkcją krajową w roku 2006 tylko w 28%, podczas gdy w UE w 91%,
- w sprzęcie telekomunikacyjnym tylko w 9%, podczas gdy w UE odpowiednio w 86%
- w wyrobach elektroniki profesjonalnej tylko w 12%, podczas gdy w UE w 44%,

- w wyrobach przemysłu elektrotechnicznego w 12%, podczas gdy w UE w 64% i to mimo, że Unia nie posiada zasobów miedzi, stanowiących podstawowy surowiec wyjściowy w tym przemyśle.

Dlatego jak najszybsze zlikwidowanie wymienionych patologicznych zjawisk w tych ważnych segmentach naszego rynku nabiera wręcz strategicznego znaczenia.

Cel II. *Radykalna likwidacja naszego opóźnienia w rozwoju 4 przemysłów o kluczowym znaczeniu dla przyszłości rozwoju sektora informacyjnego oraz modernizacji przemysłu i gospodarki (komputerowy, elektroniczny, precyzyjny i elektrotechniczny razem).*

Nie ma bowiem żadnego obiektywnego uzasadnienia aby:

- udział tych 4 przemysłów w całej produkcji przemysłowej łącznie wynosił u nas tylko 6%, podczas gdy w Słowacji – 11%, w Czechach – 12%, a na Węgrzech aż 26%, czyli był średnio ponad 2-krotnie wyższy niż u nas,
- poziom produkcji w tych 4 przemysłach w przeliczeniu na 1 mieszkańca był u nas 6-krotnie niższy niż w wymienionych krajach transformacji,
- udział inwestycji w tych 4 przemysłach wynosił u nas tylko niecałe 4% ogólnych inwestycji przemysłowych, podczas gdy w Czechach prawie 10%, na Węgrzech – 11%, a nawet w Słowacji był większy niż u nas. Oznacza to bowiem, że kraje te o zbliżonym do nas ogólnym potencjale przemysłowym inwestują w przeliczeniu na 1 mieszkańca w tych przemysłach o kluczowym znaczeniu dla przyszłości od **6 do 12 razy więcej niż Polska.**

Chodzi więc w tym przypadku o jak najszybszą likwidację naszego dramatycznego wręcz opóźnienia w rozwoju tych przemysłów o strategicznym znaczeniu, które w głównej mierze powstało u nas już w okresie transformacji po 1989 roku, a czego udało się uniknąć innym krajom transformacji.

Cel III. *Zwiększenie od podstaw albo radykalne przyspieszenie rozwoju przemysłów, o których już dziś wiemy, że będą odgrywać wiodącą i kluczową rolę w III rewolucji przemysłowej.*

w którą obecnie wchodzimy, a w rezultacie ich rola wzrośnie wręcz skokowo w ciągu najbliższych 10-15 lat.

Nie ma bowiem żadnego obiektywnego uzasadnienia, aby:

- produkcja robotów, która za 10-15 lat odegra decydującą rolę w robotyzacji sfery produkcji i usług wynosiła u nas obecnie niecałe 25 mln euro, podczas gdy w szeregu krajów, nieodbiegających od nas pod względem ogólnego potencjału przemysłowego osiąga już 100-150 mln euro,
- podobnie rażące opóźnienia wystąpiły u nas w produkcji systemów sterowania procesami przemysłowymi, której rola skokowo wręcz wzrośnie,
- produkcja przemysłu biotechnologii osiągała u nas 25-30 mln euro, wobec 150-200 mln euro w szeregu krajów o zbliżonym do naszego ogólnym potencjale przemysłowym,
- udział wyrobów chemii specjalizowanej sięgał u nas tylko 4,4% całej produkcji przemysłu chemicznego wobec 8% w przemyśle chemicznym UE,
- wciąż brak było u nas przełomu w rozwoju nanotechnologii, które zrewolucjonizują przemysł przyszłości.

Jak najszybsze więc zlikwidowanie tych porażających wręcz naszych opóźnień w tych przemysłach jest absolutną koniecznością, aby sprostać wyzwaniom przyszłości i to w przemysłach, które stanowić będą jądro procesu reindustrializacji.

3. Kierunki pięciu głównych uderzeń w polityce przemysłowej wymagających uruchomienia w najbliższym okresie

Jeżeli chodzi o środki osiągnięcia tych celów to trzeba jak najszybciej uruchomić działania o charakterze uderzeń („strikes”), czyli skoncentrowanych w czasie i wykonanych z dużą siłą posunięć. Powinny one zdynamizować cały układ. Kluczową i wiodącą wśród nich rolę powinno odegrać 5 następujących najpilniejszych posunięć.

- 1) Należy szybko i skutecznie uruchomić wspólne konsorcjum dla 4 przemysłów najbardziej opóźnionych u nas w rozwo-

ju o kluczowym znaczeniu dla modernizacji przemysłu. Doświadczenia bowiem innych krajów wskazują jednoznacznie, że jest to najbardziej skuteczna i efektywna forma włączenia się państwa w finansowanie zbiorczej reprezentacji danej branży na szczeblu ponad firmami prywatnymi, działającymi w tych przemysłach, na których rozwoju państwu szczególnie zależy. A ta forma (50% udziału w finansowaniu zbiorczego organu tego konsorcjum) sprawdziła się już w praktyce innych krajów i odegrała kluczową rolę w przyspieszeniu rozwoju elektroniki profesjonalnej w USA. Należałoby więc całkowicie wzorować się i adaptować już sprawdzone rozwiązania i sposoby jego działania na przykładzie konsorcjum SEMATECH w USA.

- 2) Trzeba jak najszybciej opracować zróżnicowany branżowo zestaw bodźców i przywilejów dla rozwoju tych 4 przemysłów, ze szczególnym uwzględnieniem zachęt dla podejmowania inwestycji w tych przemysłach przez inwestorów zagranicznych („decoy policy”). Bez opracowania bowiem głęboko przemysłanej polityki ściągania inwestycji kapitału zagranicznego do tych przemysłów uzyskanie przełomu w tej dziedzinie byłoby niemożliwe.
- 3) Integralnym elementem takiego programu powinna być oferta terenów poprzemysłowych obecnie nie użytkowanych, a uzbrojonych w niezbędną infrastrukturę, stanowiących dziedzictwo po zlikwidowanych zakładach przemysłowych po 1989 roku. Równocześnie konieczne jest wprowadzenie zakazu ich przeznaczenia na cele inne niż przemysłowe do czasu uzyskania decyzji centralnych, zwłaszcza gdy znajdują się na skraju miast. Na uwagę zasługuje też rozważenie wprowadzenia formy „wynajmu poprzemysłowych nieruchomości” przez władze samorządowe i firmy prywatne na wzór angielskich „Industrial real estates”. Powinno to stanowić konkretną ofertę dla inwestycji zgodnych z priorytetem państwa i sprzyjać aktywizacji inwestycji zagranicznych w tych przemysłach.

- 4) Z chwilą wejścia w życie nowych priorytetów należałoby całkowicie wstrzymać wszelkie przywileje i zachęty stosowane w stosunku do innych branż przemysłu, poza priorytetami dla głównych kierunków rozwoju, a w miarę upływu dotychczas obowiązujących terminów wycofać się stopniowo ze wspomagania wszystkich innych przemysłów poza objętymi tymi priorytetami.
- 5) Od chwili wejścia w życie proponowanej nowej polityki przemysłowej uprawnienia i przywileje przewidziane dla Specjalnych Stref Ekonomicznych (SSE) należałoby ograniczyć wyłącznie do przemysłów objętych priorytetami i stopniowo wycofywać się z tego rozwiązania, które nie sprawdziło się w praktyce.

Ponad to dla podmiotów prywatnych działających w przemysłach objętych priorytetami należy wprowadzić obowiązek zrzeszania się w ramach samorządu branżowego w tych przemysłach na wzór „industrial associations”. Doświadczenie innych krajów pokazuje bowiem, że na tym szczeblu są najlepsze warunki do współpracy pomiędzy rządem a prywatnym biznesem, a zarazem najbardziej ułatwione jest świadczenie pomocy tym przemysłom.

4. Zestaw ekonomicznych instrumentów realizacji priorytetów przemysłowych

Przez proponowany tu priorytet należy rozumieć gotowość współfinansowania lub wspomagania przez państwo projektów prywatnych, spełniających cele i wymogi polityki gospodarczej państwa, jeżeli przejdą one pozytywnie proces ich weryfikacji. Pomoc państwa może przybierać takie formy jak przyznanie kredytów preferencyjnych o obniżonej stawce w stosunku do ich poziomu rynkowego. Różnica ta w stosunku do banków prywatnych powinna być refinansowana ze środków państwowych.

Trzeba w tym celu stworzyć Narodowy Fundusz Inwestycji Przemysłowych. Jego dochody powinny pochodzić z:

- dochodów z prywatyzacji obiektów państwowych,
- udziału w określonych podatkach przemysłowych,
- wpłat indywidualnych i zbiorowych, czy też instytucji, które to wpłaty powinny być zwolnione od opodatkowania,
- gwarancji finansowych państwa,
- wszystkich form niepieniężnego wsparcia, zwanych w literaturze zachodniej „white-loans” i „soft-loans”,
- preferencji w dostępie do terenów pod budowę,
- współudział państwa w akcji promocyjnej i kontaktach międzynarodowych, łącznie z wykorzystaniem w tym celu służb dyplomatycznych.

Funkcje takie może ewentualnie spełniać powołany już przez rząd Państwowy Fundusz Rozwoju.

5. Zespoły ekspertów potrzebne do opracowywania wyżej określonej polityki przemysłowej, których praca tworzyłaby wkład do strategii

Po pierwsze, to powinien być zespół dla przemysłów wysokich technik. Na rynku światowym nie sposób znaleźć polską firmę z tej branży. Nasze zacofanie w tym względzie jest tak znaczne, że nawet niewiele wiemy co się dzieje w tej branży. Choć w naszym kraju pojawiają się indywidualne wynalazki i innowacje, to jednak nie przechodzą one do skali przemysłowej. Pewnym drobnym wyjątkiem w tej kwestii jest przemysł obronny jednak to zdecydowanie za mało. W przemyśle innowacyjnych technologii pracuje obecnie 100 000 ludzi mniej niż w czasach PRL. Według badań IPSOS udział w eksporcie wyrobów wysokiej techniki w Polsce jest na poziomie 6,8%. Dla porównania w Unii Europejskiej wynosi 24,5%, w Japonii sięga prawie 30% a w Stanach Zjednoczonych jest powyżej 30%, to przecież jest to przerażające. Chiny zaczynały od poziomu dwa razy niższego niż w Polsce, a obecnie mogą się pochwalić udziałem w wysokości 14%. W Izraelu udział wyrobów wysokiej techniki sięga 45% całego eksportu, w wielu dziedzinach techniki

biją Amerykanów, nie mówiąc o Unii, bo w Unii nie bardzo jest o co się bić. Jeżeli są kraje które startowały od poziomu niższego niż Polska, a teraz przewyższają nas 2-3 krotnie. Jest to wybitnie niepokojące zjawisko.

Drugi zespół winien podjąć kwestie konsolidacji przemysłu.

W ciągu 25 lat nowych uwarunkowań gospodarczych w Polsce wytworzyły się warunki niesprzyjające innowacjom przemysłu. Nie mamy przemysłów, które konsumują innowacje i są w stanie zagospodarować absolwentów innowacyjnych kierunków studiów. W tym kontekście zasadnym jest pytanie na co w Polsce czterystu studentów biotechnologii skoro biotechnologia praktycznie nie występuje w rodzimym przemyśle. Należy stworzyć warunki do ich wykorzystania. Aby w polskim przemyśle powstawały innowacje, jedna trzecia zakładów powinna zatrudniać powyżej 1000 ludzi. U nas jest to niecałe 20%, przez co zajmujemy niechlubne, ostatnie miejsce w Europie. W szczytowym okresie zatrudnienie w dużych zakładach wynosiło 3,5 mln, a teraz 600 000. Choć 60% udział małych przedsiębiorstw w gospodarce wydawać się może powodem do dumy, to zważyć należy, że zazwyczaj tylko w dużych zakładach, jest możliwość utrzymania potencjału badawczego zdolnego rozwijać innowacyjność. Małe i średnie przedsiębiorstwa są użyteczne w podnoszeniu bieżącej produktywności.

Z punktu widzenia konsolidacji należy zidentyfikować przemysły, które mogą pełnić rolę wzajemnie lub jednostronnie komplementarne, gdyż ich rozwój będzie stanowił swoistą dźwignię dla wzrostu PKB, innowacyjności, poziomu zatrudnienia oraz dochodów budżetowych, a także konkurencyjności na rynku europejskim i globalnym.

Komplementarność jest doskonałym narzędziem do trafnej konsolidacji, która umożliwia tworzenie dużych ośrodków i centrów przemysłowych, zdolnych do prowadzenia badań w celu zwiększenia innowacyjności wytwarzanych wyrobów oraz osiągnięcia efektu skali w sferze wymiany towarowej. Przykładem może tu być np. szeroko rozumiany przemysł obronny i okrętowy, zdolny do produkcji jednostek pływających o specjalnym

przeznaczeniu np. wojennych czy ratowniczych oraz kompatybilnych z nimi śmigłowców, wykorzystywanych w działalności operacyjnej.

Dodatkowym obszarem działania zespołu powinny być studia dotyczące rozwoju inwestycji infrastrukturalnych i przemysłowych na części tzw. ziem zachodnich, które do tej pory nie wiadomo z jakich względów były pomijane w większości planów rozwoju przemysłowego. Chodzi głównie o województwa Opolskie, Zachodniopomorskie, Warmińsko – Mazurskie i Lubuskie. Wybudowanie terminala LNG w Porcie Morskim Świnoujście oraz na wybrzeżu – inicjatywa budowy kanału żeglugowego łączącego Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską mogą stanowić dobry początek takich inicjatyw, które powinny ponadto dotyczyć m.in. aktywizacji przemysłowej i modernizacji portów środkowej części polskiego wybrzeża tj. Ustki i Kołobrzegu, przydatnych zarówno w sferze gospodarczej, jak i obronnej. Aktywizacja Pomorza Środkowego może stanowić istne koło zamachowe rozwoju gospodarczego tego regionu i wzrostu zatrudnienia. W połączeniu z nowymi inwestycjami w ZPM Szczecin–Świnoujście oraz PM Gdańsk i PM Gdynia umożliwi zrównoważony rozwój poszczególnych regionów, właściwe korzystanie z szerokiego dostępu do morza, jaki posiada nasz kraj oraz uzyskanie przewagi konkurencyjnej przez polską gospodarkę morską w basenie Morza Bałtyckiego.

Trzeci zespół podjąłby obszar robotyki przemysłowej i cyfryzacji. Zbliżająca się fala trzeciej rewolucji przemysłowej wymaga intensywnej dyskusji na temat jak wyglądał będzie przemysł za 10, 15 lat. Dla przykładu przemysł włókienniczy wchodzi w erę robotyzacji, co powoduje że zapotrzebowanie na tanią siłę roboczą wkrótce się zdecydowanie zmniejszy. Wielkie kraje południowo-wschodniej Azji czeka więc fala zwolnień i bezrobocia.

Czwarty obszar to ochrona środowiska. Większość specjalistów zgodnie twierdzi, że to jeden z najbardziej perspektywicznych przemysłów XXI wieku. Czyste technologie i ochrona środowiska już teraz determinują charakter inwestycji w państwach Zachodu. Polska leżąc obok najpotężniejszego produ-

centa sprzętu służącego ochronie środowiska – Niemiec powinna w szerszym zakresie wykorzystywać swoje możliwości w tym zakresie.

Piąty to sprzęt energetyki odnawialnej. Szacuje się, że codziennie na całym świecie instalowanych jest 55 tysięcy paneli słonecznych. W samym 2015 r. utworzono odnawialne źródła energii o mocy 153 GW, co stanowiło wzrost z 2014 r. o ponad 15%. W Chinach, które wysuwają się na lidera tej branży, co pół godziny otwierana jest elektrownia wiatrowa. Szacuje się, że 40% przemysłu ochrony środowiska zajmie produkcja takiego sprzętu. Na zachodzie pojawił się modny trend: każde gospodarstwo szuka swojego odnawialnego źródła energii. Europa wskazuje na coraz większy udział tej energii w gospodarstwach domowych. Biotechnologia i zastosowania nanotechniki to chyba ostatnie z aktualnych działów energetyki odnawialnej. Polska powinna dołączyć do liderów w tej dziedzinie.

Szósty zespół powinien zająć się chemią specjalizowaną i zastosowaniem nanotechniki. Analizując strukturę importu i eksportu krajów Unii Europejskiej w tym obszarze z przykrością należy stwierdzić, że Polskie przedsiębiorstwa są tam nieobecne. Polska w tym przyszłościowym obszarze gospodarki praktycznie nie istnieje, co potwierdza fakt, że niemal w całości importujemy zarówno chemię specjalizowaną jak i produkty nanotechnologii. Istotnym elementem gospodarki będzie również specjalistyczna aparatura i sprzęt medyczny. Jeśli nie rozwinimy jego produkcji przyjdzie nam nabywać go w imporcie.

Ostatni zespół miałby za zadanie podjęcie sfery edukacji i kultury. Edukacja powinna tworzyć potencjał specjalistów dla przemysłu. Aby tego dokonać niezbędne jest zidentyfikowanie przejrzystych potrzeb gospodarki i ukierunkowanie uczelni na ich wypełnianie. Masowa produkcja kolejnych roczników magistrów niemogących znaleźć zatrudnienia nie tylko wpływa na wzrost frustracji społecznej ale z prakseologicznego punktu widzenia jest marnotrawieniem kapitału ludzkiego. W kwestii sfery kultury należy dążyć do stanu w którym promowanie polskiej kultury wiązałoby się z promowaniem polskich przedsiębiorstw.

Niezbędne jest rozpoznanie i identyfikacja zagrożeń, na które napotkać się może realizacja zamierzeń w wyżej określonych siedmiu obszarach. Istotne też jest określenie sposobów ingerowania państwa w gospodarkę. Jeśli bowiem nie określimy sposobu ingerowania państwa w gospodarkę, to wszystkie sprawy jako takie nie mogą być zrealizowane. Tylko jaki będzie teraz ten interwencjonizm i dla kogo? Czy będzie zgodny z logiką gospodarki rynkowej. Należy opowiedzieć się za koncepcją prorozwojowej funkcji państwa. Państwo nie powinno udzielać pomocy gospodarczej, lecz powinno stwarzać warunki rozwoju gospodarki zgodnie z jego intencjami.

Warszawa, 20 grudnia 2016 r.

Przy opracowaniu powyższych propozycji zespół ekspertów PLP szeroko wykorzystał materiały udostępnione przez prof. dr hab. Andrzeja Karpińskiego.

SEKRETARZ STANU
ZASTĘPCA SZEFA KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW

Paweł Szrot

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2016 r.

SPRM.210.6.2.2016.GG

Pan
Mateusz MORAWIECKI
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Rozwoju

Szanowny Panie Premierze!

w załączeniu uprzejmie przesyłam, według kompetencji, skierowane do Prezesa Rady Ministrów Pani Beaty Szydło wystąpienie z dnia 21 marca 2016 r. przedstawicieli Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie sposobów pełnego wykorzystania potencjału rozwojowego polskiej gospodarki, przy uwzględnieniu roli Polskiego Centrum Badań i Certyfikacji.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Autorom ww. pisma, ewentualnie w porozumieniu z innymi właściwymi organami, oraz przekazanie jej kopii do wiadomości Sekretariatu Prezesa Rady Ministrów.

2 pobrać mian

Do wiadomości:

Pan Dawid Jackiewicz
Minister Skarbu Państwa

Pan prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

WICEPREZES RADY MINISTRÓW
MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW

MATEUSZ MORAWIECKI

IK 115913

Warszawa, 30 grudnia 2016 r.

Pan prof. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego
Świętokrzyska 14a, pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Szanowny Panie Profesorze,

uprzejmie informuję, że Pan Prezes Jarosław Kaczyński przekazał mi Pański list, w którym opisał Pan swoje pomysły dot. wdrażania Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju.

Miło jest mi stwierdzić, że wiele z podniesionych przez Pana problemów zostało ujętych w Strategii. Między innymi wśród głównych jej celów jest zmniejszenie zadłużenia zagranicznego Polski, poprawa bilansu handlowego (który już wykazuje nadwyżkę - chcemy ten trend umacniać), dostosowanie inwestycji do rzeczywistych potrzeb społecznych czy tworzenie zachęt do inwestowania zaoszczędzonych przez Polaków środków pieniężnych. Jednocześnie widzialna ręka państwa wspierająca niewidzialną rękę rynku, wzorowana na przykładzie azjatyckich tygrysów gospodarczych, musi być odczuwalna nie tylko we wskaźnikach gospodarczych, ale również i w portfelach Polaków. To jest jeden z warunków powodzenia planu.

Ministerstwo Rozwoju w zasadzie zakończyło już prace nad opracowywaniem Strategii. Od paru miesięcy trwa natomiast jej realizacja, np. w postaci ściągania do Polski inwestycji czy procedowania projektów ustaw. (np. pakiet 100 ulatwień dla przedsiębiorców). Dlatego serdecznie zachęcam do bieżącego obserwowania działań Ministerstwa Rozwoju i całego Rządu, a także do brania udziału w konsultacjach oraz w wysłuchaniach publicznych poświęconych konkretnym projektom.

Pragnę również Pana poinformować, że gdyby zechciał Pan aktywnie uczestniczyć w innych pracach legislacyjnych, to może Pan w tym celu skorzystać z uprawnień jakie nadaje Panu artykuł 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (na etapie rządowych prac legislacyjnych) oraz artykuły 70a-70i Regulaminu Sejmu (na etapie sejmowych prac legislacyjnych). Może Pan również podjąć próbę wniesienia projektu ustawy w ramach inicjatywy ustawodawczej, przewidzianej w art. 118 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej.

Z poważaniem

Warszawa, 26 lutego 2017 r.

**STANOWISKO
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO
IM. EUGENIUSZ KWIATKOWSKIEGO W SPRAWIE
ODBUDOWY I KONSOLIDACJI POLSKIEGO
PRZEMYSŁU STOCZNIOWEGO**

Polskie Lobby Przemysłowe przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę w zakresie procesu konsolidacji i rozwoju przemysłu stoczniowego, wynikające m.in. z pięciu filarów rozwoju gospodarczego, zawartych w Strategii Odpowiedzialnego Rozwoju. Jest to trzecie z kolei przedsięwzięcie, będące istotnym krokiem w kierunku reindustrializacji, rozumianej jako odbudowa wartości polskich przedsiębiorstw produkcyjnych i repolonizacji polskiej gospodarki, tam gdzie to wskazane i konieczne, po takich działaniach jak:

- odkupienie od Unit Credit ponad 30 % akcji PEKAO S.A. przez PZU S.A. i Polski Fundusz Rozwoju S.A., które zwiększa kontrolę państwa nad krajowymi aktywami bankowymi, wzmacnia stabilność sektora bankowego, a przez to całą polską gospodarkę;
- deklaracja sfinansowania przez Polski Fundusz Rozwoju i PKO BP SA, budowy pierwszych od 15 lat, dwóch promów dla Polskiej Żeglugi Bałtyckiej na kwotę 100 mln euro każdy.

Dlatego też Polskie Lobby Przemysłowe postanowiło przyjąć stanowisko w przedmiotowej sprawie wyrażone w poniższych punktach:

1. Dokapitalizowanie Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A. przez Agencję Rozwoju Przemysłu, działającą w ramach Polskiego Funduszu Rozwoju, umożliwiające zakupienie Szcze-

cińskiego Parku Przemysłowego przez Fundusz MARS, to działanie niezbędne do rewitalizacji Stoczni Szczecińskiej. Konsolidacja polskiego przemysłu stocznioowego oparta m.in. o podmioty funkcjonujące w województwie zachodniopomorskim, tj. rewitalizowaną Stocznę Szczecińską i Morską Stocznę Remontową „Gryfia”, a także stocznie Trójmiasta, takie jak Stocznia „Nauta” i Stocznia Marynarki Wojennej oraz inne podmioty z tej branży, jest istotnym krokiem z punktu widzenia rozwoju gospodarczego tych regionów oraz zwiększania zatrudnienia w zawodach wymagających wysokich kwalifikacji technicznych i inżynierskich, a także pozyskiwania profesjonalistów z dziedziny zarządzania strategicznego grupami kapitałowymi, co ma kluczowy wpływ na poziom intelektualny i cywilizacyjny społeczności. Należy przy tym pamiętać że obszar Pomorza Środkowego i Zachodniego, w sposób nieuzasadniony, z punktu widzenia interesów Państwa Polskiego, był przez ostatnie 27 lat niedoinwestowany i pozbawiony praktycznej strategii rozwoju.

2. Uruchomienie terminala gazowego w Świnoujściu, a także zapowiedziane i realizowane inwestycje infrastrukturalne w Zespole Portów Morskich Szczecin – Świnoujście, do których można m.in. zaliczyć:

- pogłębienie toru wodnego między Świnoujściem a Szczecinem, wydatnie zwiększające dostępność portu w Szczecinie od strony morza dla dużych jednostek oraz jego możliwości w zakresie realizacji operacji portowych;
 - zapowiedzi budowy terminala kontenerowego w Świnoujściu oraz tunelu między wyspami Wolin i Uznam,
- są obok wspomnianej konsolidacji wyraźnym sygnałem, iż Rzeczypospolita zamierza diametralnie zmienić niekorzystne trendy, nadrobić zaniedbania z przeszłości i zupełnie inaczej potraktować istotę problemu rozwoju gospodarki morskiej.

3. Konsolidacja przemysłu stocznioowego winna być narzędziem, które ułatwi m.in. osiąganie takich celów jak:

- reindustrializacja kraju (odbudowa i modernizacja rodzimego przemysłu);

- rozwój innowacyjnej gospodarki;
- ekspansja krajowych produktów wysoko przetworzonych na rynki zagraniczne;
- wzrost popytu wewnętrznego na krajowe wyroby przemysłowe;
- rozwój ekonomiczny i edukacyjny w wymiarze regionalnym i ogólnokrajowym, co będzie się przekładać na rozwój demograficzny;
- ogólny wzrost dobrobytu i poziomu życia społeczeństwa.

4. Przedmiotowa inicjatywa powinna być zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego oparta na czterech zasadniczych filarach, do których można zaliczyć:

- celowość działania, wynikająca z konieczności odtworzenia własnego przemysłu, mając na względzie osiągnięcie efektów finansowych, związane z realizacją programów rządowych, ze szczególnym uwzględnieniem zamówień płynących z Ministerstwa Obrony Narodowej, w ramach Planu Modernizacji Technicznej Sił Zbrojnych, a także przedsięwzięć związanych ze Strategią Odpowiedzialnego Rozwoju. Takie podejście ma umożliwić wspomnianą już produkcję wyrobów wysoko przetworzonych, opatrzonych polską marką, poprawienie innowacyjności rodzimej gospodarki, rozwój regionów i społeczności lokalnych, wzrost zatrudnienia, tworzenie perspektyw dla młodego pokolenia, a także promowanie takich wartości jak nowoczesny patriotyzm i poczucie dumy narodowej;
- trafność realizowanych inicjatyw, wynikająca z ekonomicznego uzasadnienia realizowanych inwestycji, poparta rzetelnym rozpoznaniem rynku potencjalnych odbiorców dalszych i bliższych, inwentaryzacją posiadanego potencjału produkcyjnego, logistycznego, a przede wszystkim ludzkiego, umożliwiającą tworzenie dóbr oczekiwanych przez rynek zewnętrzny oraz odbiorców krajowych. Kluczową sprawą jest też dokonanie przeglądu systemu edukacyjnego, w jakim stopniu spełnia on wymagania konsolidującego się przemysłu stocznioowego;

- skuteczność działania w zakresie zapewnienia właściwych rozwiązań legislacyjnych oraz wsparcia finansowego dla realizowanych inicjatyw najlepiej przez krajowe podmioty bankowe oraz z Polskiego Funduszu Rozwoju w sposób ciągły i w akceptowalnym czasie;
- efektywność, poprzez działania mające na celu zapewnienie zbytu na wytwarzane produkty na warunkach rynkowych, wykorzystanie komplementarności potencjałów produkcyjnego, logistycznego i ludzkiego, konsolidowanych podmiotów, rozwijanie pokrewnych rodzajów produkcji, umożliwiających rozszerzenie oferty rynkowej, racjonalizację i rozwijanie zdolności wytwórczych, wzmacnianie struktur organizacyjnych, integrację produkcji stoczniowej z resztą krajowego przemysłu tam gdzie jest to uzasadnione i konieczne, dywersyfikację niepokrewną poprzez inwestowanie w nowe technologie (nie tylko ściśle wytwórcze), stworzenie sprawnych łańcuchów dostaw w obszarze zaopatrzenia wytwarzanych produktów w oparciu o podmioty krajowe i zagraniczne.

5. Nie widzimy potrzeby, aby konsolidacja dokonała się w formie powołania jednego dużego podmiotu np. holdingu, do którego były włączone podmioty stanowiące polski przemysł stoczniowy. Zamiast tego proponujemy rozważyć, czy realizacja działań konsolidacyjnych w przemyśle stoczniowym nie powinna być sformalizowana w formie aliansów strategicznych przedsiębiorstw tej branży, skutkując w zależności od potrzeb:

- komplementarnością wytwarzanych produktów, realizowanych usług oraz działalności handlowej związanej z ich efektywną sprzedażą na rynkach zagranicznych;
- wykorzystaniem efektu skali w zakresie prac badawczo-rozwojowych, nowych innowacyjnych rozwiązań technologicznych w celu wytwarzania podzespołów, które można wykorzystać w zróżnicowanych wyrobach wysoko przetworzonych;
- uzyskiwaniem przewagi konkurencyjnej wynikającej ze wspólnej produkcji i sprzedaży wyrobów, dzięki podobień-

stwom w zakresie kluczowych kompetencji, kapitału intelektualnego, umiejętności i zdolności innowacyjnych zainteresowanych przedsiębiorstw.

Konsolidacja nie może być bowiem wartością samą dla siebie. Przede wszystkim ma tworzyć większą wartość podmiotów gospodarczych, niż ta jaka była przed rozpoczęciem tego procesu. Również warunki połączeń powinny być zyskowe dla zainteresowanych stron. Konsolidacja jest o tyle uzasadniona, że przyspiesza cyrkulację kapitałów, jest też znakomitą sposobem relokacji zasobów. Głównym celem skonsolidowanego sektora stoczniowego winno być osiągnięcie stałej przewagi konkurencyjnej w zidentyfikowanych obszarach po dokonaniu inwentaryzacji potencjału wytwórczego i intelektualnego.

6. Polskie Lobby Przemysłowe popiera zamiar konsolidacji przemysłu stoczniowego, co umożliwi osiągnięcie efektu skali w sferze zarządzania zaopatrzeniem i produkcją, gospodarowania kadrami, skutecznej działalności marketingowej, odbudowanie potencjału finansowego dla stworzenia nowych możliwości rozwoju. Konsolidacja przemysłu stoczniowego poprzez przedsięwzięcia organizacyjne powinna zasadniczo być zorientowana na umocnienie i powiększenie potencjału produkcyjnego, a także na jego unowocześnienie i racjonalizację realizowanych procesów produkcyjnych. W związku z powyższym istotnym jest zapewnienie dostępności odpowiedniej ilości środków finansowych w formie długoterminowych kredytów preferencyjnych, na pokrycie wymaganych nakładów inwestycyjnych.

7. W realizowanym procesie konsolidacji istotnym elementem jest inwentaryzacja potencjału produkcyjnego, logistycznego i ludzkiego umożliwiająca zdefiniowanie startowej oferty handlowej konsolidujących się podmiotów branży stoczniowej oraz przygotowanie całościowej strategii marketingowej, a także wypracowanie zakładanych korzyści, wynikających z tej formy wzrostu zewnętrznego. Winny one być odzwierciedlone w formie efektów finansowych i ekonomicznych mierzonych za pomocą wybranej metodyki poprzez zdeterminowane mier-

niki i wskaźniki. Pozwoli to uniknąć częstego błędu popełnianego w procesach konsolidacyjnych, gdzie brak harmonogramu i metodyki nie pozwala na określenie jak blisko osiągnięcia celu strategicznego jest dana grupa kapitałowa.

8. Istotnym elementem jest dokonanie przeglądu i weryfikacja systemu edukacyjnego na poziomie wyższych uczelni, szkół średnich oraz zawodowych w kontekście potrzeb przemysłu stoczniowego w celu zdefiniowania wymaganych zmian koniecznych w zakresie zapewnienia dostępności odpowiednio przygotowanych rodzimych kadr, zwłaszcza w obliczu planowanej reformy systemu edukacji. Obecnie polskie stocznie odczuwają brak specjalistów niezbędnych dla podtrzymania produkcji i utrzymania najwyższej jakości wyrobów. Proces ten jest szczególnie widoczny w takich zawodach jak: spawacz, monter kadłubów okrętowych, kowal konstrukcji, monter rurociągów okrętowych czy też obsługa urządzeń maszynowych (suwnice, dźwigi, żurawie kolejowe). Istotnym jest również fakt, iż są to często pracownicy o najwyższych kwalifikacjach i długoletnim doświadczeniu, których zastąpić jest najtrudniej. W związku z tym niezbędne jest reaktywowanie szkolnictwa zawodowego w deficytowych grupach zawodowych wymagających długotrwałego przygotowania do wykonywania zawodu.

9. Sukces procesu konsolidacji przemysłu stoczniowego zależy od możliwości długotrwałej i pewnej kooperacji z przedsiębiorstwami dostarczającymi elementy napędów głównych, okrętowych maszyn i urządzeń pomocniczych oraz pozostałego wyposażenia niezbędnego do produkcji jednostek pływających. Takie rozwiązanie byłoby gwarancją dobrej kondycji przemysłu stoczniowego i odpowiedniego poziomu jego konkurencyjności dzięki wspólnej skoordynowanej strategii w ramach współpracujących branż.

10. W opinii PLP niezbędna jest też identyfikacja zasobów osobowych, ekonomicznych i technologicznych, posiadanych kompetencji i zdolności produkcyjnych, jak też istniejącej aktualnie oferty usługowej w konsolidowanej branży. Dlatego też należy dokonać przeglądu i dogłębnej analizy:

- problemów prawnych komplikujących funkcjonowanie podmiotów stoczniowych;
- pozastoczniowych podmiotów gospodarczych, które ze względu na charakter produkcji oraz nadzór właścicielski mogłyby uczestniczyć w procesie konsolidacji;
- podmiotów przemysłu przystoczniowego oraz zakładów produkcji lekkiej w regionie, które ze względu na ww. cechy mogłyby stać kooperantem lub wziąć udział w procesie konsolidacji;
- podmiotów komercyjnych, z którymi należałoby nawiązać ścisłą współpracę ze względu na kompatybilność i komplementarność realizowanej produkcji np. w formie aliansów strategicznych;
- zakładów przemysłu obronnego, gdzie właścicielem jest zarówno sektor publiczny jak i prywatny, których wyroby są wykorzystywane w produkcji okrętów wojennych, jednostek specjalnych i ratowniczych;
- wszelkich innych krajowych oraz możliwych do wykorzystania zagranicznych podmiotów gospodarczych, które mogą być dostawcami surowców, półproduktów i komponentów niezbędnych w produkcji stoczniowej;
- uczelni wyższych, ośrodków naukowych i ośrodków badawczo-rozwojowych, prowadzących działalność na rzecz produkcji stoczniowej i obronnej (np. Centrum Techniki Okrętowej, Centrum Techniki Morskiej);
- problemów natury prawno-międzynarodowej, dotyczących np. torów podejściowych do redy portu Świnoujście.

Powyższe informacje są niezbędne do przeprowadzenia procesu konsolidacji gdzie istotnymi determinantami będą:

- kompatybilność asortymentowa konsolidowanych i współpracujących podmiotów;
- optymalizacja kosztów i racjonalizacja nakładów inwestycyjnych;
- rozszerzenie zasięgu oddziaływania gospodarczego oraz rynku odbiorców w wyniku konsolidacji;

- wysoka jakość produktów i realizowanych usług w branży stoczniowej;
- wzrost prestiżu i rozpoznawalności marki rodzimego przemysłu stoczniowego.

11. Szczególnie ważną sprawą jest wykorzystanie omawianej inicjatywy w realizacji programu modernizacji technicznej i rozwoju Marynarki Wojennej RP. W tym celu należy dokonać identyfikacji i pogłębionej analizy zakładów polskiego przemysłu stoczniowego, ze szczególnym uwzględnieniem podmiotów skupionych w Polskiej Grupie Zbrojeniowej, w zakresie kluczowych kompetencji oraz zdolności produkcyjnych i remontowych okrętów wojennych, a także ich pozycji konkurencyjnej na międzynarodowym rynku stoczniowym. Powyższe przedsięwzięcia pozwolą określić punkt wyjścia do dalszych działań. Polski przemysł stoczniowy ma tradycje w budowie okrętów desantowych, trałowo-minowych, hydrograficznych, ratowniczych i rozpoznawczych. Dlatego istotne jest sprawdzenie, jaki jest aktualny poziom tych zdolności. Taki przegląd powinien umożliwić podejmowanie właściwych i trafnych decyzji co do zawierania aliansów strategicznych z podmiotami zagranicznymi w celu realizacji programu modernizacji sił morskich, jak też rozszerzenia własnej oferty produkcyjnej i handlowej w tym zakresie, np. w pozyskiwaniu okrętów wielozadaniowych o dużej dzielności morskiej, wyposażonych w systemy przeciwlotnicze i przeciwrakietowe kompatybilne z systemami wykorzystywanymi przez inne komponenty sił zbrojnych (np. programy Wisła i Narew).

12. Podstawą sukcesu procesu konsolidacji przemysłu stoczniowego jest przede wszystkim odpowiednia analiza rynku odbiorców w zakresie sprzedaży wyrobów wysoko przetworzonych (m.in. w pełni gotowych i wyposażonych statków lub okrętów), jak i świadczenia usług jako podwykonawca, umożliwiającą określenie popytu na oferowane produkty i odpowiednie dopasowanie do niego podaży, a także zdefiniowanie kierunków, sposobów i natężenia prowadzenia działań marketingowych w wymiarze strategicznym i operacyjnym. Powyższe

działania są niezbędne do zorganizowania efektywnych i skutecznych łańcuchów dostaw, gwarantujących odpowiedni zysk i rentowność, a także możliwości dalszego rozwoju i prowadzenia badań w interesujących obszarach produkcji.

13. Kwestia konsolidacji przemysłu stoczniowego powinna być, w ocenie PLP, rozpatrywana i realizowana w kontekście konsolidacji wybranych obszarów gospodarki morskiej, obejmującej rozwój i rozbudowę portów morskich, odtwarzanie i rozwijanie rodzimej floty handlowej, a także stwarzanie warunków do rozwoju floty rybackiej.

Taka inicjatywa może mieć również wymiar geograficzny, poprzez grupowanie współpracujących podmiotów w dwóch obszarach tj. województwa pomorskiego i zachodniopomorskiego. Rozwój portów morskich powinien być zorientowany na rozbudowę nabrzeży głębokowodnych np. w ramach portów zewnętrznych. Oprócz dwóch zasadniczych zespołów portowych tj. Portu Morskiego Gdańsk i Portu Morskiego Gdynia w województwie pomorskim oraz Zespołu Portów Morskich Szczecin-Świnoujście w województwie Zachodniopomorskim, należy rozważyć rozbudowę portów rezerwowych tj. w Kołobrzegu dla zachodniego wybrzeża, jak też w Ustce dla wschodniego i środkowego wybrzeża, które pełniłyby również rolę portów ratunkowych i portów serwisowych np. dla farm wiatrowych na Ławicy Słupskiej lub w innych lokalizacjach. Elementy tych instalacji, powinny być istotnym punktem oferty skonsolidowanego przemysłu stoczniowego.

14. Należy pamiętać o konieczności integracji żeglugi morskiej z żeglugą śródlądową, poprzez rewitalizację szlaków wodnych na Odrze i Wiśle (zwłaszcza w kontekście budowy przekopu przez Mierzeje Wiślaną i zwiększenia operatywności portu w Elblągu). Tego typu działania mogą stymulować popyt krajowy na wyroby przemysłu stoczniowego do obsługi żeglugi śródlądowej i przybrzeżnej.

15. Kwestią do rozważenia jest też ewentualne odtworzenie taboru Polskich Linii Oceanicznych oraz stwarzanie warunków do wymiany i modernizacji jednostek eksploatowanych przez

polskich armatorów, takich jak np. Polska Żegluga Morska czy Polska Żegluga Bałtycka w oparciu o skonsolidowane podmioty gospodarcze przemysłu stocznioowego.

Podsumowując powyższe punkty należy stwierdzić, iż konsolidacja przemysłu stocznioowego powinna przynieść efekt synergii, skutkujący nie tylko progresem gospodarczym na polskim wybrzeżu, ale również rozwojem branż przemysłowych kooperujących, komplementarnych i pełniących rolę usługową na rzecz stoczni w wymiarze całego kraju. Przedsięwzięcie to powinno doprowadzić w konsekwencji do wzrostu PKB oraz dochodów budżetowych z jednej strony, z drugiej zaś zapewnić skok technologiczny, naukowy i cywilizacyjny w perspektywie następnych dziesięciu lat.

***Opracował zespół ekspertów PLP pod przewodnictwem
kmdr. por. rez. dr Bohdana Paca***

**KONCEPCJA
URZĘDU DS. UZBROJENIA,
NAUKI I TECHNOLOGII OBRONNYCH
ORAZ UWAGI DO PROJEKTU USTAWY
O ORGANIZOWANIU ZADAŃ
NA RZECZ OBRONNOŚCI**

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 11 lipca 2016 r.

Pan Antoni MACIEREWICZ
Minister Obrony Narodowej

Szanowny Panie Ministrze,

Polskie Lobby Przemysłowe przesyła w załączeniu koncepcję Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych oraz Prezentację zawierającą uzasadnienie opracowanej przez nas koncepcji tego Urzędu.

Załącz. nr 1 – Koncepcja Urzędu

nr 2 – Dyskietka z Prezentacją

Z wyrazami szacunku

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

prof. nadzw. dr hab. Paweł SOROKA

OTRZYMUJĄ:

- Pan Andrzej DUDA - Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej;
- Pani Beata SZYDŁO - Prezes Rady Ministrów;
- Pan Mateusz MORAWIECKI- Wicepremier, Minister Rozwoju;
- Pan Jarosław GOWIN – Wicepremier, Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- Pan Mariusz BŁASZCZAK- Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji;
- Pan Dawid JACKIEWICZ - Minister Skarbu Państwa;
- Pan Paweł SZALAMACHA - Minister Finansów;
- Pan Bartosz KOWNACKI – Sekretarza Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej
- Sekretarz Stanu Paweł SOŁOCH- Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego;
- Poseł Michał JACH- Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej;
- Senator Jarosław RUSIECKI – Przewodniczący Senackiej Komisji Obrony Narodowej;
- Senator Andrzej STANISŁAWEK- Przewodniczący Senackiej Komisji Gospodarki i Innowacyjności;
- Gen. Mieczysław GOCUŁ - Szef Sztabu Generalnego WP;
- Gen. broni Mirosław RÓŻAŃSKI- Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych RP;
- Gen. broni Marek TOMASZYCKI - Dowódca Operacyjny Rodzajów Sił Zbrojnych RP;
- Pan Arkadiusz SIWKO- Prezes Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A.

**Propozycja
Polskiego Lobby Przemysłowego
Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii
Obronnych**

Polska jest jednym z niewielu krajów NATO aspirujących do utrzymywania potencjału obronnego na poziomie umożliwiającym odgrywanie znaczącej roli na arenie międzynarodowej, w których nie istnieje jednolity system zarządzania przemysłem produkującym uzbrojenie, remontami tego uzbrojenia, zapleczem naukowo-badawczym, a także zakupami sprzętu wojskowego i realizacją umów offsetowych itd. Tego rodzaju agendy występują w wielu krajach Paktu Północnoatlantyckiego, a także poza nim. Chodzi o urząd podobny do istniejących praktycznie we wszystkich krajach NATO struktur rządowych np. DARPA w USA, DGA we Francji, Centrum Badań nad Sztuczną Inteligencją (DFDI) w Niemczech, Agencja Awangardowych Opracowań i Innowacji w Rosji.

W Polsce, zamiast jednej agendy rządowej o dużych kompetencjach, wpływ na podejmowanie decyzji w sferze szeroko pojętej obronności i bezpieczeństwa narodowego, ich zaplecza gospodarczym, posiada kilka ministerstw (m.in. obrony narodowej, rozwoju, spraw wewnętrznych, rodziny, pracy i polityki społecznej, cyfryzacji, nauki i szkolnictwa wyższego), które często posiadają rozbieżne interesy. Rezultatem takiego stanu rzeczy jest bałagan kompetencyjny, przepychanki międzyresortowe, przedłużanie procedur decyzyjnych, chaos w planowaniu i realizowaniu zakupów uzbrojenia i wyposażenia resortów siłowych, a także nieracjonalna prywatyzacja w przemyśle obronnym. Występuje nie tylko słaba koordynacja działań pomiędzy ministerstwami i instytucjami w zakresie długofalowej wizji wspólnego kształtowania zintegrowanego systemu bezpieczeństwa państwa, lecz także brak platformy rzeczywistej współpracy pomiędzy: użytkownikami końcowymi – zespoła-

mi naukowymi – przemysłem, szczególnie w początkowej fazie opracowywania programów i projektów. Dominuje rozproszony system planowania i ustalania priorytetowych kierunków badań i prac rozwojowych, również z obszaru bezpieczeństwa i obronności państwa, który realizowany jest w oparciu o różne struktury (Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, oraz Narodowego Centrum Nauki) oraz odmienne procedury wyboru i realizacji badań naukowych i prac rozwojowych. Zdecydowana większość obecnie realizowanych w PPO programów rozwojowych współfinansowana jest w znacznej części, sięgającej setek milionów złotych, ze środków pochodzących z budżetu państwa, czy poprzez NCBiR czy NCN, niestety bez bieżącego nadzoru nad ich realizacją ze strony głównych gestorów. Sytuacja ta zdecydowanie zwiększa ryzyko i koszty działań podejmowanych przez krajowe przedsiębiorstwa na rzecz poszczególnych programów.

Wszystko to powoduje, że modernizacja polskiej armii przebiega zbyt wolno, łatwo podlega wpływom lobbingu międzynarodowego i nie jest skorelowana z budowaniem stabilnego zaplecza gospodarczo-finansowego i produkcyjnego. Nasze przedsiębiorstwa i instytuty pracujące na rzecz obronności w małym stopniu uczestniczą w programach międzynarodowych. Jednocześnie to rozproszenie decyzyjne powoduje, że zostały źle wynegocjowane i nieudolnie były realizowane umowy offsetowe, zwłaszcza związane z zakupem samolotu F-16.

Tę sytuację może zmienić zreorganizowanie obecnych struktur i powołanie Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych (nazwa robocza). Wzorem dla niego może być na przykład francuska DGA. Przy budowie Urzędu należy wyjść z założenia, że obronność nie jest gestią tylko sił zbrojnych, a podkreślać, że jest to domena całego państwa.

Głównymi celami proponowanego Urzędu powinny być m.in.:

- zarządzanie wszelką działalnością związaną z zakupami uzbrojenia i sprzętu na potrzeby bezpieczeństwa państwa (MON, MSWiA, Min. Rozwoju, Min. Cyfryzacji),
- analiza współczesnych trendów rozwojowych na rynku uzbrojenia oraz analiza wyzwań i zagrożeń dla bezpieczeństwa państwa, które będą podstawą do podejmowania decyzji w sprawie zamawianych technologii,
- zarządzanie i koordynowanie rozwojem konstrukcji i technologii na potrzeby bezpieczeństwa państwa,
- zbudowanie bazy danych dotyczącej prowadzonych projektów, nadzorowanie i prowadzenie projektów specjalnych o szczególnym znaczeniu dla obronności państwa, które będą podstawą do opracowania pożądaných systemów bojowych, inicjowanie przedsięwzięć zmierzających do pobudzenia nowych inicjatyw, rozwiązań konstrukcyjnych i technologicznych.
- monitorowanie i nadzorowanie implementacji nowych systemów technologicznych w resorcie obrony narodowej,
- koordynowanie współpracy przedsiębiorstw, znajdujących się pod nadzorem właścicielskim Ministerstwa Obrony Narodowej na czele z Polską Grupą Zbrojeniową, z przedsiębiorstwami prywatnymi i zagranicznymi,
- koordynacja udziału w międzynarodowych programach utrwalających bezpieczeństwo państwa, zwłaszcza inicjowanych przez Europejską Agencję Obrony,
- koordynacja i budowanie modeli finansowania (w tym gwarancji kredytowych) programów zbrojeniowych, m.in. współpraca z sektorem bankowym,
- nadzór właścicielski nad zapleczem naukowo-badawczym tzw. „cywilnym” i „wojskowym”,
- negocjowanie i rozliczanie transakcji kompensacyjnych, określanie kluczowych obszarów, w których powinien być realizowany offset,
- kontrola i marketing ogólny w obszarze eksportu i importu techniki specjalnej, nadzór nad przedsiębiorstwami eksportowo-importowymi,

- nadzór nad służbami technicznymi (normalizacja, dozór techniczny, inspekcja energetyczna, inspekcja architektoniczno-budowlana, metrologia, certyfikacja),
- nadzór nad Centralnym Planem Mobilizacji Gospodarki lub jego odpowiednikiem, który powinien powstać w przyszłości.
- komercyjne wykorzystanie poligonów.

Podstawą nowo tworzonego Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych powinno być przejście do klarownego definiowania wymagań przy określaniu potrzeb na konkretne zamówienia uzbrojenia i wyposażenia, zwłaszcza na potrzeby MON i MSWiA, a także realizacja długookresowego planowania związanego z efektywnym i racjonalnym wydawaniem środków budżetowych. Określając zakres kompetencyjny tworzonego Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii należy zwrócić uwagę, aby uwzględniał cały proces wprowadzenia, eksploatacji i utylizacji uzbrojenia. Ważne jest, aby na etapie pozyskiwania sprzętu zabezpieczyć na cały okres eksploatacji naprawy, części zamienne oraz szkolenie kolejnych grup żołnierzy, którzy będą go użytkowali. Nowy zintegrowany system powinien wiązać inwestycje badawczo-rozwojowe z rzeczywistymi, perspektywicznymi potrzebami bezpieczeństwa państwa w kluczowych obszarach.

Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych powinien powstać od podstaw, ale w oparciu o etaty istniejące obecnie w różnych resortach. Pewną liczbę z tych etatów będzie można nawet zaoszczędzić dzięki wystąpieniu w zintegrowanej strukturze efektu synergii. Tworzenie struktur Urzędu można przeprowadzić w okresie 3-6 miesięcy. W tym czasie możliwe jest dokonanie rekrutacji (m.in. w oparciu o konkursy) i przeprowadzenie szkolenia jego pracowników oraz przejście kompetencji od dotychczas funkcjonujących struktur. W okresie przejściowym zakres działania Urzędu, powinien być ograniczony do minimum (realizacja wcześniej zawartych umów).

W pierwszym okresie 2-3 lat istnienia, Urząd powinien być podporządkowany Ministrowi Obrony, a później – po jego pełnym ukształtowaniu – bezpośrednio Premierowi. Jego struktura powinna być maksymalnie prosta – składać się może z czterech głównych wydziałów:

1. badań i rozwoju,
2. prawno-finansowy,
3. zamówień,
4. sprzedaży.

Przy Urzędzie powinna ponadto funkcjonować stała grupa ekspercka.

Utworzenie Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych powinno przynieść szereg korzyści. Pod względem organizacyjnym Urząd byłoby kompatybilny z podobnymi strukturami państw Unii Europejskiej i NATO, zajmującymi się obronnością, w tym uzbrojeniem. Przełoży się to na efektywne uczestnictwo we władzach tych organizacji oraz efektywną współpracę w realizacji europejskich programów uzbrojenia. Urząd zapewni efektywne działanie w programach offsetowych poprzez bezpośrednie sterowanie procesem zakupu sprzętu i zawarcia umowy kompensacyjnej. Ponadto pozwoli na bezpośrednią współpracę z krajowym przemysłem obronnym. Zapewni lepsze wydatkowanie środków publicznych przeznaczonych na obronność i pozwoli na skuteczniejsze włączenie przemysłu obronnego w struktury obrony państwa. Dodatkowo pozwoli na lepszą komunikację na linii siły zbrojne-firmy zbrojeniowe w sprawie rozwoju, zakupu i pełnego cyklu eksploatacji sprzętu wojskowego. To zaś umożliwi efektywniejszą realizację programów zaprojektowania, produkcji i wdrożenia nowego uzbrojenia dla potrzeb Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a także zapewni silne wsparcie eksportu produkowanego w Polsce uzbrojenia.

Jednocześnie konieczne jest usprawnienie systemu zamówień dotyczących uzbrojenia i sprzętu wojskowego m.in. poprzez kontraktowanie z odpowiednim wyprzedzeniem w celu

umożliwienia zarówno realizacji zamówień przez podmioty PPO jak i wyprzedzające prowadzenie badań i prac rozwojowych (B+R) w obszarach istotnych z punktu widzenia perspektywicznych potrzeb Sił Zbrojnych RP, pozwalających sprostać oczekiwaniom zamawiających (*podstawą dla efektywnej działalności gospodarczej w zakresie rozwoju oraz produkcji uzbrojenia i sprzętu wojskowego, zaspokajającej potrzeby rynku jest bowiem dysponowanie przez przedsiębiorców wiarygodną i wyprzedzającą informacją o potrzebach MON oraz MSWiA*). Istnieje zatem pilna potrzeba podjęcia prac nad korektą obowiązujących obecnie regulacji w zakresie finansowania projektów niejawnych, zarządzania wynikami projektów, w szczególności w aspekcie praw własności intelektualnych i przemysłowych.

Godnym rozważenia wydaje się także utworzenie zintegrowanego ośrodka – poligonu badawczego, umożliwiającego testowanie kluczowych systemów oraz sprzętu i uzbrojenia powstałego w wyniku realizacji programów modernizacyjnych, wypracowywanie zasad ich operacyjnego użycia, a także szkolenie obsługujących je specjalistów (*Zintegrowany Ośrodek Szkolenia na poligonie Drawsko z możliwością wykorzystania znajdującego się w granicach poligonu lotniska Ziemsko*).

Uważamy, iż Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych mógłby powstać na bazie Inspektoratu Implementacji Innowacyjnych Technologii Obronnych; jest to jednak jedna z możliwości.

Warszawa, 2 lipca 2016 r.

SEKRETARZ STANU
ZASTĘPCA SZEFA KANCELARII PREZESA
RADY MINISTRÓW

Paweł Szroł

Warszawa, dnia 13 lipca 2016 r.

SPRM.230.5.16.2016.DS

Pan
Antoni MACIEREWICZ
Minister Obrony Narodowej

Szanowny Panie Ministrze,

w załączeniu przekazuję według kompetencji, skierowane do Prezesa Rady Ministrów Pani Beaty Szydło, wystąpienie pismo z dnia 11 lipca 2016 r. Koordynatora Polskiego Lobby Przemysłowego Pana Pawła Soroki, wraz z załącznikiem, w sprawie utworzenia Urzędu do Spraw Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych.

Uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi Autorowi wystąpienia, z kopią do wiadomości Sekretariatu Prezesa Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku

Do wiadomości:

Pan Paweł SOROKA
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

Warszawa, 7 grudnia 2016 r.

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
SEKRETARZ STANU

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
KANCELARIA JAWNA

Nr. 2704/SS
2016-12-6 2

KOORDYNATOR
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

Pan prof. nadzw. dr hab. Paweł SOROKA

Fax: 22 826 03 54

Dotyczy: koncepcji utworzenia Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych

Szanowny Panie Profesorze

W odpowiedzi na pismo z dnia 21 lipca 2016 roku w sprawie koncepcji utworzenia Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych informuję, że resort obrony narodowej dostrzega potrzebę optymalizacji systemu pozyskiwania, eksploatacji i wycofywania sprzętu wojskowego (PEiW). W ramach podejmowanych przez resort działań w tym obszarze, m.in. zaplanowano do końca 2017 roku opracowanie Narodowej Polityki Zbrojeniowej oraz koncepcji nowego systemu PEiW. W trakcie prac związanych z ww. dokumentami prowadzone są analizy rozwiązań stosowanych w innych państwach oraz rozważane są różne warianty organizacyjne i proceduralne. Prowadzone w resorcie prace ukierunkowane są na optymalizację rozwiązań systemowych, co powinno przełożyć się na usprawnienie procesu modernizacji technicznej SZ RP. Jednym z możliwych wariantów optymalizacji systemu PEiW jest m.in. proponowana przez Pana Profesora integracja kompetencji w ramach jednej instytucji.

Pragnę zaznaczyć, że właściwa kondycja potencjału naukowo-badawczego i przemysłowego, stanowiącego nierozłączne filary narodowego systemu obronnego oraz zapewnienie im jak najszerszego udziału w procesie zaspokajania potrzeb Sił Zbrojnych RP, stanowi ważny element polityki zbrojeniowej państwa.

Dziękując za cenne uwagi chciałbym zapewnić, że w resorcie obrony narodowej na bieżąco analizowane są rozwiązania systemowe (strukturalne) funkcjonujące w innych krajach, oraz że zaproponowane przez Pana Profesora rozwiązania zostaną wzięte pod uwagę w trakcie prac koncepcyjnych nad opracowaniem nowego systemu PEiW sprzętu wojskowego.

[Podpis]
Bartosz KOWNAK

Do wiadomości:

1. Sekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego – Fax: 22 529 26 21
2. Dyrektor Centrum Operacyjnego Ministerstwa Obrony Narodowej – SI ARCUS
3. Dyrektor Departamentu Polityki Zbrojeniowej – SI ARCUS

DPZ/OAIP/M.Sapiński/tel. 261-874-550

SZEF

SZTABU GENERALNEGO WP

Warszawa, dn. 08.08.2016 r.

KOORDYNATOR
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

Pan prof. nadzw. dr hab. Paweł SOROKA
00-950 Warszawa
ul. ŚWIEŹOKRZYSKA 14 „a” pok. 540

Dotyczy: koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych.

Szanowny Panie Professore!

W nawiązaniu do pisma z dnia 11 lipca 2016 r. ws. Propozycji Polskiego Lobby Przemysłowego dotyczącej Koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych pragnę podziękować za zainteresowanie i czas poświęcany kwestiom obronności. Jednocześnie chciałbym podkreślić, że Sztab Generalny WP jest otwarty na wszelkie nowatorskie rozwiązania wpływające na rozwój Sił Zbrojnych RP.

Informuję ponadto, że zgodnie z decyzją Nr 207/MON Ministra Obrony Narodowej¹ do końca bieżącego roku przeprowadzony zostanie Strategiczny Przegląd Obronny, którego celem jest określenie kierunków rozwoju systemu obronnego państwa i rozpoczęcie planowania jego rozwoju.

W związku z powyższym, w opinii Sztabu Generalnego WP, materiał zawarty w przedmiotowym piśmie powinien zostać przesłany do Pełnomocnika Ministra Obrony Narodowej ds. Strategicznego Przeglądu Obronnego Pana Ministra Tomasza SZATKOWSKIEGO, gdzie mógłby zostać poddany analizie przez Zespół Problemowy SPO odpowiedzialny za IV obszar SPO – pozamilitarne przygotowania obronne Rzeczypospolitej Polskiej.

[Signature]
generał Mieczysław GOCUŁ

pplk Czesław KNAP, 261-871-582,
09.08.2016 r.,
T5/13.

¹ Decyzja Nr 207/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 czerwca 2016 r. w sprawie organizacji i przeprowadzenia Strategicznego Przeglądu Obronnego.

Spotkanie robocze ekspertów Polskiego Lobby Przemysłowego w „PIT-Radwar” w dniu 23 maja 2017 roku poświęcone opracowaniu koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnej. Od lewej: prof. Paweł Soroka, Zygmunt Dębiński, dr Krzysztof Pająk, płk Franciszek Michalski i płk Jerzy Kade

Spotkanie robocze ekspertów PLP w sprawie opracowania koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnej w dniu 23 maja 2017 roku. Od lewej: płk Edmund Misteryski i dr Katarzyna Świerszcz

Spotkanie robocze ekspertów Polskiego Lobby Przemysłowego w „PIT-Radwar” w dniu 23 maja 2017 roku poświęcone opracowaniu koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnej.
Od lewej: dr Justyna Trubalska i dr Artur Trubalski

Spotkanie robocze ekspertów PLP poświęcone opracowaniu koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnej. Od lewej: prof. dr hab. Andrzej Żyłuk, prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, Zygmunt Dębiński i dr Krzysztof Pająk

Konferencja prasowa w dniu 20 lipca 2016 roku, w trakcie której Polskie Lobby Przemysłowe zaprezentowało koncepcję Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych. Od lewej: Stanisław Janas, Zygmunt Dębiński, prof. Paweł Soroka, prof. Jerzy Klamka i płk Jerzy Kade

Uczestnicy konferencji prasowej w dniu 20 lipca 2016 roku, w trakcie której Polskie Lobby Przemysłowe zaprezentowało koncepcję Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych

Konferencja prasowa PLP w dniu 20 lipca 2016 r., w trakcie której zaprezentowana została koncepcja Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych. Od lewej: red. Wojciech Łuczak („Raport WTO”) i red. Zbigniew Lentowicz („Rzeczpospolita”)

Konferencja prasowa Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 20 lipca 2016 r. Głos zabiera red. Wojciech Łuczak

Wydanie specjalne VIP DEFENCE-wrzesień 2016

Czas przyspieszyć

W obecnej sytuacji geopolitycznej, po tym, co stało się na Ukrainie, zaistniała potrzeba szybszej realizacji planów rozwojowych i zakupu uzbrojenia. Z natury rzeczy realizacja wojskowych programów rozwojowych i zbrojeniowych jest bardzo skomplikowana w sensie proceduralnym – mówi **prof. Paweł Soroka, koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

Polskie Lobby Przemysłowe, Stowarzyszenie Euro-Atlantyckie i środowisko miesięcznika „Raport WTO” to inicjatorzy powstania Urzędu ds. Uzbrojenia. Co przemawia za tą ideą?

– Rzeczywiście, środowisko miesięcznika „Raport WTO” i Stowarzyszenie Euro-Atlantyckie, obok Polskiego Lobby Przemysłowego, od pewnego czasu lansuje tę ideę. Polskie Lobby Przemysłowe niedawno opracowało szczegółową koncepcję urzędu, który nazwaliśmy Urzędem ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych i przekazało ją najwyższemu decydentom w naszym państwie, w tym ministrowi obrony narodowej. Wiele jest czynników, które przemawiają za tą ideą – wymienię tylko najważniejsze. Uważamy, że powołanie takiego urzędu może w dłuższym okresie czasu przyczynić się do umocnienia potencjału militarnego Polski, ponieważ jego działalność zoptymalizuje, ujednolici i udoskonali procedury wyboru i zakupu uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego dla Sił Zbrojnych RP, a także będzie wpływała na inicjowanie i nadzorowanie prac badawczo-rozwojowych, które mają na celu zaprojektowanie

nowych systemów uzbrojenia. To wszystko wynika z zadań urzędu, które zawarliśmy w swojej koncepcji. Z założenia jego pracownicy będą bowiem nadzorować także remonty i modernizację uzbrojenia i sprzętu, które znajdują się na wyposażeniu armii, w pełnym cyklu: od zaprojektowania do utylizacji.

W najbliższym czasie polski rząd ma wydać bardzo duże kwoty na zakup nowego uzbrojenia i modernizację już posiadanego – mówi się o kwocie ponad 100 mld zł. Należy dołożyć wszelkich starań, aby te pieniądze zostały spożytkowane jak najlepiej. Stanie się tak, kiedy decyzje w tej sprawie będą podejmowane przez jedną komórkę organizacyjną, bo w tej chwili są one rozproszone między poszczególne ministerstwa, oraz kiedy zlikwidujemy dublowanie się niektórych decyzji, np. zlecenie przez kilka podmiotów tych samych prac badawczo-rozwojowych różnym uczelniom i instytutom.

Nie możemy zapominać też o czynniku czasu. Otóż w obecnej sytuacji geopolitycznej, po tym, co stało się na Ukrainie, a także uwzględniając to co się dzieje na Bliskim Wschodzie w związku z Państwem Islamskim, zaistniała potrzeba szybszej realizacji prac badawczo-rozwojowych i zakupów uzbrojenia. Z natury rzeczy wojskowe programy rozwojowe i decyzje dotyczące wyboru i zakupu nowego uzbrojenia są bardzo skomplikowane w zakresie proceduralnym. Uważamy, że dzięki Urzędowi ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych można by te procedury ujednolicić i znacznie przyspieszyć decyzje. W tej chwili każdy ośrodek, wpływający na proces podejmowania decyzji, kieruje się swoimi procedurami, siłą rzeczy jeden odpowiedzialny za wszystko podmiot kierować się będzie ujednoliconą procedurą, więc wszystko będzie realizowane szybciej.

Na koniec warto jeszcze wspomnieć o aspekcie międzynarodowym działalności UUNiTO. Niektóre rodzaje uzbrojenia, np. okręty podwodne czy istotne elementy systemu obrony powietrznej, na przykład rakiety średniego i krótkiego zasięgu, Polska będzie musiała pozyskać za granicą, bo nie jest w stanie sama ich produkować. Kilka lat temu udało nam się pozyskać samoloty F-16, w przypadku których wynikające z offse-

tu korzyści nie były zadowalające. Musimy zrobić wszystko, aby podobna sytuacja się nie powtórzyła, dlatego też – zgodnie z naszą koncepcją – UUNiTO powinien się także zajmować kwestiami offsetu. Wymienione przeze mnie systemy uzbrojenia są bardzo drogie, musimy więc zrobić wszystko, aby lwia część wydanych pieniędzy została w Polsce czy to w formie transferu technologii, czy offsetu lub polonizacji niektórych ich części i komponentów, tak jak to stało się z kołowym transporterem opancerzonym „Rosomak”.

Jedną z kompetencji urzędu miałby być wspomniany już zakup uzbrojenia i sprzętu. Tego typu przedsięwzięcia są długofalowe, a problem w tym, że kiedy w Polsce po wyborach do władzy dochodzi nowe ugrupowanie, niemalże jednym ruchem przekreśla wszystko, czego dokonali lub próbowali dokonać poprzednicy. Czy w związku z tym urząd rzeczywiście byłby w stanie spełniać swoje zadania, skoro i tak zależałby od widzimisie polityków?

– Poruszyła pani bardzo istotny problem, bo rzeczywiście choćby obecna władza dokonuje przeglądu dotychczasowych programów modernizacyjnych, dlatego też nie podjęto jeszcze nowych decyzji, jeśli chodzi o najważniejsze programy modernizacyjne. Uważam, że oczywiście należy weryfikować programy poprzedników, ale głównie pod kątem zmienionej sytuacji geopolitycznej i możliwości ekonomicznych kraju. Jeśli uległy one przeobrażeniu, na pewno trzeba zmienić priorytety. Natomiast generalnie należy dążyć do ciągłości, bo realizacja podjętych w tej dziedzinie decyzji jest długofalowa i wymaga strategicznego podejścia. Pytanie, czy proponowany urząd temu właśnie będzie sprzyjał? Tak, ale pod warunkiem, że nie będzie upartyjniony, a ludzie w nim zatrudnieni będą fachowcami z najwyższej półki. Nadzór nad nim będzie oczywiście należał do ministra, ale postulujemy, aby tworzyli go specjaliści i eksperci w swoich dziedzinach, w tym będący w dzisiejszych rozproszonych strukturach, ale scaleni w jeden urząd. Sugerujemy także utworzenie przy urzędzie biura eksperckiego, które w swoich kompetencjach miałoby bieżącą analizę sytuacji

geopolitycznej i występujących zagrożeń oraz wyzwań – to one wpływałyby na ostateczne decyzje w sprawie zakupu sprzętu i podjęcia konkretnych prac badawczo-rozwojowych.

Koncepcję utworzenia Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych przesłaliście państwo na początku lipca do najważniejszych osób w państwie. Na oficjalne stanowisko jest jeszcze pewnie za wcześnie, ale może macie państwo jakiś przecieki co do ich opinii?

– Jestem po rozmowie z przewodniczącym Sejmowej Komisji Obrony Narodowej Posłem Michałem Jachem, który poparł naszą koncepcję po zapoznaniu się z nią i obiecał zwołać jesienią posiedzenie Komisji poświęcone potrzebie i uwarunkowaniom związanym z powołaniem takiego urzędu. Miałem też okazję rozmawiać z ministrem obrony narodowej Antonim Macierewiczem, który potwierdził otrzymanie naszej koncepcji urzędu. Będziemy oczywiście zabiegać o spotkanie z nim, żeby go do tej koncepcji przekonać, o co prosiłem również Posła Jacha. Trudno mi w tej chwili powiedzieć, jak zareagują inne organy władzy, łącznie z wojskowymi. Z doświadczenia wiem, że na nasze postulaty odpowiadają różnie – czasem bardziej konkretnie, czasem mniej, pozostaje mieć nadzieję, że tym razem będzie to ten pierwszy sposób.

Warto wspomnieć, że naszą koncepcję poparły niektóre organizacje pozarządowe, m.in. Związek Zawodowy Pracowników „Przemysł Specjalny” i Związek Zawodowy Sektora Obronnego i uważam, że nie można tego zlekceważyć. Widać więc, że szukamy społecznego poparcia dla tego projektu.

Przyjęty przez rząd Platformy Obywatelskiej plan modernizacji armii od kilku miesięcy ulega zmianom, a w zasadzie powstaje od nowa. Na niedawnym posiedzeniu sejmowej komisji obrony sekretarz stanu w MON Bartosz Kownacki zapowiedział, że w opracowywanej właśnie koncepcji modernizacyjnej główny nacisk będzie położony na obronę powietrzną, marynarkę wojenną, cyberbezpieczeństwo, wojska pancerne i zmechanizowane oraz obronę te-

rytorialną. Jak pan ocenia ten kierunek rozwoju Sił Zbrojnych RP?

– Zgadzam się z tymi priorytetami. Zacznę od obrony terytorialnej, której nie było w poprzednim programie, ale przebieg ostatnich konfliktów, w tym ten ukraińskiego, pokazuje, że takie państwo jak Polska, oprócz wojsk operacyjnych, powinno mieć też współdziałające z nimi odpowiednie siły obrony terytorialnej. To tak naprawdę powrót do przeszłości, bo takowe formacje były, ale praktycznie zostały zlikwidowane podczas profesjonalizacji naszej armii, rozpoczętej przez ministra Bogdana Klichę.

Jeśli chodzi o obronę powietrzną, to oczywiście należy zgodzić się z inwestowaniem w nią, bo wszystkie duże konflikty od drugiej połowy XX w. zaczynały się właśnie od uderzenia z powietrza. W ten sposób przeciwnik dążył do zniszczenia neuralgicznych ośrodków kierowania państwem i infrastrukturalnych oraz obiektów wojskowych – zarówno stacjonarnych, jak i mobilnych. Dlatego właśnie obrona powietrzna jest taka ważna, tym bardziej, że w tej chwili rozszerzyła się ona o obronę przeciwrakietową i potrzebę zestrzeliwania dronów, więc nie ulega wątpliwości, że powinna być ona wysoko w hierarchii. Poza tym nasza obrona powietrzna, zwłaszcza jeśli chodzi o wyposażenie w rakiety przeciwlotnicze średniego zasięgu, jest w bardzo złym stanie – wystarczy powiedzieć, że nie tak dawno istniały cztery brygady rakietowej obrony powietrznej, teraz – po wycofaniu starych zestawów poradzieckich – została tylko jedna!

Racjonalnie oceniając, sytuacja sił powietrznych nie jest zła.

– Rzeczywiście tak jest, bo siły powietrzne są w ostatnich latach znacznym beneficjentem środków przeznaczonych na modernizację armii. Pozyskano samoloty F-16, kilkanaście samolotów transportowych CASA i kilka Herkulesów, choć bardzo stare, bo 30-letnie, zmodernizowane zostały myśliwce Mig-29 – wszystko to pokazuje, że z naszym lotnictwem nie jest źle, co jednak nie znaczy, że nie ma problemów. Kończy się użyt-

kowanie samolotów wsparcia pola walki Su-22, pytanie, co powinno pojawić się w ich miejsce. Na tę chwilę sprawnych samolotów bojowych mamy ok. 80-90, przy naszym położeniu geograficznym powinno ich być dużo więcej, i tę sytuację należy zmienić.

Czkawką zaczynają się nam też odbijać programy „Narew” i „Wisła”, wciąż będące w powijkach, choć tak bardzo potrzebne.

– W realizacji tych programów faktycznie są opóźnienia, bo brak jest ostatecznych decyzji. Poprzedni rząd wstępnie wybrał system produkowany przez amerykańską firmę Raytheon Company, ale do tej pory nie podpisano w tej sprawie żadnej umowy. Obecny rząd również jeszcze nie rozwiązał tego problemu, choć wiem, że toczą się w tej sprawie zaawansowane rozmowy. Być może hamulcem jest fakt, że procedury zakupu tego systemu są bardzo skomplikowane, a poza tym ponownie analizowane są inne oferty wyeliminowane przez poprzedni rząd. Wszystko trzeba umiejętnie przeprowadzić, bo jest to bardzo drogi sprzęt – najdroższy ze wszystkiego, co ma w planach zakupowych polska armia. Z drugiej strony, może on przynieść bardzo dużą korzyść polskiemu przemysłowi, bo systemy tego typu to najnowsze technologie, jeśli więc udało by się je kupić, negocjując do tego umowę w taki sposób, że będziemy mieli zapewniony i offset, i transfer technologii, byłoby to z korzyścią nie tylko dla przemysłu obronnego, lecz – zważywszy na podwójne zastosowanie niektórych technologii – także dla całej gospodarki.

A co z marynarką wojenną?

– Tak się składa, że dużo na ten temat wiem, bo jestem współinicjatorem powstania i członkiem Rady Budowy Okrętów. Moim zdaniem, jak najbardziej należy w nią inwestować, bo – po pierwsze – jest to najbardziej zaniedbany rodzaj sił zbrojnych, a – po drugie – to właśnie na niego wydawano najmniej środków w ramach dotychczasowej modernizacji. Wystarczy powiedzieć, że w zasadzie żaden nowy okręt nie został nabyty po 1989 r., poza tym, że wprowadziliśmy do służby kil-

ka kutrów raketowych, które dostaliśmy w spadku po NRD, a ponadto Marynarka Wojenna RP pozyskała nie odebrany przez ZSRR okręt wsparcia logistycznego Kontradmiral Xawery Czernicki, ostatnio przebudowany do roli okrętu dowodzenia siłami obrony przeciwminowej. Nowych okrętów nie ma, natomiast cały czas schodzą z uzbrojenia jednostki, które wprowadzono na uzbrojenie w okresie PRL-u, notabene większość z nich powstała w polskich stocznjach.

Są jednak tacy, którzy zastanawiają się, po co Polsce silna marynarka wojenna. Swego czasu na spotkaniu w Stowarzyszeniu Euro-Atlantyckim prezydent Bronisław Komorowski stwierdził, iż wystarczą nam jedynie jednostki do obrony samego wybrzeża, zaś pytanie: po co nam Marynarka Wojenna? zadał były minister finansów Vincent Rostowski. Otóż dziś Polska ma znacznie dłuższe wybrzeże niż w 1939 roku, poza tym musimy współdziałać z zespołami okrętów NATO i brać udział w międzynarodowych misjach. Do tego doszła jeszcze kwestia bezpieczeństwa energetycznego: gazowce, które będą dopływały do Gazoportu w Świnoujściu powinny mieć eskortę okrętów wojennych, niektóre statki handlowe również. Jak więc widać, marynarka wojenna dzisiaj to nie tylko ochrona wybrzeża, lecz także wiele innych zadań.

Kończąc temat, zasygnalizuję tylko, że Biuro Bezpieczeństwa Narodowego, we współpracy z Akademią Marynarki Wojennej i Radą Budowy Okrętów, przygotowuje strategię bezpieczeństwa morskiego, w której w końcu będą m.in. zdefiniowane zadania Marynarki Wojennej RP i określone jej miejsce w systemie obronnym państwa. Uważam, że za tym powinny pójść decyzje dotyczące modernizacji tej części polskiej armii, aby przeznaczone na nią pieniądze – a jeden okręt wojenny kosztuje setki milionów złotych – były wydane w racjonalny i optymalny sposób.

Podsumujmy jeszcze krótko plan inwestowania w cyberbezpieczeństwo i wojska pancerne i zmechanizowane.

– Jeśli chodzi o to pierwsze, to nie ulega wątpliwości, że rośnie rola cybernetycznych zagrożeń. Systemy obrony pań-

stwa czy jego krytyczna infrastruktura funkcjonuje w oparciu o sieci komputerowe i Internet – cyberatakiem można je szybko zakłócić albo unieszkodliwić. Znaczenie tej dziedziny będzie rosło i powinna ona być w ścisłej czołówce priorytetów.

Bardziej złożony jest natomiast problem wojsk pancernych, bo wcześniej były one niedoceniane – stawiano tylko na kołowe transportery opancerzone, czyli Rosomaki, natomiast zaniedbano modernizację sił pancernych. Podjęto kontrowersyjną decyzję pozyskania Leopardów, czyli starych czołgów, które nabyliśmy od Niemców, wersje, których oni chcieli się po prostu pozbyć. One oczywiście na najbliższe lata wzmocniły siły pancerne, ale nie jest to sprzęt przyszłościowy, nie mówiąc już o tym, że nie wynegocjowano odpowiedniego udziału polskiego przemysłu w serwisie i remontach tych pojazdów. Przed laty pojawił się co prawda pomysł budowy razem ze Szwedami czołgu nowej generacji – było to za czasów Polskiego Holdingu Obronnego, ale ostatecznej decyzji w tej sprawie nie podjęto. Stoję na stanowisku, że Polska powinna mieć silne i nowoczesne wojska pancerne i zmechanizowane, bo naszym potencjalnym przeciwnikiem może być Rosja – w sprawach militarnych współpracująca z Białorusią, a one mają bardzo silnie rozbudowaną tę część armii.

Stoicie państwo na stanowisku, że „najważniejszym zadaniem w przemyśle w Polsce jest przejście od przemysłu opierającego swą konkurencyjność na niskim poziomie płac pracowników do przemysłu opierającego konkurencyjność na nowoczesności i innowacyjności swoich wyrobów”. Czy postulat ten ma realne szanse na wprowadzenie go w życie, biorąc pod uwagę niskie kwoty, jakie przeznaczają się u nas na innowacje, szczególnie te w sektorze obronnym?

– Jeśli, po pierwsze, te nakłady nie zostaną podniesione, to ten trudny, ale bardzo potrzebny postulat, będzie trudno zrealizować. Po drugie, należy dobrze wydawać te pieniądze, które obecnie są dostępne. Już wspominałem, że niektóre programy i prace badawczo-rozwojowe się dublują, kilka instytucji zleca

te same badania różnym podmiotom – to trzeba uporządkować i skoncentrować te pieniądze w jednym miejscu, temu właśnie ma służyć proponowany przez nas Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych.

Tylko skąd brać na to pieniądze?

– To jest właśnie odwieczny problem. Mówi się o tym, że nakłady na obronność mają być podniesione nawet do 3 proc. PKB. Jeśli by do tego rzeczywiście doszło, to w ramach tej podwyżki znacznie wzrosnąć powinny również wydatki na prace badawczo-rozwojowe.

Kiedy rozmawialiśmy dwa lata temu, powoływano właśnie do istnienia Polską Grupę Zbrojeniową, co oceniał pan bardzo pozytywnie. Jak z perspektywy czasu udało się ta konsolidacja przemysłu zbrojeniowego? A może się nie udało?

– Jest jeszcze za wcześnie na pełną ocenę tego kroku, ale wydaje mi się, że był to krok w dobrym kierunku, o czym świadczy również fakt, że władze, które wyłoniły się po ostatnich wyborach utrzymały Polską Grupę Zbrojeniową – to pozytywny sygnał. Nie docierają do mnie wyrazy niezadowolenia ze strony związków zawodowych, które początkowo bały się tej konsolidacji, a kilka z nich było jej nawet przeciwnych.

Nowe kierownictwo PGZ ma bardzo ambitne plany, o czym świadczą jego wypowiedzi, ale wydaje mi się, że przede wszystkim musi zrobić jeden istotny krok – opracować długofalową strategię działania, czego nie zrobił poprzedni zarząd. Wiem, że prace nad nią trwają. To istotne z punktu widzenia właściwego wydawania publicznych pieniędzy, bo przecież to PGZ będzie realizował większość programów.

No właśnie, niedawno minister obrony narodowej zapowiedział, że miliony, jakie będą wydawane na realizację programów zbrojeniowych, trafią głównie do podmiotów kontrolowanych przez Skarb Państwa, bo to one będą realizowały rządowe zamówienia. Czy to gwóźdź do trumny dla prywatnych firm?

– Warto pamiętać, że polski sektor obronny to nie tylko firmy państwowe, lecz także coraz więcej firm prywatnych – i polskich, i zagranicznych w Polsce bo kilka liczących się rodzimych podmiotów w branży lotniczej zostało wykupionych przez firmy zagraniczne, przede wszystkim amerykańskie. Poza WB Electronics, które jest liczącym się w branży prywatnym podmiotem o dużym dorobku, prywatne firmy sektora obronnego to głównie małe przedsiębiorstwa, ale ważne, ponieważ mają charakter innowacyjny, zatrudniają młodych zdolnych inżynierów i – nie licząc już finalnej produkcji dronów – w większości są kooperantami i dostawcami dla dużych przedsiębiorstw. Wszystko to powoduje, że – pomimo swojej wielkości – stanowią ważne ogniwo przemysłu obronnego i moim zdaniem powinny być włączone w realizację programów wojskowych finansowanych przez państwo.

Rozmawiała Justyna Franczuk

MINISTER OBRONY NARODOWEJ

Nr 100/5/16/JM

Warszawa, dn. 17. października 2016 r.

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
KANCLARZ JAWNA NR 1

6676/17
2016 - 10 - 17

według rozdzielnika

Szanowni Państwo,

W związku z postanowieniami § 36 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. poz. 979, z późn. zm.), w załączeniu przedstawiam *projekt ustawy o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców i programie mobilizacji gospodarki* – z uprzejmą prośbą o zajęcie stanowiska w terminie 30 dni od dnia otrzymania przedmiotowego pisma.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że nieprzedstawienie opinii w wyżej wyznaczonym terminie zostanie uznane za rezygnację z przedstawienia stanowiska.

Załącznik:

Z poważaniem,

z up. Bartosz KOWNACKI
SEKRETARZ STANU

Rozdzielnik:

- 1) Polska Izba Producentów Na Rzecz Obronności Kraju
Fort Wola 22, 00-961 Warszawa
- 2) Polskie Lobby Przemysłowe
ul. Świętokrzyska 14 „a”, 00-050 Warszawa
- 3) Związek Pracodawców Przedsiębiorstw Przemysłu Obronnego i Lotniczego
ul. Poligonowa 30, 04-051 Warszawa

--- Treść przekazanej wiadomości ---

Temat: Uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego do projektu ustawy

Data: Fri, 18 Nov 2016 11:16:04 +0100

Nadawca: Paweł Soroka <pawel@plp.info.pl>

Adresat: sekretarzstanu@mon.gov.pl

Pan Bartosz Kownacki
Sekretarz Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej
Szanowny Panie Ministrze,

Polskie Lobby Przemysłowe przesyła swoje uwagi do projektu ustawy o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców i programie mobilizacji gospodarki.

z należnym szacunkiem

Prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego
www.plp.info.pl
tel. 603-425-568

**Uwagi Polskiego Lobby Przemysłowego
do projektu ustawy o organizowaniu zadań
na rzecz obronności państwa realizowanych
przez przedsiębiorców i programie mobilizacji
gospodarki**

Uwagi ogólne:

1. Uważamy, że bardzo dobrze się stało, że zaistniał projekt w/w ustawy ujmującej kompleksowo zadania na rzecz obronności państwa przez przedsiębiorstwa łącznie z jednostkami badawczo-rozwojowymi. Na początku lat dziewięćdziesiątych Departament Wojskowy ówczesnego Ministerstwa Przemysłu opracował i wdrożył procedurę i zasady utrzymywania zdolności produkcyjnych w przemyśle obronnym wraz z regulaminem naliczania i kontroli środków finansowych. Opracował też wykaz przedsiębiorstw o szczególnym znaczeniu strategicznym dla państwa, który został zatwierdzony przez Radę Ministrów (tylko Rada Ministrów mogła wyrażać zgodę na wykreślenie z wykazu). Pomimo tych przedsięwzięć ówczesny minister przekształceń własnościowych Janusz Lewandowski w ramach prywatyzacji sprzedawał kapitałowi zagranicznemu także przedsiębiorstwa ważne dla obronności np. Hutę Warszawa – jedyne wówczas producenta materiału wyjściowego do produkcji amunicji. Dlatego proponujemy, aby do projektowanej ustawy załączyć zaktualizowany wykaz przedsiębiorstw o znaczeniu strategicznym, których prywatyzacja wymagałaby zgody Rady Ministrów.
2. W art. 5 pkt.2 ust. 3 projektu ustawy znajduje się zapis: „możliwości w zakresie zaspokojenia podstawowych potrzeb bytowych ludności”, a to jest bardzo istotny obszerny problem i albo wyłączyć go z ustawy i w tej sprawie opracować oddzielną ustawę albo go rozbudować. Za ten problem od-

powiedzialny powinien być Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, gdyż jemu podlega Państwowa Straż Pożarna i który zarządza Obrona Cywilną.

3. Z uwagi na przyszły czas ewentualnego konfliktu zbrojnego (co najmniej kilka miesięcy) bardziej skomplikowanym systemom uzbrojenia o długim cyklu produkcji np. czołgi, stacje radiolokacyjne, okręty wojenne itd. należy zapewnić możliwość remontu przez wymianę zespołów (modułów) zmagazynowanych w wybranych składnicach lub zapewnić możliwość ich uzupełnienia przez odpowiednie porozumienia z wybranymi państwami (w tym celu w okresie pokoju należy przeszkolić załogi).
4. Jeśli w ustawie zostaną rozszerzone obszary dotyczące zaspokojenia podstawowych potrzeb bytowych ludności to warto rozpatrzyć taką możliwość, by wydanie licencji na prowadzenie aptek, stacji paliw i hurtowni produktów żywnościowych uzależnić od zobowiązania się ich właścicieli do utrzymywania i rotacji określonych przez stosowne resorty asortymentów materiałów i produktów, których dysponentami byłiby wojewodowie.
5. Wojewodów należy ponadto obarczyć obowiązkiem zadbania o źródła pozyskiwania wody pitnej i jej ochronę.
6. W ustawie należy zawrzeć zapis o tworzeniu awaryjnych źródeł prądu – m.in. przy wykorzystaniu agregatorów – w szpitalach, oczyszczalniach ścieków i w piekarniach.
7. W drodze rozporządzenia powinien zostać stworzony wykaz sprzętu wojskowego, o którym mowa w projekcie ustawy objętego Programem Mobilizacji Gospodarki.
8. Za ludność i majątek narodowy oraz Obronę Cywilną na terenie województwa odpowiada wojewoda. Warto w związku z tym rozważyć, czy każdemu wojewodzie nie przekazać po jednym kompleksie koszarowym opuszczonym przez wojsko, by mógł w nim umieścić swój punkt dowodzenia, miejsce szkolenia Obrony Cywilnej, magazyny na potrzebny sprzęt, koszary dla szkolonych i poszkodowanych(w okre-

sie pokoju przez powodzie, duże katastrofy i huragany itd.)
oraz zapewnić pożywienie potrzebującym.

Uwagi szczegółowe:

1. Do art. 3.

W artykule tym nie uwzględniono następujących naszym zdaniem ważnych obszarów:

- 1) Gromadzenia, przechowywania i rotacji produktów żywnościowych,
- 2) Produkcji i obrotu pieniądza (Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościowych, Mennica Państwowa, Narodowy Bank Polski),

Proponujemy aby za gromadzenie, magazynowanie i rotację:

- a) produktów żywnościowych,
- b) paliw, materiałów pędnych i smarów,
- c) surowców, które są konieczne do wytwarzania wyrobów bezpowrotnie zużywanych na polu walki(amunicja, materiały wybuchowe, rakiety krótkiego zasięgu, itp.),
- d) wyroby i środki lecznicze (szczepionki, materiały sanitarne, opatrunki)

odpowiadał Główny Zarząd Rezerw Materiałowych podporządkowany Premierowi. W okresie pokoju w sytuacji nierównowagi gospodarczej mogą one zostać wykorzystane do stabilizacji rynku.

2. W art.7 ppkt 1 po słowach: co najmniej 50 % akcji dopisać – lub złotą akcję.

3. W art. 13 zawarto zapis: „... o której mowa w art. 10 ust. 3, a powinno być: „...o której mowa w art. 12 ust.3;

W związku z Art. 13 nasuwa się pytanie: Czy ulga od naliczonego podatku dochodowego od osób prawnych w zryczałtowanej wysokości 10% będzie udzielona również przedsiębiorcom którzy realizować będą program PMG nieodpłatnie.

KONFERENCJE WSPÓŁORGANIZOWANE PRZEZ POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. *Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna*

Instytut Nauk Politycznych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach i Targi Kielce S.A. wspólnie z Warszawską Szkołą Zarządzania – Szkołą Wyższą, Wyższą Szkołą Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych w Kielcach im. prof. Edwarda Lipińskiego, Wyższą Szkołą Ekonomii i Innowacji w Lublinie, Instytutem Technicznym Wojsk Lotniczych, Polskim Lobby Przemysłowym i Polską Agencją Przemysłowo-Obronną organizują Ogólnopolską Konferencję Naukową pt. **Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna**, która odbędzie się w Kielcach w dni 8 września 2016 r. o godz. 10.00 i będzie towarzyszyła XXIV Międzynarodowemu Salonowi Przemysłu Obronnego. **Konferencja odbędzie się na terenie Targów Kielce w sali G2 zlokalizowanej w hali wystawowej G na piętrze.**

Celem Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej jest ukazanie motywów i celów współpracy gospodarczo-obronnej między państwami, a także przedstawienie czynników sprzyjających takiej współpracy, oraz takich jej form i przejawów jak:

- *pozyskanie technologii w wyniku zakupu nowego uzbrojenia lub za pomocą licencji,*

- *współpraca w formie kooperacji przemysłowej lub realizacji wspólnych programów,*
- *zawieranie umów offsetowych.*

W trakcie konferencji omówione także będą działania Europejskiej Agencji Obrony w zakresie międzynarodowej współpracy gospodarczo-obronnej i udziału Polski w realizacji jej programów.

PROGRAM KONFERENCJI

1. Paweł Brzezicki – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej – *Możliwości polskiego przemysłu stoczniowego we wzmacnianiu obronności państwa w aspekcie współpracy międzynarodowej;*
2. prof. dr hab. Mirosław Sulek (Uniwersytet Warszawski), prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka (Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach) – *Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna w warunkach globalizacji i liberalizacji rynków uzbrojenia;*
3. dr Anna Zagórska (Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach) – *Uwarunkowania współpracy gospodarczo-obronnej między państwami;*
4. dr Katarzyna Gruszko (Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach) – *Amerykańsko-izraelska współpraca gospodarczo-obronna;*
5. gen. dyw. rez. Paweł Lamla (Polska Agencja Przemysłowo-Obronna) – *Uwarunkowania oraz szanse eksportowe polskiego przemysłu obronnego na rynkach Azji i Oceanii;*
6. prof. dr hab. Andrzej Żyluk (Instytutu Techniczny Wojsk Lotniczych) – *Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna w lotnictwie wojskowym;*
7. dr inż. Józef Zakrzewski (Polska Agencja Przemysłowo-Obronna) – *Współczesny eksport uzbrojenia – implikacje do organizacji i strategii przedsiębiorstw obronnych;*
8. dr Janusz Olszewski (Akademia Sztuki Wojennej) – *Udział małych i średnich przedsiębiorstw obronnych w międzynarodowej współpracy gospodarczo-obronnej*

Komitety Organizacyjne Konferencji

dr hab. Paweł Soroka, prof. UJK – przewodniczący
tel. 603-425-568

prof. dr hab. Andrzej Żyłuk – wiceprzewodniczący

dr inż. Waldemar Gajda – wiceprzewodniczący

dr Krzysztof Wątorek – wiceprzewodniczący

dr Anna Zagórska -sekretarz

dr Katarzyna Gruszko

dr Krzysztof Zaczek Zaczyński

dr inż. Józef Zakrzewski

mgr Katarzyna Prosta – Dyrektor Grupy

Projektów Targów Kielce S.A.

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna” podczas XXIV Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach w dniu 8 września 2016 roku. Dziekan Wydziału Prawa, Zarządzania i Administracji UJK prof. dr hab. Wojciech Saletra otwiera obrady. Od lewej: dr Krzysztof Zaczyński – Dziekan Warszawskiej Szkoły Zarządzania – Szkoły Wyższej i prof. Paweł Soroka – Koordynator PLP, z prawej: prof. dr hab. Andrzej Żyluk – Zastępca Dyrektora ITWL

Ogólnopolska Konferencja Naukowa podczas XXIV Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w dniu 8 września 2016 roku. Wystąpienie Wicepremiera, ministra nauki i szkolnictwa wyższego Jarosława Gowina

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna” w dniu 8 września 2016 roku.
Wicepremier Jarosław Gowin odpowiada na pytania uczestników Konferencji

Uczestnicy Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna” w Kielcach w dniu 8 września 2016 r. podczas XXIV Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna”. Dr Krzysztof Pająk odczytuje referat Pawła Brzezickiego – Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej

Uczestnicy Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna” w Kielcach w dniu 8 września 2016 r. podczas XXIV Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego

ZAPROSZENIE

Szanowni Państwo,

polscy przedsiębiorcy, rzemieślnicy, kupcy, właściciele firm rodzinnych, rolnicy i przetwórcy - **zapraszamy do udziału w konferencji na temat:**

ODRODZENIE POLSKIEGO SAMORZĄDU GOSPODARCZEGO

Miejsce: **Warszawa, ul. Miodowa 14, Związek Rzemiosła Polskiego**

Termin: **Sobota 18 czerwca 2016 r. godz. 9:30-17:00**

PROGRAM KONFERENCJI:

REJESTRACJA OD GODZ. 9:00

BLOK 1: GODZ. 10:00 WPROWADZENIE prezes Antoni Odzimek – Związek Rzemiosła Polskiego; prof. Artur Śliwiński – Instytut Służby Publicznej; prof. Paweł Soroka - Polskie Lobby Przemysłowe

- Dlaczego samorząd gospodarczy jest w Polsce niezbędny? dr Dariusz Grabowski.
- Patologie wynikające z braku samorządu gospodarczego w Polsce. Józef Janusz.
- Przykład przejścia portalu eBilet - Piotr Krupa-Lubański
- Tradycje polskiego samorządu gospodarczego. dr Karol Dąbrowski
- Dyskusja (ok. 45 min.).

BLOK 2: GODZ. 12:30 PRZYKŁADY ROZWIĄZAŃ SAMORZĄDU GOSPODARCZEGO

- Rozwiązania w Niemczech. dr Marta Balcerek-Kosiasz.
- Rozwiązania we Włoszech i Francji. dr Kazimierz Kubiak.
- Dyskusja (około 25 min.).

Przerwa obiadowa o godz. 14:00 (30 min).

BLOK 3: GODZ. 14:30 RUCH NA RZECZ ODBUDOWY POLSKIEGO SAMORZĄDU GOSPODARCZEGO

- Samorząd gospodarczy - przymus, dobrowolność czy konieczność ? Mariusz Patey, Instytut. im. R. Rybarskiego.
- Prezentacja obywatelskiego projektu Ustawy o Izbach Przemysłowo-Handlowych w Polsce. /dyskusja/.
- Powołanie Ruchu na Rzecz Ustanowienia Samorządu Gospodarczego w Polsce.
- Powołanie Krajowej Rady Koordynacyjnej Ruchu na Rzecz Ustanowienia Samorządu Gospodarczego w Polsce.
- Powołanie pełnomocników regionalnych.
- Wnioski i inicjatywy organizacyjne.

Zakończenie konferencji ok. godz. 16:30.

Zapraszają:

Związek Rzemiosła Polskiego, Instytut Służby Publicznej, Polskie Lobby Przemysłowe

Prosimy o zgłaszanie uczestnictwa i rejestrację na stronie internetowej konferencji pod adresem www.samorzadgospodarczy.org lub pod telefonami: 601 272 323, 663 710 600, 601 258 789.

**I OLIMPIADA WIEDZY O LOTNICTWIE
I PRZEMYŚLE LOTNICZNYM
WSPÓŁORGANIZOWANA PRZEZ PLP**

Biuro Bezpieczeństwa Narodowego

Dyrektor
Departamentu Zwierzchnictwa
nad Siłami Zbrojnymi

gen. bryg. dr Jarosław Kraszewski

BBN/DZSZ.II/0054/28(3)/16/MC

332/BBN/16

2016 -04- 11

Warszawa, 06 kwietnia 2016 r.

**Pan
prof. Paweł Soroka
Przewodniczący Rady Głównej
I Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy
o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym**

**ul. Warszawska 14 pok. 6
21-500 Biała Podlaska**

Szanowny Panie Profesorze

Dziękuję za informację dotyczącą I Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym. Odpowiadając na Pański wniosek, dotyczący objęcia patronatem honorowym tej Olimpiady przez ministra Pawła Siołcha szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego, uprzejmie proszę o przyjęcie następującego stanowiska.

Lotnictwo, znak i synonim nowoczesności, pozostawiało ogromną ilość śladów w „polskich skrzydłach”, polskim przemysle lotniczym oraz lotniczym zapleczu badawczo-rozwojowym, gdzie nie brakuje ludzi, historii, miejsc związanych z lotnictwem i artefaktów lotniczych.

Mając powyższe na uwadze, w celu promowania wiedzy o polskim dorobku lotniczym i szeroko pojętej spuściźnie lotniczej, będących składnikami nie tylko naszej narodowej historii, a także współczesnej gospodarki, z przyjemnością informuję, że Szef Biura obejmuje patronatem honorowym I Ogólnopolską Olimpiadę Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym.

Serdecznie gratuluję tego wyróżnienia.

z szacunkiem

Biuro Bezpieczeństwa Narodowego
Departament Zwierzchnictwa nad Siłami Zbrojnymi

gen. bryg. Jarosław Kraszewski
DYREKTOR

Biuro Bezpieczeństwa Narodowego

ul. Karowa 10, 00-315 Warszawa, tel. + 48 22 695 18 91, faks + 48 22 695 18 97
www.bbn.gov.pl, e-mail: bbn@bbn.gov.pl

I Ogólnopolska Olimpiada Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym

PATRONAT HONOROWY

Szef Biura Bezpieczeństwa
Narodowego – Sekretarz Stanu
Paweł Soloch

Sebastian Kawa

Mirosław Hermaszewski

Stanisław Okraszewski

12 II 1784

Czesław Tański

WEŹ UDZIAŁ W OLIMPIADZIE

KARTY ZGŁOSZENIOWE WRAZ ZE SZCZEGÓŁAMI
ZNAJDUJĄ SIĘ NA STRONIE
WWW.INTERWIZJA.EDU.PL

27 XI 1923

Zgłoszenia należy nadsyłać do 30 września 2016 r.
na adres:

interwizja@interwizja.edu.pl

lub

ul. Warszawska 14/6
21-500 Biała Podlaska

Stanisław Różyczka
de Rosenwerth

ORGANIZATORZY

PATRONAT MEDIALNY

I Ogólnopolska Olimpiada Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym

21 listopada 2016 r. w siedzibie Studium Celnego w Białej Podlaskiej odbył się finał I Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym, w którym rywalizowało prawie 40 uczestników z różnych regionów Polski, a także z zagranicy. Na zwycięzców czeka wizyta w Biurze Bezpieczeństwa Narodowego oraz zwiedzanie Pałacu Prezydenckiego, jak również lot widokowy nad Białą Podlaską.

Organizatorami Olimpiady byli: portal interwizja.edu.pl, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Stowarzyszenie Polska w Unii, Naczelna Organizacja Techniczna w Białej Podlaskiej oraz Podlaska Agencja Consultingowa RECTUS – WOC Sp. z o.o.. Patronat honorowy objął Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego, Sekretarz Stanu – Paweł Soloch. Patronatem medialnym objęło 18 tytułów prasowych, internetowych, radia i telewizji.

Olimpiada odbyła się w dwóch etapach. Do I etapu, którym był test internetowy, zgłosiło się prawie 70 osób i to nie tylko z Polski, ale i z Białorusi, Czech a nawet Irlandii Północnej. Wśród uczestników byli uczniowie gimnazjum, szkół średnich ale również Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie, Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie czy też Politechniki Rzeszowskiej. Nie zabrakło również osób, które po prostu pasjonują się lotnictwem. Najmłodszy uczestnik miał zaledwie 13 lat, a najstarszy 63.

Do II etapu zakwalifikowało się 52 uczestników, z czego bezpośrednio na finał przyjechało 37 z nich. Uczestnicy musieli odpowiedzieć na 40 pytań testowych z zakresu lotnictwa cywilnego, wojskowego, osiągnięć sportowych, przemysłu lotniczego czy historii lotnictwa. Po zmaganiach **I miejsce** zajął **Krzysztof Melski** z Poznania, **II miejsce** **Lucjan Wantuła** z Radosławic a **III miejsce** **Maciej Rękawek** z Ciechanowa, na co dzień

student Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie. Nagrodzona została również Beata Rotuska, która jako jedna z trzech kobiet biorących udział w Olimpiadzie zajęła najwyższe miejsce i w nagrodę będzie mogła odbyć lot widokowy nad Białą Podlaską oraz najmłodszy uczestnik Wiktor Oczkowski, któremu puchar ufundował Janusz Kawka – szef firmy KONCEPT. Nagrody dla uczestników ufundowali: Sekretarz Stanu Paweł Soloch – Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego, Sławomir Sosnowski – Marszałek Województwa Lubelskiego, Zygmunt Litwiniuk – Wójt Gminy Tucznia, Edward Tomaszuk, Bank Spółdzielczy w Białej Podlaskiej, Janusz Korniluk – KOBEX z Białej Podlaskiej, Janusz Kawka – FHUP Koncept. Puchar za I miejsce ufundował Dariusz Stefaniuk – Prezydent Miasta Biała Podlaska oraz Redaktor naczelny portalu Interwizja.edu.pl, za II miejsce Rada Regionalna NOT Biała Podlaska a za III miejsce Prezes PAC RECTUS – WOC Sp. z o.o.. Loty nad Białą Podlaską ufundowali: Waldemar Gronostajski – Prezes Bialskiego Klubu Lotniczego oraz Janusz Korniluk – KOBEX. Wszyscy uczestnicy otrzymali dyplomy, skromne upominki oraz pamiątkowe zdjęcie.

Finał Olimpiady uświetnił występ młodzieży z IV LO im. Stanisława Staszica w Białej Podlaskiej, która wyrecytowała wiersze związane z lotnictwem oraz chór „Echo Podlasia” – pod kierownictwem Leszka Domańskiego, założonego w 1927 przez Podlaską Wytwórnę Samolotów. Podczas finału wyświetlony został również krótki film o historii lotniska w Białej Podlaskiej.

W pracach jury wzięli udział m.in. gen. bryg. w st. spocz. Ryszard Dębski – przewodniczący jury, prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka – Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego oraz prof. dr hab. inż. Artur Rusowicz – prodziekan MEL na Politechnice Warszawskiej.

Obecni podczas olimpiady członkowie Rady Głównej oraz organizatorzy wystąpili z petycją do władz miasta Biała Podlaska o nadanie jednej z ulic imienia Antoniego Ponikowskiego, dwukrotnego Rektora Politechniki Warszawskiej, dwukrotnego premiera oraz współtwórcy Podlaskiej Wytwórni Samolotów.

Olimpiada nie odbyłaby się gdyby nie wsparcie wielu osób. Nad organizacją olimpiady w Radzie Głównej pracowali m.in. prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka –Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego, a jednocześnie Przewodniczący Rady Głównej Olimpiady oraz Grzegorz Sobczak – Redaktor Naczelny „Skrzydlatej Polski” . W zespole organizacyjnym w Białej Podlaskiej pracowali Tadeusz Kucharuk – Redaktor Naczelny Interwizja.edu.pl, Tadeusz Kochanowski z Zarządu NOT z Białej Podlaskiej, Małgorzata Mieńko – Prezes Stowarzyszenia Polska w Unii, płk. dypl. pil. Jan Smolarek , płk. pil. Krzysztof Demczuk, mjr. pil. Jerzy Trudzik oraz Monika Pawlonka – Dyrektor Spółki RECTUS-WOC Sp. z o.o..

Monika Pawlonka

Uczestnicy I Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym
w Białej Podlaskiej w dniu 21 listopada 2016 r.

I Olimpiada Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym. Od prawej:
Krzysztof Melski z Poznania – zwycięzca Olimpiady, prof. dr hab. inż.
Artur Rusowicz – członek Jury, prorektor MEL na Politechnice
Warszawskiej, gen. Ryszard Dębski – przewodniczący Jury Olimpiady
i prof. Paweł Soroka – przewodniczący Rady Głównej Olimpiady

Laureaci I Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym
– Biała Podlaska w dniu 21 listopada 2016 r.

Rada Główna Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemśle Lotniczym

Biała Podlaska ul. Warszawska 14 pok. 6 (sekretariat portalu Interwizja.edu.pl),
tel. /fax. 083 343 14 60, interwizja@interwizja.edu.pl

ORGANIZATORZY

Portal
www.interwizja.edu.pl

Polskie Lobby
Przemysłowe
im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego

Stowarzyszenie
Polska w Unii

Naczelna Organizacja
Techniczna w Białej
Podlaskiej

Podlaska Agencja
Consultingowa
RECTUS – WOC
Sp. z o.o.

PATRONAT HONOROWY

Szef Biura
Bezpieczeństwa
Narodowego –
Paweł Solocho

PATRONAT MEDIALNY

Biała Podlaska 24.10.2016 r.

ZAPROSZENIE

Portal internetowy www.interwizja.edu.pl,
Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego,
Stowarzyszenie Polska w Unii,
Naczelna Organizacja Techniczna
oraz
Podlaska Agencja Consultingowa RECTUS – WOC Sp. z o.o. mają
zaszczyt zaprosić

Sz. P.

na Finał I Ogólnopolskiej Olimpiady
Wiedzy o Lotnictwie i Przemśle Lotniczym,
który odbędzie się
21 listopada o godz. 11.00
w siedzibie Redakcji Interwizja,
przy ul. Warszawskiej 14 w Białej Podlaskiej.

W programie:

11.00 – 11.15 Powitanie uczestników i gości
11.20 – 12.30 Test
12.30 – 13.15 Obiad
13.15 – 13.30 Prezentacja filmu o historii lotnictwa w Białej Podlaskiej
13.30 – 14.00 Występ chóru „Echo Podlasia” założonego przez Podlaską
Wytwórnę Samolotów w 1927 r.
14.00 – 14.30 Ogłoszenie wyników i wręczenie pucharów, dyplomów i
nagród rzeczowych

Sekretarz Olimpiady

Przewodniczący
Rady Głównej Olimpiady

mgr inż. Tadeusz Kucharek

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Europejski Dzień Maszynisty w Krakowie w dniu 16 września 2016 r.
Poczty sztandarowe w drodze na Mszę Św. w Sanktuarium Bożego
Miłosierdzia w Łagiewnikach

Akademia z okazji Europejskiego Dnia Maszynisty w Krakowie
w dniu 16 września 2016 r.

Europejski Dzień Maszynisty w Krakowie w dniu 16 września 2016 r.
Maszyniści wyróżnieni odznaką „Zasłużony dla Związku Zawodowego
Maszynistów”. Z prawej Leszek Miętek – Prezydent ZZM
i Sławomir Centkowski – Wiceprezydent ZZM

Uczestnicy akademii z okazji Europejskiego Dnia Maszynisty

Poczty sztandarowe podczas Mszy Św. z okazji Regionalnego Święta Maszynistów Kolejowych PKP CARGO S.A. w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 2 października 2016 r.

Uczestnicy Regionalnego Święta Maszynistów Kolejowych PKP CARGO S.A. w dniu 2 października 2016 r. w Piotrkowie Trybunalskim

UDZIAŁ W OBCHODACH ROCZNICOWYCH NA ŁAWICY

Gnieźnianie na obchodach rocznicowych na Ławicy

„Musieliśmy zwyciężyć, albowiem przed przemocą wroga szły nasze święte prawa do ziemi polskiej i wspólnie z mieczem siedł duch narodu”. Tak pisał jeden ze współorganizatorów grupy uderzeniowej na lotnisko w Ławicy i powstańczego wojskowego lotnictwa w Wielkopolsce, pierwszy komendant stacji lotniczej Ławica ppor. pilot Wiktor Pniewski, syn ziemi kłeckiej (1891 – 1974).

„Każdy człowiek ma dwóch nieprzyjaciół: przyszłość i przeszłość. Najważniejszym darem jaki otrzymał jest teraźniejszość, w której każdy człowiek, każda rodzina będzie czuć się bezpiecznie w kraju, w którym każdy z nas zawsze będzie mógł odnajdywać swoją godność, sens i szczęśliwe miejsce” – powiedział m.in. podczas obchodów 98. Rocznicy zdobycia Lotniska Ławica przez Powstańców Wielkopolskich Senator RP Robert Gawęł.

W samo południe 5 stycznia br. przed pomnikiem Powstańców Wielkopolskich zdobywców Lotniska Ławica odbyła się podniosła uroczystość poświęcona 98. Rocznicy zdobycia przez oddziały powstańcze (6 stycznia 1919r.) tego bardzo ważnego obiektu strategicznego, który przyczynił się do przechylenia szali losów i wydarzeń narodowo-wyzwoleńczych zwycięskiego Powstania Wielkopolskiego.

Pośród licznych pocztów sztandarowych, Senatora RP Roberta Gawęła, władz samorządowych i sejmiku woj. wielkopolskiego, organizacji cywilnych, wojskowych, stowarzyszeń i mieszkańców Poznania – tradycyjnie jak co roku pamięć czynu powstańczego uczcili miłośnicy lotnictwa reprezentujący ziemię gnieźnieńską. Wiązanki biało-czerwonych kwiatów złożyli: Senator RP Robert Gawęł, 3. Skrzydło Lotnictwa Transportowego z Powidza, Reprezentujący Polskie Lobby Przemysłowe Krzysztof Borowiak, Towarzystwo Miłośników Kłecka i Ziemi

Kleckiej i Gnieźnieńskie Stowarzyszenie Sportów Lotniczych im. Ludwika Szajdy.

O ile powszechnie znana i udokumentowana w publikacjach jest postać ówczesnego ppor.pil. Wiktora Pniewskiego ur. 5 grudnia 1891r w Klecku, o tyle nieznany jest zupełnie gnieźnianom jedyny udokumentowany epizod lotniczy związany z powstaniem wielkopolskim, który miał miejsce na ziemi gnieźnieńskiej. Ciekawa była droga do powstańczego lotnictwa, jaką przebył sierżant pil. Antoni Bartkowiak. W chwili wybuchu powstania znajdował się w składzie pilotów niemieckich 13 Flieger Erzate Abteilung w Bydgoszczy. Po drugiej udanej próbie ucieczki w dniu 13 stycznia 1919r. wystartował ze swojej bazy i po przekroczeniu linii frontu oraz rozpoznaniu w rejonie Gniezna oddziałów powstańczych wylądował uprowadzonym samolotem typu Albatros na polu i poprosił o przyjęcie do powstania wraz z własnym samolotem. Prośbę spełniono. Następnie latał w składzie 4 Eskadry Wielkopolskiej.

Antoni Bartkowiak urodził się 25 kwietnia 1897r. w Nockowie, pow. śremski, w rodzinie Stanisława i Antoniny z domu Olejniczak. 29 kwietnia 1920r. brał udział w walkach frontowych na Ukrainie. Przydzielony do 15-tej eskadry myśliwskiej, szczególnie odznaczył się w obronie Lwowa przed konnicą Budiennego oraz w akcji kawalerii płk. Rómmela pod Zamościem. Zginął śmiercią lotnika w czasie oblotu samolotu w Warszawie w 1922r., pochowany na cmentarzu na Powązkach.

A może tak w roku 2019 pokusić się o inscenizację rekonstrukcji lądowania sierżanta Bartkowiaka pod Gnieznem i dołączenie jego do oddziałów powstańczych, tym bardziej, że na 100-lecie obchodów Powstania Wielkopolskiego mają być gotowe budowane obecnie trzy repliki latające samolotów z tamtego okresu.

Krzysztof Borowiak

Pomnik ku czci zdobywców lotniska Ławica – przemawia Prezes Klubu Seniorów Lotnictwa Aeroklubu Poznańskiego im. Wandy Modlibowskiej pil. instr. Barbara Grześkowiak-Bocian

Senator RP Robert Gaweł przypomina wkład Powstańców Wielkopolskich w naszą narodową tożsamość

Dowódca 2. Skrzydła Lotnictwa Taktycznego płk pil. Jacek Pszczoła
nakreślił znaczenie lotniska Ławica w okresie walk powstańczych

Wśród złożonych wiązanek pod pomnikiem biało-czerwone kwiaty od Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

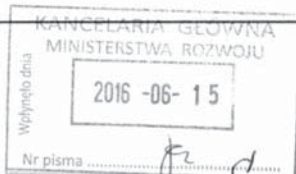
**STANOWISKO PLP W SPRAWIE
PROGRAMU ONZ
PT. THE 2030 AGENDA
FOR SUSTAINABLE DEVELOPMENT**

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 14 czerwca 2016 r.

Pan Mateusz MORAWIECKI
Wicepremier
Minister Rozwoju

Szanowny Panie Premierze,

Dotyczy: Programu ONZ pt. THE 2030 AGENDA FOR SUSTAINABLE DEVELOPMENT

Propozycja Polskiego Lobby Przemysłowego budowy powszechnie dostępnego światowego systemu informacyjnych podstaw trwałego rozwoju opartego na pełnej wiedzy naukowej i empirycznej uzasadniona została w naszych publikacjach.

Jak wiadomo, Pan Prezydent RP powołał Narodową Radę Rozwoju. Jakiego rozwoju ? Trwałego czy zrównoważonego rozwoju ? Pojęcie zrównoważonego rozwoju używane było w kontekście ochrony środowiska naturalnego, i tak też zostało zapisane w art. 5 Konstytucji RP z 1997 roku. Pod względem gospodarczym i ekonomicznym jest to "zero growth" - zerowy wzrost: produkcji i usług oraz konsumpcji, etc. Konstytucja RP nie daje nam pełnego i trwałego rozwoju, gdyż brakuje w niej odpowiedniego zapisu dotyczącego wzrostu gospodarczego.

*Wszystkie kraje rozumieją pojęcie „Agenda for Sustainable Development” jako dotyczące **trwałego rozwoju**.*

***W TRAKTACIE LIZBOŃSKIM** polskie tłumaczenie jest prawidłowe. Każdy minister powinien używać słowa: **trwały rozwój** a nie **zrównoważony rozwój**.*

Z kilku tematów jeden jest pilny ze względu na bliski termin konferencji ONZ w Nowym Yorku w dniach 11-20 lipca br. pt. "The 2030 Agenda for Sustainable Development". Polska nie jest przygotowana do złożenia sprawozdania z

realizacji tego zobowiązania podpisanego przez wszystkie kraje we wrześniu 2015 roku. Dokument ten podpisał Pan Prezydent RP i Minister Spraw Zagranicznych RP. Treści tego dokumentu w języku polskim nie ma nawet w oficjalnych aktach państwowych RP.

Program ONZ pt. *The 2030 Agenda for Sustainable Development* zawiera 17 zadań do realizacji wizji trwałego rozwoju, w tym zintegrowania trzech jego komponentów: społecznego, gospodarczego oraz przyrodniczego.

Nie realizowanie od dwudziestu lat programu ONZ na rzecz trwałego rozwoju światowej społeczności (*Sustainable Development*) jest przyczyną obecnych konfliktów migracyjnych w Unii Europejskiej. Od 1992 ONZ postuluje działania na rzecz trwałego rozwoju światowej społeczności (*Sustainable Development*). Bezskuteczne, ponieważ nie proponuje narzędzi wykonawczych.

Gdyby Polska podjęła ten temat w sposób profesjonalny, a Pan Prezydent RP nagłośnił w kraju, w Europie i na świecie, to Polska wraz z rządzącą ekipą uzyskałaby bardzo pozytywne międzynarodowe public relations.

Agendzie 2030 brakuje narzędzi i instrumentów wykonawczych, które my proponujemy. Są konieczne do rozwoju polskiej gospodarki i pozwolą mierzyć postęp zmian i pozytywne lub negatywne efekty gospodarcze.

Wyżej wymienione kwestie zostały rozwinięte w załączonym Wniosku eksperta Pana Lesława Michnowskiego o wniesienie pod obrady ONZ, dotyczące programu „2030 Agenda/SDG”, postulatu budowy informacyjnych podstaw trwałego rozwoju światowej społeczności. Polskie Lobby Przemysłowe wniosek ten popiera.

Załącznik – Wniosek Lesława Michnowskiego

Z wyrazami szacunku

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Z HISTORII POLSKIEGO PRZEMYSŁU

WSPOMNIENIA ...

CZYLI KRÓTKA HISTORIA

FABRYKI OBRABIAREK „MECHANICY”

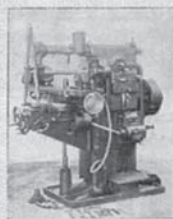
Wszystko zaczęło się na początku lat 20 - tych ubiegłego wieku, wtedy to **Stowarzyszenie Mechaników Polskich z Ameryki S.A.** postanowiło otworzyć w Polsce własne wytwórnie obrabiarek. Jedną z nich była fabryka w Pruszkowie: **>Zakłady Przemysłowe Stowarzyszenia Mechaników Polskich<**.

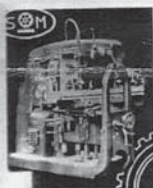
Prospekty Stowarzyszenia Mechaników Polskich z Ameryki

Tokarka kłowa typu TKA 225

Frezarka uniwersalna typ „S. P. C.”

Na zdjęciu – frezarka uniwersalna, od 1935 r. produkowana przez fabrykę obrabiarek SMPzA w Pruszkowie

Wkrótce rozpoczęto produkcję m.in. tokarek kłowych i frezarek (wtedy zwanych gryzarkami) uniwersalnych na dokumentacji Cincinnati.

W latach 30 - tych produkowano już bardziej skomplikowane frezarki oraz wymuszone sytuacją międzynarodową (groźba wojny) dla potrzeb wojska działka ppanc. na licencji Boforsa.

W czasie II. wojny światowej fabryka pracowała dla okupanta niemieckiego, który wycofując się w 1945 roku, zniszczył wiele zabudowań i wyposażenia fabryki.

Na zdjęciu flaga niemiecka zatknięta na dachu Fabryki Obrabiarek „Mechanicy”. W głębi widoczne domy przy ul. Stalowej, a jeszcze dalej budynek stacji kolejowej.

Zaraz po ustąpieniu okupantów, mieszkańcy Pruszkowa, pracownicy fabryki, przystąpili do usuwania zniszczeń i odbudowy zakładu. W pierwszym okresie dokonywano remontu obrabiarek ocalałych, lub pochodzących z rewindykacji (głównie z Niemiec).

Ludzie wracali do fabryki jak do własnego domu, niektórzy spędzili tu pracując wiele lat życia. Od 1948 roku fabryka została przemianowana na **>Zakłady Przemysłowe "1 Maja"<**.

W następnych latach (po 1947 r.) w dalszym ciągu wykonywano remonty oraz uruchomiono produkcję frezarek wykonywanych w fabryce „Mechanicy” przed wojną. Produkcja ruszyła w nowo odbudowanych halach.

Rozpoczęto też produkcję frezarek własnej konstrukcji i konstrukcji CBKO (m.in. frezarka FYM40).

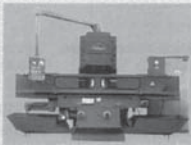
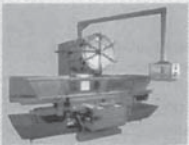

W latach 70-tych i dalszych fabryka obrabiarek „Mechanicy” wyspecjalizowała się w produkcji centrów obróbkowych i obrabiarek specjalistycznych konstrukcji CBKO.

Szczególnie udaną konstrukcją własną fabryki była frezarka pionowa FYM40, której konstruktorem był inż. Jan Gaciąg. Ulegała ona późniejszym udoskonaleniom, stając się samodzielnym centrum obróbkowym jako FYM41M.

Szczytowym osiągnięciem firmy była produkcja centrów obróbkowych HP4 na dokumentacji japońskiej firmy Mitsui Seiki.

Na dwóch zdjęciach z prawej strony poniżej linie montażowe HP4.

Początek wieku XXI nie był szczęśliwy dla fabryki w Pruszkowie. Brakowało zamówień, chaos decyzyjny ówczesnych władz państwowych doprowadził do całkowitej jej likwidacji w r. 2004.

Pozostała tylko tablica pamiątkowa i nazwa placu imieniem „Mechaników”.

Czy tak musiała zakończyć się historia Fabryki Obrabiarek „Mechanicy” w Pruszkowie?

W opracowaniu wykorzystano: - Publikacje archiwalne Stowarzyszenia Mechaników Polskich z Ameryki i FO „Mechanicy”
- www.pruszkowmowi.pl (Mateusz Sokółowski), - <http://www.sppp.pl/2014/11/26/skwer-im-mechanikow-polskich-z-ameryki-2>
- Użyte zbiory prywatne oraz zdjęcia własne PSP

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
na łamach prasy i w Internecie
(lipiec 2016 r. – luty 2017 r.)

Wyścig zbrojeń mogłaby wygrać specjalna agencja

PRZEMYSŁ | W krajach NATO rozwojem uzbrojenia zajmują się specjalne urzędy.

ZBIGNIEW LENTOWICZ

Liczone w dziesiątkach miliardów złotych kontrakty na tarcę powietrzną, zamówienia na okręty podwodne czy wielkie transakcje śmigłowców – w Polsce negocjować nowy Urząd ds. Uzbrojenia – twierdzą eksperci.

Wzorowana na francuskiej agencji ds. wojskowych zakupów DGA czy programującej badania obronne amerykańskiej Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA) instytucja musi łączyć kompetencje do badania światowego rynku uzbrojenia, organizowania przetargów i zlecania badań oraz rozwoju nowych konstrukcji – postuluje niezależne Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego.

– Nie chodzi o to, aby powołać francuski model z prawie 10 tys. urzędników, bo nie jesteśmy nuklearnym mocarstwem o globalnych ambicjach. W Polsce chodzi o czas i koordynację skomplikowanych procesów pozyskiwania, rozwoju technologicznego i wymiany wojskowego sprzętu, na który wydamy w tej dekadzie prawie 100 mld zł – mówi prof. Paweł Soroka, koordynator Lobby.

Janusz Steinhoff, były minister gospodarki w rządzie Jerzego Buzka, przekonuje, że sprawa jest pilna, a przyszły Urząd Uzbrojenia najlepiej byłoby podporządkować premierowi. Wojciech Łuczak, wiceprezes agencji Altair wydającej pismo Raport WTO, podkreśla, że postulat utworzenia urzędu uzbrojenia środowiska związane z obronnością zgłaszają już od ponad dekady.

– Nie da się podejmować racjonalnych decyzji dotyczących wielomiliardowych zamówień na broń bez państwowego źródła analiz rynkowych, które rzetelnie ocenią ofertę sprzętów producentów. Nie da się też planować ekspansji eksportowej własnych fabryk broni bez wiarygodnego rozeznania potrzeb poszczególnych rynków – twierdzi Łuczak.

Obecnie zakupami wojskowego sprzętu i negocjowa-

nie sprętu – mówi niedawno wiceminister obrony ds. modernizacji Bartosz Kownacki.

W tym tygodniu wiceminister informował posłów o przygotowanych do najważniejszych inwestycji w armii.

Ujawnił, iż MON prowadzi konsultacje z rządem Norwegii w sprawie wspólnego zakupu okrętów podwodnych o klasycznym napędzie, uzbrojonych w pociski manewrują-

ce. W tym tygodniu wiceminister informował posłów o przygotowanych do najważniejszych inwestycji w armii. Ujawnił, iż MON prowadzi konsultacje z rządem Norwegii w sprawie wspólnego zakupu okrętów podwodnych o klasycznym napędzie, uzbrojonych w pociski manewrują-

Zamówienie karakali wciąż zależy od rezultatu negocjacji offsetowych

Wydatki na modernizację techniczną armii w budżecie MON, w mld zł

-WYDATKI NA BRONĖ ROSNĄ

nem kontraktów z producentami zajmuje się w MON liczący ok. 400 specjalistów Inspektorat Uzbrojenia. Szczupłe siły Inspektoratu z trudem nadążają z organizowaniem przetargów i realizacją transakcji. Potrzeby sprzętowe armii określa Sztab Generalny, mają one służyć osiągnięciu przez Siły Zbrojne określonych zdolności bojowych.

– Zdajemy sobie sprawę z niedostatków obecnych procedur pozyskiwania uzbrojenia. Potrzebujemy jednak czasu i pieniędzy na nową organizację kontraktowania

– Jeśli plan wspólnych zakupów uda się uzgodnić, liczymy na korzystniejsze ceny producentów (chcemy kupić trzy jednostki za ok. 10 mld zł) i otwarcie drogi do zaangażowania polskich stoczni w budowę strategicznej broni – mówi Kownacki.

Wiceminister podkreślał, że MON podejmie decyzje w sprawie śmigłowców wielozadaniowych, dopiero gdy uzgodnią je przez Ministerstwo Rozwoju program offsetowy w maksymalnym stopniu wykorzysta potencjał polskich fabryk.

Gen. Adam Duda, szef Inspektoratu Uzbrojenia, uzu-

pełniał, że w programie zakupu zestawów obrony powietrznej i przeciwrakietowej „Wisła” (inwestycja ta warta jest ok. 40 mld zł), w którym poprzedni rząd PO-PSL wskazał zestawy Patriot produkcji amerykańskiego Raytheon, na szczęblu przemysłowym trwają rozmowy dotyczące transferu technologii. Rakietowy koncern obiecuje, że połowa wartości zamówienia trafi do polskich firm.

– Równolegle w resorcie obrony trwają analizy uwzględniające możliwość pozyskania alternatywnych przeciwlotniczych systemów oferowanych przez francuski koncern MBDA, czyli zestawów SAMP/T – z najnowsza wersją antybalistycznego pocisku Aster-30 – stwierdził gen. Duda. ☺

© masz pytanie, wyślij e-mail do autora

z.lentowicz@rp.pl

Rzeczpospolita – Ekonomia & rynek
– 22 lipca 2016 r.

Zebrać w całość wszystkie sprawy obronne

Oprócz Ministerstwa Obrony Narodowej wpływ na podejmowanie decyzji w sferze obronności i bezpieczeństwa RP mają również inne resorty, m.in. rozwoju i spraw wewnętrznych. Rodzi to wiele nieścisłości natury kompetencyjnej i proceduralnej. Rozwiązaniem problemu mogłoby być powołanie specjalnego Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych. Z taką propozycją wyszli niedawno eksperci Polskiego Lobby Przemysłowego (PLP)

Konrad Wysocki

Polska jest jednym z niewielu krajów NATO aspirujących do utrzymywania potencjału obronnego na poziomie umożliwiającego odgrywanie znaczącej roli na arenie międzynarodowej, w którym nie istnieje jednolity system zarządzania przemysłem produkującym uzbrojenie, remontańmi tego uzbrojenia, zapleczem naukowo-badawczym, a także zakupami sprzętu wojskowego i realizacją umów offsetowych – podzielił się ekspert PLP, który w połowie lipca br. zorganizował specjalną konferencję poświęconą opisowi wspomnianej koncepcji. Jednym z pomysłów zaprezentowanych przez Polskie Lobby Przemysłowe jest reorganizacja obecnych struktur i powołanie Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych. – Sytuacja na arenie międzynarodowej jest bardzo trudna i dynamiczna. Mimo że w każdym ministerstwie są departamenty związane ze sprawami obronnymi, trzeba ujednolicić cały system. Po to, by szybko reagować na potencjalne niebezpieczeństwa – mówi w rozmowie z „GP” prof. dr hab. Paweł Soroka, koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego.

Podstawy już funkcjonują

Zdaniem prof. Soroki, Urząd mógłby powstać na bazie Inspektoratu Implementacji Innowacyjnych Technologii Obronnych (ISTO). Jest to jednostka powołana do życia w lipcu 2013 r. Zajmuje się głównie identyfikowaniem oraz monitorowaniem innowacyjności w technologiach, które mogą być użyte w sferach zbrojeniowej i obronnej. Inspektorat inicjuje i nadzoruje również projekty badawcze i naukowe związane z wdrażaniem do służby nowoczesnych technologii. – Mimo że Inspektorat skupił w swojej działalności liczne grono ekspertów, nie został doceniony przez poprzedni rząd, a jego rola została zmarginalizowana – powiedział prof. Soroka na konferencji prasowej PLP zorganizowanej w Warszawie. Bazowanie na istniejącym Inspektoracie ISTO nie jest jednak koniecznością, ale jednym z pomysłów. – Równie dobrze Urząd mógłby zostać stworzony od podstaw, na bazie fachowców spoza obecnych jednostek, reprezentujących środowiska ekonomiczne i instytucyjne – dodaje koordyna-

W Polsce nie istnieje jednolity system zarządzania przemysłem produkującym uzbrojenie, jego remontańmi czy zakupem

tor – Polskiego Lobby Przemysłowego w rozmowie z „GP”. Przez pierwsze 2-3 lata istnienia Urząd podlegałby ministrowi obrony narodowej. Następnie przeszedłby pod auspicje premiera RP.

Ujednolicić, czyli usprawnić

Zgodnie z założeniami ekspertów, Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych zarządzalby wszelką działalnością związaną z zakupami, planami modernizacyjnymi oraz analizą współczesnych trendów rozwojowych na rynku uzbrojenia. Ważne jest, aby na etapie pozyskiwania sprzętu zabezpieczyć na cały okres eksploatacji naprawy, części zamienne oraz szkolenie kolejnych grup żołnierzy, którzy będą go użytkowali. Nowy, zintegrowany system, powinien wiązać inwestycje badawczo-rozwojowe z rzeczywistymi, perspektywicznymi potrzebami bezpieczeństwa państwa w kluczowych obszarach – wskazuje w swojej koncepcji PLP. Osobną kwestią jest także potencjalna koordynacja współpracy przedsiębiorstw podlegających Ministerstwu Obrony Narodowej (m.in. Polskiej

Grupy Zbrojeniowej SA) w kontaktach z zagranicznymi koncernami.

Korzystać z doświadczenia innych

W ciągu ostatnich kilkudziesięciu lat podobny problem z rozproszeniem kwestii związanych z obronnością miało kilka strategicznych państw, m.in. Stany Zjednoczone, Francja i Niemcy. W 1957 r. powstała w USA funkcjonująca do dzisiaj rządowa Agencja Zaawansowanych Projektów Badawczych (DARPA), zajmująca się właśnie takimi sprawami jak rozwój technologii na potrzeby Pentagonu i koordynacja programów innowacyjnych w armii Stanów Zjednoczonych. Obecnie DARPA, mająca siedzibę w Virginii, realizuje ponad 200 projektów z zakresu technologii taktycznych i strategicznych, mikrosystemów i biotechnologii. Z kolei we Francji działa od 1961 r. Dyrekcja Generalna ds. Uzbrojenia (Direction Générale de l'Armement, DGA). Jej głównym zadaniem jest zapośredniczanie armii francuskiej w broń, zakup sprzętu wojskowego oraz rozwój technologii i wsparcie projektów obronnych. Budżet DGA na inwe-

stycje zbrojne oscyluje wokół 10,7 mld euro. „Na innowacyjność” postawiono również w Niemczech, gdzie od 1988 r. funkcjonuje Centrum Badań nad Sztuczną Inteligencją (DFKI). Pod tą nazwą kryje się szereg projektów, z których korzysta m.in. Bundeswehra. Związane są one z dostarczaniem rozwiązań w zakresie nowoczesnych systemów produkcyjnych i analizy danych masowych.

Jesienią pierwsze decyzje?

Koncepcja utworzenia Urzędu ds. Uzbrojenia została przesłana m.in. prezydentowi RP Andrzejowi Dudzie, ministrowi obrony narodowej Antoniemu Macierewiczowi, dowódcom generalnym i operacyjnym RSZ i prezesowi Polskiej Grupy Zbrojeniowej SA Arkadiuszowi Śliwie. Jak nieoficjalnie dowiedziała się „GP”, pomysł utworzenia wspólnej agencji obronnej z aprobatą przyjęła także część posłów, w tym przewodniczący sejmowej Komisji Obrony Narodowej Michał Jach. Niewykluczone, że jedno z następnych posiedzeń KON zostanie poświęcone właśnie koncepcji ujednolicienia spraw związanych z polską obronnością i siłami zbrojnymi.

„Gazeta Polska” – 10.08.2016 r.

Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych- propozycja Polskiego Lobby Przemysłowego

- [strona główna](#)
- [@R Angelika Jarosławska](#)
- [Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych...](#)

opublikowano: 17-08-2016

cc: ©

liczba odsłon: 256

autor: [Angelika Jarosławska](#)

Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych- propozycja Polskiego Lobby Przemysłowego

Niedawno Polskie Lobby Przemysłowe opracowało koncepcję Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych (pełna wersja na stronach www.plp.info.pl), którą przekazało najwyższym decydom w Naszym Państwie. Koncepcją tą zainteresował się m.in. Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej Poseł Michał Jach i poinformował koordynatora PLP prof. Pawła Sorokę, iż koncepcji tej poświęcone będzie jedno z jesiennych posiedzeń Sejmowej Komisji Obrony Narodowej.

A oto zarys koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych: Polska jest jednym z niewielu krajów NATO aspirujących do utrzymywania potencjału obronnego na poziomie umożliwiającym odgrywanie znaczącej roli na arenie międzynarodowej, w których nie istnieje jednolity system zarządzania przemysłem produkującym uzbrojenie, remontami tego uzbrojenia, zapleczem naukowo-badawczym, a także zakupami sprzętu wojskowego i realizacją umów offsetowych itd. Tego rodzaju agendy występują w wielu krajach Paktu Północnoatlantyckiego, a także poza nim. Chodzi o urząd podobny do istniejących praktycznie we wszystkich krajach NATO struktur rządowych np. DARPA w USA, DGA we Francji, Centrum Badań nad Sztuczną Inteligencją (DFDI) w Niemczech, Agencja Awangardowych Opracowań i Innowacji w Rosji. W Polsce, zamiast jednej agendy rządowej o dużych kompetencjach, wpływ na podejmowanie decyzji w sferze szeroko pojętej obronności i bezpieczeństwa narodowego, ich

zaplecza gospodarczym, posiada kilka ministerstw (m.in. obrony narodowej, rozwoju, spraw wewnętrznych, rodziny, pracy i polityki społecznej, cyfryzacji, nauki i szkolnictwa wyższego), które często posiadają rozbieżne interesy. Rezultatem takiego stanu rzeczy jest bałagan kompetencyjny, przepychanki międzyresortowe, przedłużanie procedur decyzyjnych, chaos w planowaniu i realizowaniu zakupów uzbrojenia i wyposażenia resortów siłowych, a także nieracjonalna prywatyzacja w przemyśle obronnym. Występuje nie tylko słaba koordynacja działań pomiędzy ministerstwami i instytucjami w zakresie długofalowej wizji wspólnego kształtowania zintegrowanego systemu bezpieczeństwa państwa, lecz także brak platformy rzeczywistej współpracy pomiędzy: użytkownikami końcowymi – zespołami naukowymi – przemysłem, szczególnie w początkowej fazie opracowywania programów i projektów. Dominuje rozproszony system planowania i ustalania priorytetowych kierunków badań i prac rozwojowych, również z obszaru bezpieczeństwa i obronności państwa, który realizowany jest w oparciu o różne struktury (Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, oraz Narodowego Centrum Nauki) oraz odmienne procedury wyboru i realizacji badań naukowych i prac rozwojowych. Zdecydowana większość obecnie realizowanych w PPO programów rozwojowych współfinansowana jest w znacznej części, sięgającej setek milionów złotych, ze środków pochodzących z budżetu państwa, czy poprzez NCBIR czy NCN, niestety bez bieżącego nadzoru nad ich realizacją ze strony głównych gestorów. Sytuacja ta zdecydowanie zwiększa ryzyko i koszty działań podejmowanych przez krajowe przedsiębiorstwa na rzecz poszczególnych programów.

Wszystko to powoduje, że modernizacja polskiej armii przebiega zbyt wolno, łatwo podlega wpływom lobbingu międzynarodowego i nie jest skorelowana z budowaniem stabilnego zaplecza gospodarczo-finansowego i produkcyjnego. Nasze przedsiębiorstwa i instytuty pracujące na rzecz obronności w małym stopniu uczestniczą w programach międzynarodowych. Jednocześnie to rozproszenie decyzyjne powoduje, że zostały źle wynegocjowane i nieudolnie były realizowane umowy offsetowe, zwłaszcza związane z zakupem samolotu F-16. Tę sytuację może zmienić zreorganizowanie obecnych struktur i powołanie Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych (nazwa robocza). Wzorem dla niego może być na przykład francuska DGA. Przy budowie Urzędu należy wyjść z założenia, że obronność nie jest gestią tylko sił zbrojnych, a podkreślać, że jest to domena całego państwa. Głównymi celami proponowanego Urzędu powinny być m.in.: - zarządzanie wszelką działalnością związaną z zakupami uzbrojenia i sprzętu na potrzeby bezpieczeństwa państwa (MON, MSW, Min. Rozwoju, Min. Cyfryzacji), - analiza współczesnych trendów rozwojowych na rynku uzbrojenia oraz analiza wyzwań i zagrożeń dla bezpieczeństwa państwa, które będą podstawą do podejmowania decyzji w sprawie zamawianych technologii, - zarządzanie i koordynowanie rozwojem konstrukcji i technologii na potrzeby bezpieczeństwa państwa, - zbudowanie bazy danych dotyczącej prowadzonych projektów, nadzorowanie i prowadzenie projektów specjalnych o szczególnym znaczeniu dla obronności państwa, które będą podstawą do opracowania pożądaných systemów bojowych, inicjowanie przedsięwzięć zmierzających do pobudzenia nowych inicjatyw, rozwiązań konstrukcyjnych i technologicznych. - monitorowanie i nadzorowania implementacji nowych systemów technologicznych w resorcie obrony narodowej, - koordynowanie współpracy przedsiębiorstw, znajdujących się pod nadzorem właścicielskim Ministerstwa Obrony Narodowej na czele z Polską Grupą Zbrojeniową, z przedsiębiorstwami prywatnymi i zagranicznymi, - koordynacja udziału w międzynarodowych programach utrwalających bezpieczeństwo państwa,

związczą inicjowanych przez Europejską Agencję Obrony, - koordynacja i budowanie modeli finansowania (w tym gwarancji kredytowych) programów zbrojeniowych, m.in. współpraca z sektorem bankowym, - nadzór właścicielski nad zapleczem naukowo-badawczym tzw. „cywilnym” i „wojskowym”, - negocjowanie i rozliczanie transakcji kompensacyjnych, określanie kluczowych obszarów, w których powinien być realizowany offset, - kontrola i marketing ogólny w obszarze eksportu i importu techniki specjalnej, nadzór nad przedsiębiorstwami eksportowo-importowymi, - nadzór nad służbami technicznymi (normalizacja, dozór techniczny, inspekcja energetyczna, inspekcja architektoniczno-budowlana, metrologia, certyfikacja), - nadzór nad Centralnym Planem Mobilizacji Gospodarki lub jego odpowiednikiem, który powinien powstać w przyszłości, - komercyjne wykorzystanie poligonów. Podstawą nowo tworzonego Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych powinno być przejście do klarownego definiowania wymagań przy określaniu potrzeb na konkretne zamówienia uzbrojenia i wyposażenia, zwłaszcza na potrzeby MON i MSW, a także realizacja długookresowego planowania związanego z efektywnym i racjonalnym wydawaniem środków budżetowych.

Określając zakres kompetencyjny tworzonego Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii należy zwrócić uwagę, aby uwzględnić cały proces wprowadzenia, eksploatacji i użycia uzbrojenia. Ważne jest, aby na etapie pozyskiwania sprzętu zabezpieczyć na cały okres eksploatacji naprawy, części zamienne oraz szkolenie kolejnych grup żołnierzy, którzy będą go użytkowali. Nowy zintegrowany system powinien wiązać inwestycje badawczo-rozwojowe z rzeczywistymi, perspektywicznymi potrzebami bezpieczeństwa państwa w kluczowych obszarach.

Urząd ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych powinien powstać od podstaw, ale w oparciu o etaty istniejące obecnie w różnych resortach (jedną z możliwości jest taka, że urząd ten powstanie na bazie Inspektoratu Implementacji Innowacyjnych Technologii Obronnych MON). Pewną liczbę z tych etatów będzie można nawet zaoszczędzić dzięki wystąpieniu w zintegrowanej strukturze efektu synergii. Tworzenie struktur Urzędu można przeprowadzić w okresie 3-6 miesięcy. W tym czasie możliwe jest dokonanie rekrutacji (m.in. w oparciu o konkursy) i przeprowadzenie szkolenia jego pracowników oraz przejęcie kompetencji od dotychczas funkcjonujących struktur. W okresie przejściowym zakres działania Urzędu, powinien być ograniczony do minimum (realizacja wcześniej zawartych umów).

Po podjęciu decyzji o utworzeniu Urzędu należałoby przygotować projekty lub choćby założenia do projektów aktów prawnych niezbędnych dla jego funkcjonowania. W pierwszym okresie 2-3 lat istnienia, Urząd powinien być podporządkowany Ministrowi Obrony, a później - po jego pełnym ukształtowaniu - bezpośrednio Premierowi. Jego struktura powinna być maksymalnie prosta – składać się może z czterech głównych wydziałów: 1.badań i rozwoju 2. prawno-finansowy 3.zamówień 4.sprzedaży Przy Urzędzie powinna ponadto funkcjonować stała grupa ekspercka.

Utworzenie Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych powinno przynieść szereg korzyści. Pod względem organizacyjnym Urząd byłoby kompatybilny z podobnymi strukturami państw Unii Europejskiej i NATO, zajmującymi się obronnością, w tym uzbrojeniem. Przełoży się to na efektywne uczestnictwo we władzach tych organizacji oraz efektywną współpracę w realizacji europejskich programów uzbrojenia. Urząd zapewni efektywne działanie w programach offsetowych poprzez bezpośrednie sterowanie procesem zakupu sprzętu i zawarcia umowy kompensacyjnej. Ponadto pozwoli na bezpośrednią współpracę z krajowym przemysłem obronnym. Zapewni lepsze wydatkowanie środków publicznych przeznaczonych na obronność i

pozwoли na skuteczniejsze włączenie przemysłu obronnego w struktury obrony państwa. Dodatkowo pozwoli na lepszą komunikację na linii siły zbrojne – firmy zbrojeniowe w sprawie rozwoju, zakupu i pełnego cyklu eksploatacji sprzętu wojskowego. To zaś umożliwi efektywniejszą realizację programów zaprojektowania, produkcji i wdrożenia nowego uzbrojenia dla potrzeb Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a także zapewni silne wsparcie eksportu produkowanego w Polsce uzbrojenia. Jednocześnie konieczne jest usprawnienie systemu zamówień dotyczących uzbrojenia i sprzętu wojskowego m.in. poprzez kontraktowanie z odpowiednim wyprzedzeniem w celu umożliwienia zarówno realizacji zamówień przez podmioty PPO jak i wyprzedzające prowadzenie badań i prac rozwojowych (B+R) w obszarach istotnych z punktu widzenia perspektywicznych potrzeb Sił Zbrojnych RP, pozwalających sprostać oczekiwaniom zamawiających (podstawą dla efektywnej działalności gospodarczej w zakresie rozwoju oraz produkcji uzbrojenia i sprzętu wojskowego, zaspokajającej potrzeby rynku jest bowiem dysponowanie przez przedsiębiorców wiarygodną i wyprzedzającą informacją o potrzebach MON oraz MSW). Istnieje zatem pilna potrzeba podjęcia prac nad korektą obowiązujących obecnie regulacji w zakresie finansowania projektów niejawnych, zarządzania wynikami projektów, w szczególności w aspekcie praw własności intelektualnych i przemysłowych. Godnym rozważenia wydaje się także utworzenie zintegrowanego ośrodka – poligonu badawczego, umożliwiającego testowanie kluczowych systemów oraz sprzętu i uzbrojenia powstałego w wyniku realizacji programów modernizacyjnych, wypracowywanie zasad ich operacyjnego użycia, a także szkolenie obsługujących je specjalistów (Zintegrowany Ośrodek Szkolenia na poligonie Drawsko z możliwością wykorzystania znajdującego się w granicach poligonu lotniska Ziemsko).

Angelika Jarosławska Bogdan Węgrzynek

Radio WNET, 17-08-2016

Sprawa nie kończy się na Caracalach

26.10.2016 16:57

A A A

Uważam, że najlepszym wyjściem jest kupienie przez Polskę jednocześnie dwóch typów śmigłowców, zwłaszcza najnowszej generacji. Takich, które spełniałyby określone przez specjalistów wojskowych wymogi i w pełni zaspokajały potrzeby wszystkich rodzajów wojsk, w tym marynarki wojennej i wojsk specjalnych, a także tworzonych wojsk obrony terytorialnej. Przy czym – poza warunkiem produkowania ich w Polsce – niezbędnym wymogiem

powinno być przekazanie nam kodów źródłowych i transfer nowoczesnych technologii do polskiego przemysłu zbrojeniowego i lotniczego.

Wybór śmigłowca Caracal dla Sił Zbrojnych RP tuż po ogłoszeniu tej decyzji wzbudził wiele kontrowersji, które wzmagał dodatkowo brak istotnych informacji. Nie do końca było wiadomo, jakie są ostateczne oczekiwania i wymogi wojska. Trzy konkurujące w przetargu firmy: francuski Airbus Helicopters, PZL Mielec i PZL Świdnik należało porównywać pod względem kilku kryteriów: wymogów wojskowych (najważniejsze), kryterium ekonomicznego (cena) i trzeciego kryterium – oferty przemysłowej. W przypadku tego ostatniego przyjmuje się, że oferta offsetowo-przemysłowa, czyli kompensacyjna powinna mieć zbliżoną wartość do wartości zamówionego sprzętu. Jeśli chodzi o kryterium ceny, to obejmuje ona całościowe koszty pozyskania śmigłowca, tj. cenę maszyny, a także koszty systemu jej eksploatacji i szkolenia. Z informacji, jakie przedostały się do mediów, wynikało, że oferta francuska była najdroższa i w przypadku 50 śmigłowców wynosiła 13,5 mld zł.

Przy wyborze uzbrojenia, które przecież wiele lat ma służyć armii, warto kierować się zasadą przeskoku generacyjnego, zgodnie z którą za granicą należy kupować sprzęt możliwie najnowszy, a nawet znajdujący się jeszcze w stadium prób. Chodzi o to, aby wyprzedzić generacyjnie posiadane, schodzące i wycofywane już uzbrojenie. Tak uczyniono chociażby z zakupem dla Sił Zbrojnych RP rakiety przeciwpancernej Spike, produkcji izraelskiej, która od kilku lat montowana jest w zakładach Mesko w Skarżysku Kamiennej. Spike jest najnowszą generacją pocisku przeciwpancernego, lecz ma jedną znaczącą wadę – nie był sprawdzony na polu walki. Widzę analogię między raketą Spike a oferowanym przez zakłady w Świdniku śmigłowcem AW 149. W odróżnieniu od swojego francuskiego konkurenta, AW 149 jest ostatnio zaprojektowaną konstrukcją, która może być rozwijana i modernizowana przez co najmniej 30 lat. Śmigłowiec ten ma być wyposażony w najnowocześniejsze systemy, takie jak awionika czy system kierowania lotem, które są bardzo pożądane w warunkach bojowych. Śmigłowiec Caracal, oferowany przez europejski koncern Airbus Helicopter - z siedzibą we Francji, nie jest już najnowszą maszyną. To śmigłowiec, którego konstrukcja nawiązuje do francuskiego Eurocoptera AS532 Cougar, który wszedł do produkcji w 1978 roku. Caracal jako jego nowsza wersja produkowany jest w obecnym kształcie od 2005 roku. Wykorzystywany był bojowo tylko w konfliktach, w które była zaangażowana francuska armia w krajach afrykańskich. Znacznie wcześniej do produkcji wszedł

także Black Hawk, który jest najbardziej sprawdzoną konstrukcją i był używany w warunkach bojowych w wielu konfliktach zbrojnych na świecie.

Niewątpliwie błędem był wybór jednej platformy śmigłowiecовой, a więc jednego typu helikoptera na różne potrzeby – zarówno wojsk lądowych, wojsk specjalnych, sił powietrznych, jak i marynarki wojennej. Przy czym marynarka wojenna ma dwa rodzaje potrzeb: śmigłowce do zwalczania okrętów podwodnych oraz śmigłowce ratownictwa morskiego. Wybór jednej platformy uzasadniano zmniejszeniem kosztów eksploatacji, serwisu i remontów oraz szkolenia. Niektórzy eksperci już wtedy wskazywali, że nie jest możliwe, żeby jedna platforma śmigłowca zaspokoila tak różne potrzeby.

Wiele wskazuje na to, że wybór Caracali w znacznej mierze był decyzją polityczną, ukierunkowaną na promowanie francuskiej oferty. Warto również zwrócić uwagę na fakt, iż poprzedni rząd rozpoczął negocjacje z Francją w sprawie pozyskania śmigłowców w momencie, gdy Francja zawarła umowę z Rosją na dostarczenie jej dużych okrętów desantowych Mistral.

W publicznej debacie, która rozpętała się po ogłoszeniu, że obecny rząd rezygnuje z francuskiego śmigłowca, nikt nie zwrócił uwagi na to, że poprzednie kierownictwo MON do testów w warunkach przypominających warunki bojowe – przeprowadzonych na lotnisku wojskowym w Powidzu – dopuściło tylko Caracala. Uzasadniano to tym, iż pozostałe dwie oferty nie spełniały oczekiwań MON, co spotkało się to z zarzutem, że oferta Francuzów jest preferowana. Co więcej, testy w Powidzu przeprowadzono bez udziału ekspertów, których zaakceptowałyby obie firmy, czyli zakłady w Mielcu i w Świdniku, których śmigłowce nie zostały do testów zakwalifikowane i pomimo tego, że z takim postulatem występowali związkowcy z obu przedsiębiorstw.

Jak wiadomo, PZL Mielec od kilku lat już montuje śmigłowce Black Hawk i eksportuje je za granicę, PZL Świdnik zaś ma w tej materii spore doświadczenie, bo produkuje śmigłowce polskiej konstrukcji, m.in. W-3PL Głuszc czy wcześniejsze PZL W-3 Sokół i Puszczyc. Co więcej, przygotowania do realizacji przetargu śmigłowcowego zostały poczynione i są zaawansowane, stąd produkcja AW-149 w Świdniku stosunkowo szybko może być uruchomiona. Należy podkreślić, iż Francuzi – w odróżnieniu od oferentów śmigłowca AW 149 ze Świdnika i Black Hawka z Mielca – nie mają fabryki sprzętu lotniczego w Polsce. W ramach wstępnie wynegocjowanego z Polską kontraktu (ostateczna umowa na ich zakup miała być zawarta po zakończeniu negocjacji offsetowych powodzeniem) zadeklarowali wybudowanie na terenie Wojskowych Zakładów Lotniczych nr 1 w Łodzi, które dotąd remontowały śmigłowce produkcji radzieckiej, montownie oferowanych maszyn oraz fabrykę wirników i przekładni w Radomiu. Airbus Helicopter miał też przekazać Polsce niektóre technologie związane z ich produkcją oraz stworzyć możliwości obsługi, napraw i remontów śmigłowców w Polsce. Docelowo Polska miała nabyć 50 francuskich śmigłowców, z tym, że pierwsza partia 25 sztuk miała zostać zmontowana we Francji, a dopiero następne 25 egzemplarzy w Polsce, po uruchomieniu montowni w Łodzi. Oznaczało to, że produkcja pierwszych 25 maszyn poza Polską nie przyniosłaby tych korzyści, jakie daje produkcja w Polsce – poprzez zapewnienie miejsc pracy w naszym kraju, w tym także u kooperantów, tworzenie popytu dzięki płacom dla pracowników i odprowadzanie podatków. Jednocześnie Francuzi obiecali, że kolejne 25 śmigłowców - po dostarczeniu Polsce 50 sztuk - zmontowanych już w Polsce będzie można wyeksportować. Realizacja tego zobowiązania jest jednak bardzo trudna,

zważywszy na dużą międzynarodową konkurencję na rynku wielozadaniowych śmigłowców, mogłaby więc okazać się niespełnioną obietnicą. Warto tu pamiętać, że Amerykanie też dużo obiecali w sprawie offsetu, gdy oferowali Polsce wielozadaniowy samolot F-16, ale w trakcie realizacji umowy offsetowej wycofali się z wielu obietnic i uzgodnień, zrzucając winę na to, że polskie przedsiębiorstwa były nieprzygotowane do absorpcji proponowanego przez nich offsetu.

Uważam, że najlepszym wyjściem jest nabycie przez Polskę jednocześnie dwóch typów śmigłowców, zwłaszcza najnowszej generacji, które spełniałyby określone przez specjalistów wojskowych wymogi i w pełni zaspokajałyby potrzeby wszystkich rodzajów wojsk, w tym marynarki wojennej, wojsk specjalnych oraz tworzonych wojsk obrony terytorialnej. Przy czym – poza warunkiem produkowania ich w Polsce – niezbędnym wymogiem powinno być przekazanie nam kodów źródłowych i transfer nowoczesnych technologii do polskiego przemysłu zbrojeniowego i lotniczego.

Mówiąc ogólnie, problem polega na tym, że polskie wojsko potrzebuje różnych rodzajów uzbrojenia w związku z realizacją zamierzonych programów modernizacyjnych. Przypomnę, że Francuzi proponują nam swoje oferty jeszcze w trzech programach. Chodzi o przetarg na okręty podwodne, w którym Francuzi oferują okręt „Scorpene”, produkowany w stoczni DCNS, oraz przetarg na śmigłowce uderzeniowe (program „Kruk”), w którym Airbus Helicopters proponuje śmigłowiec Tiger. Ponadto wciąż gorący jest temat pozyskania w ramach programu „Wisła” zestawów obrony powietrznej średniego zasięgu, gdzie obok amerykańskich zestawów proponowana jest także oferta firmy MBDA, w której Francuzi mają znaczące udziały. A zatem sprawa nie kończy się na Caracalach. W tej chwili w MON trwa rewizja programów zbrojeniowych, zajmuje się tym wiceminister obrony narodowej Bartosz Kownacki. Trudno jednak dziś powiedzieć, jak zostaną rozstrzygnięte wspomniane przetargi na inne rodzaje uzbrojenia, nie można wykluczyć, że na korzyść Francuzów. Osobiście jestem za dywersyfikacją partnerów, jeśli chodzi o sprzęt zbrojeniowy. Oczywiście mam na myśli partnerów z NATO - z jednej strony mogą to być Amerykanie, a z drugiej partnerzy z Europy.

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego, kierownik Zakładu Bezpieczeństwa Narodowego na Uniwersytecie w Kielcach

ZUdostępni

Portal internetowy: *polska-zbrojna.pl* , 26.03.2016

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

Strategia dla Polski

Proponując Polskie Lobby Przemysłowe dotychczas formułowania strategii rozwoju gospodarczego w Polsce za szczególnym uwzględnieniem rozwoju przemysłu

1. Warunki sukcesu strategii rozwojowej

Kluczową rolę w każdym programie rozwoju odgrywają zawsze inwestycje. Ale żaden kraj na świecie nie jest na tyle bogaty, aby mógł inwestować we wszystkie dziedziny gospodarki czy przemysłu równocześnie i równomiernie. Dlatego skuteczność każdego programu rozwoju zależy zawsze od umiejętności zidentyfikowania decydującego ognia, które jest w stanie w największym stopniu zdynamizować przemysł i całą gospodarkę, traktowane jako system wzajemnie uzależnionych elementów w myśli teorii analizy systemowej. Podstawowym warunkiem sukcesu każdej strategii jest więc zawsze zdolność do dokonania maksymalnej koncentracji środków rozwojowych i działań na tym ogniwie.

Doprowadzenie do takiej maksymalnej ich koncentracji i niedopuszczenie do ich rozpraszania na nadmierną liczbę celów jest właśnie główną funkcją każdej strategii. Jeżeli dana strategia nie może tego zapewnić, to stawia to pod znakiem zapytania w ogóle sam sens opracowania i stosowania strategii w tym przypadku. Warunkiem dokonania takiej koncentracji jest z kolei wyraźne i trafne określenie priorytetów długookresowych. Bez nich nie można bowiem dokonać ani koncentracji środków, ani określić w sposób prawidłowy kolejności działań i wagi poszczególnych priorytetów długookresowych. Do tego potrzebna jest stopa transformacji celów, a więc relacja w jakiej można zamienić jeden cel na inny.

Priorytety te będą skuteczne jeśli zapewniona zostanie ciągłość i konsekwencja w toku ich realizacji w dłuższym okresie czasu. Nie można przy tym dopuszczać do pociągających zmian w przypadku rotacji politycznych na szczytach władzy.

Polska nie jest pierwszym krajem, który stoi przed wyzwaniem opracowania strategii gospodarczej. Przed nami dokonało tego, z sukcesem, co najmniej 10 państw. Przyjmując: klucz chronologicznie wymieniały strategię niemiecką z lat 40-tych, strategię japońską z lat 60-tych, strategię szwedzką

z lat 80-tych, strategię chińską, strategię fińską i strategię irlandzką. Zdaniem ekspertów światowych były to strategię, które przyniosły najbardziej wymierne sukcesy gospodarcze. Analiza wyników dokumentów i portretów ich twórców pozwala wysunąć 5 wniosków:

1. wszystkie strategię powstały nie w grupie urzędników a ekspertów, co wynika z tego, że struktura administracyjna z uwagi na swoją hierarchię nie stwarza warunków do budowania strategii rozwoju. Nie powiodły się również próby opracowania odpowiedzialnego programu restrukturyzacyjnego wyłącznie przez urzędników administracyjnych. Kreatywną rolę muszą w tym odegrać eksperci – znawcy problemu;
2. nie sprawdziły się strategię budowane wyłącznie przez naukowców – ludzi instytucji naukowych. Opracowane przez nich strategię były dalekie od wymagań rzeczywistości. Sama nauka nie zbuduje przydatnych dla praktyki strategii;
3. zespoły tworzące strategię gospodarcze były bardzo nieelastyczne i z reguły nie przekraczały 20 osób;
4. dużą rolę w opracowaniu strategii odegrały praktycy i ludzie z organizacji pozarządowych. Japonia, Irlandia i Finlandia są tu przykładami krajów, gdzie organizacje pozarządowe odegrały znamienitą rolę;
5. wiek twórców strategii był z reguły zaawansowany. Byli to ludzie doświadczeni, patrzący jednak perspektywnie na zachodzące w gospodarkach procesy.

Istotnym zagadnieniem jaki należy uwzględnić przy tworzeniu strategii jest jej obszar. Strategia zasadniczo różni się od planu działań. Plan ma naturalne dążenie do objęcia całego obszaru działań i z założenia dotyczy każdego elementu z tego obszaru. Natomiast strategię absolutnie nie może zajmować się całym obszarem gospodarczym. Strategia jest wyrazem zastosowania struktur gospodarczych w rozwoju. Zajmuje się głównie tymi ogniwami gospodarczymi, które ten rozwój mogą pobudzić, zdynamizować, uaktywnić. Dlatego prace nad strategią gospodarczą nie mogą dotyczyć wszystkiego. Musimy wybrać te elementy strategii, które mogą gospodarkę zdynamizować. Ten wybór jest trudny, ale musi być dokonany,

gdyż nie można objąć całej gospodarki badaniami. Należy brać pod uwagę tylko jej najważniejsze i perspektywiczne ognia.

Po pierwsze, budując strategię rozwoju nie należy kierować się bieżącym zyskiem, opłacalnością lub jakimkolwiek innym wskaźnikiem krótkookresowym. Po drugie, z wielu doświadczeń wynika, że eksperci ze spółek badawczych zamiast zajmować się prognozą zwykle zaczynają od historii rozwoju i najczęściej w tym kończą. Tymczasem trzeba pracować nad przyszłością rozwoju. Należy zajmować się nie tyle wewnętrznymi co zewnętrznymi efektami zmian gospodarczych. Wyróżnikiem podejścia strategicznego winno być ocena wielokryterialna i to bardzo zróżnicowana. Po trzecie, trzeba rozpoznać firmy produkujące w konkretnych obszarach gospodarczych.

Ponadto, tworząc strategię należy uwzględnić klasyczne kryteria znane z podręczników ekonomicznych: koszty energii, koszty transportu i telekomunikacji, koszty gromadzenia kapitału i koszty przygotowania terenu pod nową inwestycję.

W ostatnim względzie, dysponując znaczną liczbą działek poprzemysłowych, mamy szerokie możliwości. Nasze samorządy często jednak ich nie wykorzystują posiadanego potencjału. Należy zachęcać je aby oferowały niezaspokojoną przestrzeń poprzemysłową. Przykładem w tym obszarze może być Wielka Brytania która wypracowała doskonałe procedury odzyskiwania terenów poprzemysłowych. Terenów tych z reguły nie trzeba zabijać, a jest to często koszt sięgający nawet 50 % nowej inwestycji.

Inną ważną kwestią jest stan zaplecza badawczo-rozwojowego. Jeżeli chcemy rozwijać inteligentne przemysły nie ludzimy się że może to zrobić tylko własne zaplecze B+R. Zaplecze to musi być znacznie szersze. Dla osiągnięcia tego celu będą potrzebne instytucje naukowe.

Do tego dochodzi jeszcze jeden wniosek, mianowicie dotychczas stosowane metody, znane z opublikowanych podręczników i korzone zwykle z terminem „SWOT”, czyli z pojęciami sila, słabość, okazje i zagrożenia wymagają całkowitej przeróbki. Metoda SWOT nie nadaje się do naszych działań, jest zorientowana na przeszłość. Przy tworzeniu strategii należy spoglądać w przyszłość.

2. Trzy główne cele strategiczne proponowanej przez nas polityki przemysłowej jako bardzo istotnej części strategii rozwoju kraju

Głównymi celami proponowanej przez nas polityki przemysłowej i priorytetów stanowiących jej integralną część powinno być osiągnięcie 3 głównych celów:

Cel I. Odzyskanie rynku krajowego dla wyrobów polskich w tych jego segmentach, w których penetracja importowa postępa za daleko. Wymaga to zasadniczego zwiększenia roli produkcji krajowej w zaspokajaniu popytu własnego rynku wewnętrznego na niektórych obszarach o decydującym znaczeniu.

Nie ma bowiem żadnego obiektywnego uzasadnienia, aby udzielić wsparcia popytu rynku wewnętrznego własną produkcją w Polsce w tak drastyczny sposób odbiegając

od średniego poziomu tego udziału w UE. I tak:

* popyt na wyroby farmaceutyczne był zaspokajany u nas produkcją krajową w roku 2006 tylko w 28%, podczas gdy w UE w 91%, * w sprzęcie telekomunikacyjnym tylko w 9%, podczas gdy w UE odpowiednio w 86%, * w wyrobach elektronicznych profesjonalnej tylko w 12%, podczas gdy w UE w 44%, * w wyrobach przemysłu elektrotechnicznego w 12%, podczas gdy w UE w 64% i to mimo, że Unia nie posiada zasobów miedzi, stanowiących podstawowy surowiec wyjściowy w tym przemyśle.

Dlatego jak najszybsze likwidowanie wymienionych patologicznych zjawisk w tych ważnych segmentach naszego rynku nabiera wręcz strategicznego znaczenia.

Cel II. Radykalna likwidacja naszego opóźnienia w rozwoju 4 przemysłów o kluczowym znaczeniu dla przyszłości rozwoju sektora informacyjnego oraz modernizacji przemysłu i gospodarki (komputerowy, elektroniczny, precyzyjny i elektrotechniczny razem).

Nie ma bowiem żadnego obiektywnego uzasadnienia aby:

* udział tych 4 przemysłów w całej produkcji przemysłowej łącznie wyniósł u nas tylko 6%, podczas gdy w Słowacji – 11%, w Czechach – 12%, a na Węgrzech aż 26%, czyli był średnio ponad 2-krotnie wyższy niż u nas, * poziom produkcji w tych 4 przemysłach w przeliczeniu na 1 mieszkańca był u nas 6-krotnie niższy niż w wymienionych krajach transformacji, * udział inwestycji w tych 4 przemysłach wyniósł u nas tylko niecałe 4% ogólnych inwestycji przemysłowych, podczas gdy w Czechach prawie 10%, na Węgrzech – 11%, a nawet w Słowacji był większy niż u nas. Oznacza to również, że kraj ten o zbliżonym do nas ogólnym potencjale przemysłowym inwestując w przeliczeniu na 1 mieszkańca w tych przemysłach o kluczowym znaczeniu dla przyszłości od 6 do 12 razy więcej niż Polska.

Chodzi więc w tym przypadku o jak najszybszą likwidację naszego dramatycznego wręcz opóźnienia w rozwoju tych przemysłów o strategicznym znaczeniu, które w głównej mierze powstało u nas już w okresie transformacji po 1989 roku, a czego udało się uniknąć innym krajom transformacji.

Cel III. Zwiększenie od podstaw albo radykalne przyspieszenie rozwoju przemysłów, o których już dziś wiemy, że będą odgrywać kluczową rolę w III rewolucji przemysłowej, w którą obecnie wchodzimy, a w rezultacie ich rola wzrośnie wręcz skokowo w ciągu najbliższych 10-15 lat.

Nie ma bowiem żadnego obiektywnego uzasadnienia, aby:

* produkcja robotów, która za 10-15 lat odegra decydującą rolę w robotyzacji sfery produkcji i usług wyniosła u nas obecnie niecałe 25 mln euro, podczas gdy w szeregu krajów, nieodlegających od nas pod względem ogólnego potencjału przemysłowego osiąga już 100-150 mln euro, * podobnie rażąco opóźnienia wystąpiły u nas w produkcji systemów sterowania procesami przemysłowymi, której rola skokowo wzrośnie, * produkcja przemysłu biotechnologicznego osiągała u nas 25-30 mln euro, wobec 150-200 mln euro w szeregu krajów o zbliżonym do naszego ogólnym potencjale przemysłowym, * udział wyrobów chemii specjalizowanej sięgał u nas tylko 4,4% całej produkcji przemysłu chemicznego wobec 8% w przemyśle chemicznym UE, * wciąż brak było u nas przełomu w rozwoju nanotechnologii, które zrewolucjonizują przemysł przyrządów, jak najszybciej więc zlikwidowanie tych porażających wręcz naszych opóźnień w

tych przemysłów jest absolutną koniecznością, aby sprostać wyzwaniom przyszłości i to w przemysłach, które stanowią bądź już drogo proces reindustrializacji.

3. Kluczni pięciu głównych uzderzeń w polityce przemysłowej wymagających uruchomienia w najbliższym okresie

Jeżeli chodzi o środki osiągnięcia tych celów to trzeba jak najszybciej uruchomić działania o charakterze „ultras”, czyli skoncentrowanych w czasie i wykonanych z dużą siłą posunięć. Powinny one zdymisjonować cały układ. Kluczową i wiódącą wśród nich rolę powinno odegrać 5 następujących najpilniejszych posunięć.

1) Należy szybko i skutecznie uruchomić wspólne konsorcjum dla 4 przemysłów najbardziej opóźnionych u nas w rozwoju o kluczowym znaczeniu dla modernizacji przemysłu. Należałoby bowiem innym krajów wskazywać jednoznacznie, że jest to najbardziej skuteczną i efektywną formą włączenia się państwa w finansowanie zbiorczej reprezentacji danej branży na szczeblu ponad firmami prywatnymi, działającymi w tym przemysłach, na których rozwoju państwo szczególnie zależy. A ta forma (50% udziału w finansowaniu zbiorczego organu tego konsorcjum) sprawdziła się już w praktyce innych krajów i odegrała kluczową rolę w przyspieszeniu rozwoju elektroniki profesjonalnej w USA. Należałoby więc całkowicie wzorować się i adaptować już sprawdzone rozwiązania i sposoby jego działania na przykładzie konsorcjum SEMATECH w USA.

2) Trzeba jak najszybciej opracować „zróżnicowany” branzowy zestaw bodźców i przywilejów dla rozwoju tych 4 przemysłów, ze szczególnym uwzględnieniem zachęt dla podejmowania inwestycji w tych przemysłach przez inwestorów zagranicznych („de-cy policy”). Bez opracowania bowiem głęboko przemyślanej polityki ściągania inwestycji kapitału zagranicznego do tych przemysłów uzyskanie przełomu w tej dziedzinie byłoby niemożliwe.

3) Integralnym elementem takiego programu powinna być oferta terenów gospodarskich obecnie nie użytkowanych, a uzbiorzonych w niezbędnej infrastrukturę, stanowiących dziedzictwo po zlikwidowanych zakładach przemysłowych po 1989 roku. Równocześnie konieczne jest wprowadzenie zakazu ich przeniesienia na cele inne niż przemysłowe do czasu uzyskania decyzji centralnych, zwłaszcza gdy znajdują się na skraju miast. Na uwagę zasługują też rozwiązania wprowadzania formy „wynajmu” po przemysłowych nieruchomościach” przez władze samorządowe i firmy prywatne na wzór angielskich „Industrial real estates”. Powinno to stanowić konkretną ofertę dla inwestycji zgodnych z priorytetem państwa i sprzyjać aktywizacji inwestycji zagranicznych w tych przemysłach.

4) Z chwilą wejścia w życie nowych priorytetów należałoby całkowicie wstrzymać wszelkie przywileje i zachęty stosowane w stosunku do innych branż przemysłu, poza priorytetami dla 16 kierunków rozwoju, a w miarę upływu wydatkach obowiązujących terminów dotyczących stopniowo ze wspomaganie wszystkich innych przemysłów poza objętymi tymi priorytetami.

5) Od chwili wejścia w życie proponowanej nowej polityki przemysłowej uprawnienia i przywileje przewidziane dla Specjalnych Stref Ekonomicznych (SSE) należałoby ograniczyć wyłącznie do przemysłów objętych priorytetami i stopniowo wycofywać się z tego rozwiązania, które nie sprawdziło się w praktyce.

Ponadto dla podmiotów prywatnych działających w przemysłach objętych priorytetami należy wprowadzić obowiązki zrzeszania się w ramach samorządu branzowego w tym przemysłach na wzór „industrial associations”. Doświadczenie innych krajów pokazuje bowiem, że na tym szczeblu są najlepsze warunki do współpracy pomiędzy rządem a prywatnym biznesem, a zarazem najbardziej ułatwione jest świadczenie pomocy tym przemysłom.

4. Zestaw ekonomicznych instrumentów realizacji priorytetów przemysłowych

Przez proponowany tu priorytet należy rozumieć gotowość współfinansowania lub wspomaganie przez państwo projektów prywatnych, spełniających cele i wymogi polityki gospodarczej państwa, jeżeli przedsięwzięcie to pozytywnie przebiegało ich weryfikacji. Pomoc państwa może przybrać takie formy jak przyznanie kredytów preferencyjnych o obniżonej stawce w stosunku do ich poziomu rynkowego. Różnica ta w stosunku do banków prywatnych powinna być refinansowana ze środków państwowych.

Trzeba w tym celu stworzyć Narodowy Fundusz Inwestycji Przemysłowych. Jego dochody powinny pochodzić z:

• dochodów z prywatyzacji obiektów państwowych, • udziału w obniżonych podatkach przemysłowych, • wpłat indywidualnych i zbiorowych, czy też instytucji, które to wpłaty powinny być zwolnione od opodatkowania, • gwarancji finansowych państwa, • wszystkich form niepieniężnego wsparcia, • zmian w literaturze zachodniej „white-loans” i „soft-loans”, • preferencji w dostępie do terenów pod budowę, • współudziału państwa w akcji promocyjnej i kontaktach międzybranżowych, • zachęt z wykorzystaniem w tym celu służb dyplomatycznych.

Funkcje takie może ewentualnie spełniać powołany już przez rząd Państwowy Fundusz Rozwoju.

6. Zespoły ekspertów potrzebne do opracowania wyżej określonej polityki przemysłowej, których praca tworzyłaby wkład od strategii.

Po pierwsze, to powinien być zespół dla przemysłów wysokich technik. Na rynku światowym nie sposób znaleźć polską firmę z tej branży. Nasze zacofanie w tym względzie jest tak znaczne, że nawet niewiele wiemy o co się dzieje w tej branży. Choć w naszym kraju pojawiają się indywidualne wynalazki i innowacje, to jednak nie przechodzą one do skali przemysłowej. Pewnym drobny wyjątkiem w tej kwestii jest przemysł obrony jednak to zdecydowanie za mało. W przemysle innowacyjnych technologii pracuje obecnie 100.000 ludzi mniej niż w czasie PRL. Według badań IPSON udział w eksporcie wyrobów wysokiej techniki w Polsce jest na poziomie 6,8%. Dla porównania w Unii Europejskiej wynosi 24,5%, w Japonii sięga prawie 30% a w Stanach Zjednoczonych jest powyżej 30%, to przecież jest to przerażające. Jeśli zacytować od poziomu dwa razy niższego niż w Polsce, a obecnie mogą się pochwaląc udziałem w wysokości 14%. W Izraelu udział wyrobów wysokiej techniki sięga 45% całego eksportu, w wielu dziedzinach techniki błąd Amerykanów, nie mówiąc o Unii, bo w Unii nie bardzo jest o co się bić. Jeżeli są kraje które startowały od poziomu niższego niż Polska, a teraz przewyższają nas 2-3 krotnie. Jest to wybitnie niepokojące zjawisko.

Drugi zespół winien podjąć kwestie konsolidacji przemysłu. W ciągu 25 lat nowych warunków gospodarczych w Polsce wytworzyły się warunki niesprzyjające innowa-

com przemysłu. Nie mamy przemysłów, które konsumują innowacje i są w stanie zagonoszarować absolwentów innowacyjnych kierunków studiów. W tym kontekście zasadnym jest pytanie na co w Polsce cztery studentów biotechnologii skoro biotechnologia praktycznie nie występuje w rodzinnym przemysle. Należy stworzyć warunki do ich wykorzystania. Aby w polskim przemysle powstały innowacje, jedna trzecia zakładów powinna zatrudniać powyżej 1000 ludzi. U nas jest to niecałe 20%, przez co zajmujemy niechlubne, ostatnie miejsce w Europie. W szczytowym okresie zatrudnienie w dużych zakładach wynosiło 3,5 mln, a teraz 600 000. Choć 60% udziału małych przedsiębiorstw w gospodarce wydawać się może powodem do dumy, to zważywszy, że zamykają tylko w dużych zakładach, jest możliwość utrzymania potencjału badawczego zdolnego rozwijać innowacyjność. Małe i średnie przedsiębiorstwa są użyteczne w podnoszeniu jakości produktów. Z punktu widzenia konsolidacji należy zidentyfikować przemysły, które mogą pełnić rolę wzajemnie lub jednostronnie komplementarne, gdyż ich rozwój będzie stanowił swoistą dźwignię dla wzrostu PKB, innowacyjności, poziomu zatrudnienia oraz dochodów budżetowych, a także konkurencyjności na rynku europejskim i globalnym.

Komplementarność jest doskonałym narzędziem do trafnej konsolidacji, która umożliwia tworzenie dużych ośrodków i centrów przemysłowych, zdolnych do prowadzenia badań w celu zwiększenia innowacyjności wytwarzanych wyrobów oraz osiągnięcia efektu skali w sferze wymiany towarowej. Przykładem może być np. szeroko rozumiany przemysł obronny i okrętowy, zdolny do produkcji jednostek pływających o specjalnym przeznaczeniu, np. wojennych czy ratowniczych oraz komplementarnych z nimi śmigłowców, wykorzystywanych w działalności operacyjnej.

Dodatkowym obszarem działania zespołu powinny być studia dotyczące rozwoju inwestycji infrastrukturalnych i przemysłowych na części tzw. ziem zachodnich, które do tej pory nie wiadomo z jakich względów były pominięte w większości planów rozwoju przemysłowego. Chodzi głównie o województwa Zachodniopomorskie, Warmińskie – Mazurskie i Lubuskie. Wybudowanie terminala LNG w Porcie Morskim Świnoujście oraz na wybrzeżu – inicjatywa budowy kanału żeglownego łączącego Zalew Wiślan z Zatoką Gdańską mogą stanowić dobry początek takich inicjatyw, które powinny ponadto dotyczyć m.in. aktywizacji przemysłowej i modernizacji portów środkowej części polskiego wybrzeża tj. Ustki i Kołobrzegu, przydatnych zarówno w sferze gospodarczej, jak i obronnej. Aktywizacja Pomorza Środkowego może stanowić istotne kółko do machowce rozwoju gospodarczego tego regionu i wzrostu zatrudnienia. W połączeniu z nowymi inwestycjami w ZPM, Szczecin-Swinoujście oraz PM Gdańsk i PM Gdynia umożliwi zrównoważony rozwój poszczególnych regionów, właściwie korzystanie z szerokiego dostępu do morza, jaki posiada nasz kraj oraz uzyskanie przewagi konkurencyjnej przez polską gospodarkę morską w basenie Morza Bałtyckiego.

Trzeci zespół podjąłby obszar robotyki przemysłowej i cyfryzacji. Zbliżająca się fala trzeciej rewolucji przemysłowej wymaga intensywnych dyskusji na temat jak wyglądał będzie przemysł za 10, 15 lat. Dla przykładu przemysł włókienniczy wchodzi w erę robotyzacji, co powoduje że zapotrzebowanie na tanią siłę roboczą wkrótce się zdecydowanie zmniejszy. Wielkie kraje południowo-

wschodniej Azji czeka więc fala zwolnień i bezrobocia.

Czwarty obszar to ochrona środowiska. Większość specjalistów zgodnie twierdzi, że to jeden z najbardziej perspektywicznych przemysłów XXI wieku. Czyste technologie i ochrona środowiska już teraz determinują charakter inwestycji w państwach Zachodu. Polska leżąc obok najpoziomszego producenta sprzętu służącego ochronie środowiska – Niemiec powinna w szerszym zakresie wykorzystywać swoje możliwości w tym zakresie.

Piąty to spręż energii odnawialnej. Szacuje się, że codziennie na całym świecie instalowanych jest 55 tysięcy paneli słonecznych. W samym 2015 r. utworzono odnawialne źródła energii o mocy 153 GW, co stanowiło wzrost z 2014 r. o ponad 15%. W Chinach, które wysuwają się na lidera tej branży, co pół godziny otwierana jest elektrownia wiatrowa. Szacuje się, że 40% przemysłu ochrony środowiska zajmie produkcja takiego sprzętu. Na zachodzie pojawił się modny trend: każde gospodarstwo szuka swojego odnawialnego źródła energii. Europa wskazuje na coraz większy udział tej energii w gospodarstwach domowych. Biotechnologia i zastosowania nanotechniki to cytba ostatnie z aktualnych dziedzin energii odnawialnej. Polska powinna dążyć do liderów w tej dziedzinie.

Szósty zespół powinien zająć się chemią specjalizowaną i zastosowaniem nanotechniki. Analizując strukturę importu i eksportu krajów Unii Europejskiej w tym obszarze z przychylną należy stwierdzić, że Polska przedsiębiorstwa są tam nieobecne. Polska w tym przyszłościowym obszarze gospodarki praktycznie nie istnieje, co potwierdza fakt, że niemal w całości importujemy zarówno chemię specjalizowaną jak i produkty nanotechnologii. Istotnym elementem gospodarki będzie również specjalistyczna aparatura i sprzęt medyczny. Jeśli nie rozwiniemy jego produkcji przyjdzie nam nabywać go w imporcie.

Ostatni zespół miałby za zadanie podjęcie sfery edukacji i kultury. Edukacja powinna tworzyć potencjał specjalistów dla przemysłu. Aby tego dokonać niezbędne jest zidentyfikowanie przyszłych potrzeb gospodarki i ukierunkowanie uczelni na ich wypełnienie. Masowa produkcja kolejnych roczników magistrów niemogących znaleźć zatrudnienia nie tylko wpływa na wzrost frustracji społecznej ale z prakseologicznego punktu widzenia jest marnotrawieniem kapitału ludzkiego. W kwestii sfery kultury należy dążyć do stanu, w którym promowanie polskiej kultury wiązałyby się z promowaniem polskich przedsiębiorstw.

Niezbędne jest rozpoznanie i identyfikacja zagrożeń, na które natopkają się moje realizacja zamierzeń w wyżej określonych sferach obszarach. Istotne też jest określenie sposobów ingerowania państwa w gospodarkę. Jeśli bowiem nie określimy sposobu ingerowania państwa w gospodarkę, to wszystkie sprawy jako takie nie mogą być zrealizowane. Tylko jak będzie teraz ten interwencjonizm i dla kogo? Czy będzie zgodny z logiką gospodarki rynkowej. Należy odpowiedzieć się na koncepcję prorozwojowej funkcji państwa. Państwo nie powinno udzielać pomocy gospodarczej, lecz powinno stwarzać warunki rozwoju gospodarki zgodnie z jego intencjami.

Warszawa, 20 grudnia 2016 r.

„Myśl Polska” – 12-19 lutego 2017 r.

FINAL I OGÓLNOPOLSKIEJ OLIMPIADY WIEDZY O LOTNICTWIE

21 listopada 2016 w siedzibie Studium Celnego w Białej Podlaskiej odbył się finał I Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym, w którym rywalizowało prawie 40 uczestników nie tylko z Polski. Na zwycięzców czeka wizyta w BBN oraz zwiedzanie Pałacu Prezydenckiego jak również lot widokowy nad Białą Podlaską.

Organizatorami Olimpiady byli: portal interwizja.edu.pl, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Stowarzyszenie Polska w Unii, Naczelna Organizacja Techniczna w Białej Podlaskiej oraz Podlaska Agencja Consultingowa RECTUS – WOC Sp. z o.o. Patronat honorowy objął Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego, Sekretarz Stanu – Paweł Soloch. Patronatem medialnym objęło 18 tytułów prasowych, internetowych, radia i telewizji.

Olimpiada odbyła się w dwóch etapach. Do pierwszego etapu, którym był test internetowy, zgłosiło się prawie 70 osób i to nie tylko z Polski, ale również z Białorusi, Czech a nawet Irlandii Północnej. Wśród uczestników byli uczniowie gimnazjów, szkół średnich ale również studenci Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie, Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie czy też Politechniki Rzeszowskiej. Nie zabrakło także osób, które po prostu pasjonują się lotnictwem. Najmłodszy uczestnik miał zaledwie 13 lat a najstarszy 63.

Do drugiego etapu zakwalifikowało się 52 uczestników z czego bezpośrednio na finał przyjechało 37 z nich. Uczestnicy musieli odpowiedzieć na 40 pytań testowych z zakresu lotnictwa cywilnego, wojskowego, osiągnięć sportowych, przemysłu lotniczego oraz historii lotnictwa.

Po zmaganiach I miejsce zajął Krzysztof Melski z Poznania, II miejsce Łucjan Wantuła z Radosławic a III miejsce Maciej Rękawek z Ciechanowa – na co dzień student Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie. Nagrodzona została również Beata Rotuska, która jako jedna z trzech kobiet biorących udział w Olimpiadzie zajęła najwyższe miejsce i w nagrodę będzie mogła odbyć lot widokowy nad Białą Podlaską. Najmłodszy uczestnik Wiktor Oczkowski także został wyróżniony, puchar dla najmłodszego uczestnika ufundował Janusz Kawka szef firmy KONCEPT. Nagrody dla uczestników ufundowali: Sekretarz Stanu Paweł Soloch, szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego: Sławomir Sosnowski, marszałek Województwa Lubelskiego: Zygmunt Litwiniuk, wójt gminy Tucznaj: Edward Tomaszuk, Bank Spółdzielczy w Białej Podlaskiej: Janusz Korniłuk, KOBEX z Białej Podlaskiej: Janusz Kawka, FHUP Koncept. Puchar za I miejsce ufundował Dariusz Stefaniuk – prezydent Miasta Biała Podlaska oraz redaktor naczelny portalu interwizja.edu.pl, za II miejsce Rada Regionalna NOT Biała Podlaska, a za III miejsce prezes PAC RECTUS – WOC Sp. z o.o.. Loty nad Białą Podlaską ufundowali: Waldemar Gronostajski prezes Białskiego Klubu Lotniczego oraz Janusz Korniłuk, KOBEX. Wszyscy uczestnicy otrzymali dyplomy, skromne upominki oraz pamiątkowe zdjęcie.

Finał Olimpiady uświetnił występ młodzieży z IV LO im. Stanisława Staszica w Białej Podlaskiej, która recytowała wiersze związane z lotnictwem oraz chór *Echo Podlaskie*, pod kierownictwem Leszka Domańskiego, założonego w 1927 przez Podlaską Wytwórnę Samolotów. Podczas finału wyświetlony został również krótki film o historii lotnictwa w Białej Podlaskiej.

W pracach jury wzięli udział m.in. gen. bryg. w st. spocz. Ryszard Dębski – przewodniczący jury, prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka – koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego oraz prof. dr hab. inż. Artur Rusowicz – prodziekan MEL na Politechnice Warszawskiej.

Obecni podczas olimpiady członkowie Rady Głównej oraz organizatorzy wystąpili

Jurorzy i nagrodzeni w I Ogólnopolskiej Olimpiadzie Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym
Zdjęcie: interwizja.edu.pl

z petycją do władz miasta Biała Podlaska o nadanie jednej z ulic imienia Antoniego Ponikowskiego, dwukrotnego rektora Politechniki Warszawskiej, dwukrotnego premiera oraz współtwórcy Podlaskiej Wytwórni Samolotów.

Olimpiada nie odbyła by się gdyby nie wsparcie wielu osób. Nad organizacją olimpiady w Radzie Głównej pracowali m.in. prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka – koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego, Przewodniczący Rady Głównej oraz Grzegorz Sobczak – redaktor naczelny *Skrzydlatej Polski*. W zespole organizacyjnym w Białej Podlaskiej pracowali Tadeusz Kucharuk – redaktor naczelny *Interwizja.edu.pl*, Tadeusz Kochanowski z Zarządu NOT z Białej Podlaskiej, Małgorzata Mierko – prezes Stowarzyszenia Polska w Unii, plk dypl. pil. Jan Smolarek, Monika Pawlonka – dyrektor Spółki RECTUS-WOC Sp. z o.o., plk pil. Krzysztof Demczuk oraz mjr pil. Jerzy Trudzik.

MONIKA PAWLONKA
interwizja.edu.pl

„Skrzydłata Polska”,
luty nr 2/2017 r.

KALENDARIUM

Polskiego Lobby Przemysłowego (marzec 2015 r. – luty 2016 r.)

- 19 marca 2016 roku w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w Warszawie odbyła się uroczystość dwudziestej trzeciej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego.

W uroczystości wzięło udział trzech posłów na Sejm RP: Kornel Morawiecki – Marszałek Senior oraz Andrzej Smirnow i Artur Soboń – obaj reprezentujący Sejmową Komisję Obrony Narodowej, a ponadto Adam Fiszer – reprezentujący Sekretarza Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej i płk Witold Lewandowski-reprezentujący Biuro Bezpieczeństwa Narodowego przy Prezydencie RP. **Ponadto uczestniczyli w niej** prezesi przedsiębiorstw i firm, dyrektorzy instytutów, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń, pracownicy naukowcy i działacze związków zawodowych współpracujących z PLP oraz dziennikarze.

Najważniejszą częścią uroczystości 23-lecia PLP było wręczenie po raz czwarty przyznanych Wyróżnień Honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” (**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**).

- 23 maja 2016 r. w siedzibie PIT-Radwar S.A. odbyło się robowe spotkanie ekspertów Polskiego Lobby Przemysłowego poświęcone opracowaniu koncepcji Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych.
- 18 czerwca 2016 r. w Warszawie Związek Rzemiosła Polskiego, Instytut Służby Publicznej i Polskie Lobby Przemysłowe zorganizowały Konferencję pt. **ODRODZENIE POLSKIEGO SAMORZĄDU GOSPODARCZEGO**.

- 28 czerwca 2016 r. w Warszawskiej Szkole Zarządzania-Szkole Wyższej odbyło się posiedzenie ekspertów Polskiego Lobby Przemysłowego, w trakcie którego prof. dr hab. Andrzej Karpiński przedstawił założenia do opracowywanego przez PLP dokumentu, zawierającego propozycje dotyczące formułowania strategii rozwoju gospodarczego w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju przemysłu.
- 20 lipca 2016 r. Polskie Lobby Przemysłowe zorganizowało konferencję prasową, w trakcie której eksperci PLP przedstawili swoją koncepcję Urzędu ds. Uzbrojenia, Nauki i Technologii Obronnych.
- 8 września 2016 r. w Kielcach odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. **Międzynarodowa współpraca gospodarczo-obronna**, która towarzyszyła XXIV Międzynarodowemu Salonowi Przemysłu Obronnego. Jej organizatorami byli: Instytut Nauk Politycznych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach i Targi Kielce S.A. wspólnie z Warszawską Szkołą Zarządzania - Szkołą Wyższą, Wyższą Szkołą Ekonomii, Prawa i Nauk Medycznych w Kielcach im. prof. Edwarda Lipińskiego, Wyższą Szkołą Ekonomii i Innowacji w Lublinie, Instytutem Technicznym Wojsk Lotniczych, Polskim Lobby Przemysłowym i Polską Agencją Przemysłowo-Obronną.
- 16 września 2014 r. w Krakowie odbyły się obchody Europejskiego Dnia Maszynisty, zorganizowane przez Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, w których brał udział maszyniści z całej Polski oraz z zagranicy. W czasie uroczystej akademii głos zabrał Koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka.
- 2 października 2013 r. w Piotrkowie Trybunalskim odbyło się Regionalne Święto Polskich Maszynistów Kolejowych PKP CARGO S.A. zorganizowane przez tamtejsze Koło Związku

Zawodowego Maszynistów, w którym wziął udział koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka.

- 21 listopada 2017 r. w siedzibie Studium Celnego w Białej Podlaskiej odbył się finał **I Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym**, w którym rywalizowało prawie 40 uczestników z różnych regionów Polski, a także z zagranicy. Organizatorami Olimpiady byli: portal interwizja.edu.pl, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Stowarzyszenie Polska w Unii, Naczelna Organizacja Techniczna w Białej Podlaskiej oraz Podlaska Agencja Consultingowa RECTUS – WOC Sp. z o.o.. Patronat honorowy objął Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego, Sekretarz Stanu – Paweł Soloch. Patronatem medialnym objęło 18 tytułów prasowych, internetowych, radia i telewizji. Przewodniczącym Rady Głównej Olimpiady był prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka-koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego.
- 6 grudnia 2016 r. odbyło się posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.
- 14 lutego 2017 r. Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego, sekretarz stanu Paweł Soloch, w obecności Gen. dr Jarosława Kraszewskiego – Dyrektora Departamentu Zwierzchnictwa nad Siłami Zbrojnymi BBN przyjął laureatów i organizatorów I Ogólnopolskiej Olimpiady Wiedzy o Lotnictwie i Przemysle Lotniczym, wśród których był koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka.
- 7 lutego 2017 r. odbyło się posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.

- **6 marca 2017 r. odbyło się posiedzenie Kapituły Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu), która wyłoniła laureatów V edycji tego Wyróżnienia.**

BIBLIOGRAFIA

dotychczasowych wydawnictw PLP

Dotychczas ukazały się następujące wydawnictwa Polskiego Lobby Przemysłowego:

- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, Warszawa, marzec 1994 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 2, Warszawa, marzec 1995 r.
- Sektor naftowy w Polsce, Polskie Lobby Przemysłowe (oprac. mgr inż. Marian Bardecki i dr Paweł Soroka), Warszawa, maj 1995 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 4, Warszawa, marzec 1996 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 5, Warszawa, marzec 1997 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 6, Warszawa, marzec 1998 r.
- I Ogólnopolskie Sympozjum „LNG Poland '98” (materiały i opracowania), Polskie Stowarzyszenie Budowniczych Rurociągów, Polskie Lobby Przemysłowe i Biuro Promocji Inwestycji EGERIA, Jastrzębia Góra, czerwiec 1998 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 7, Warszawa, marzec 1999 r.
- Konferencja „Strategia przekształceń polskiej energetyki” (opracowania). Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Ruchu Ciągłego, Polskie Lobby Przemysłowe, Legnica, 18 listopada 1999 r.

- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 8, Warszawa, marzec 2000 r.
- Polska Racja Stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego. Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 9, Warszawa, marzec 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy kompleksu paliwo-energetycznego w Polsce” (referaty), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Związek Zawodowy Górników w Polsce, Katowice, 7 marzec 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Militarne i ekonomiczne aspekty modernizacji polskiego lotnictwa wojskowego” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Krajowa Rada Lotnictwa, Warszawa, 9 maja 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Czyja będzie polska kolej? Alternatywne koncepcje przekształceń PKP” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 30 maja 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy polskiego hutnictwa”, Krajowa Sekcja Hutnictwa i Koksownictwa Związku Zawodowego „Kontra”, Polskie Lobby Przemysłowe, Krajowy Sekretariat Hutnictwa, Koksownictwa i Przeróbki Metali NSZZ „Solidarność 80”, Dąbrowa Górnicza, 13 lipca 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Alternatywne koncepcje przekształceń polskiego systemu gazowniczego” (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych Górnictwa Naftowego i Gazownictwa, Sekcja Krajowa Górnictwa Naftowego i Gazownictwa NSZZ „Solidarność” i Sekcja Górnictwa Naftowego i Gazownictwa Porozumienia Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 14 listopada 2000 r.
- Ogólnopolskie Forum „Kierunki przekształceń strategicznych dziedzin polskiej gospodarki a suwerenność polskiej gospodarki (w warunkach globalizacji) (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Ogólnokrajowe Zrze-

- szenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 9 stycznia 2001 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska. Publikacja nr 10, Warszawa, marzec 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Sposoby ratowania polskiego hutnictwa”, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, NSZZ „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80” i Związek Zawodowy „Kontra”, Częstochowa, 19 kwietnia 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Zagrożenia dla polskiego przemysłu samochodowego” (teksty wystąpień), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych „Metalowcy”, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Tychy, 13 czerwca 2001 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Ustawa o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP. Naprawa czy destrukcja polskiej kolei?” Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 6 listopada 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Modernizacja polskiej armii i przemysłu obronnego a przyszłość polskiej gospodarki” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa, 12 grudnia 2001 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2001 i początku 2002 roku. Publikacja nr 11, Warszawa, marzec 2002 r.
 - Ogólnopolskie Forum Programowe „Alternatywne koncepcje przezwyciężenia kryzysu gospodarczego w Polsce”

(teksty wystąpień), Ogólnopolski Komitet Protestacyjny i Polskie Lobby Przemysłowe, Forum Związków Zawodowych, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Warszawa, 14 listopada 2002 r.

- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2002 i początku 2003 roku. Publikacja nr 12, Warszawa, marzec 2003 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Polska potrzebuje narodowych kolei. Alternatywne propozycje funkcjonowania i rozwoju Polskich Kolei (materiały)”, Krajowy Komitet Protestacyjno-Strajkowy Kolejarzy i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Warszawa 2 marca 2004 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2003 i początku 2004 roku. Publikacja nr 13, Warszawa, marzec 2004.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2004 i początku 2005 roku. Publikacja nr 14, Warszawa, marzec 2005 r.
- O stanie państwa i sposobach jego naprawy. Raport Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 15, Kongregacja Przemysłowo-Handlowa OIG, Warszawa, czerwiec 2005 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2006 i początku 2007 roku. Publikacja nr 16, Warszawa, marzec 2006 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska. Publikacja nr 17, Warszawa, marzec 2007 r.

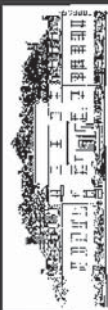
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2007 i początku 2008 roku. Publikacja nr 18, Warszawa, marzec 2008 r.
- Seminarium pt. „Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno-bojowego nowej generacji we współpracy międzynarodowej”, Polskie Lobby Przemysłowe, Dęblin 29 października 2008 r.
- Ogólnopolska Konferencja pt. „Przekształcenia polskich kolei w warunkach globalnego kryzysu gospodarczego”, Polskie Lobby Przemysłowe i Konfederacja Kolejowych Związków Zawodowych, Warszawa 2008 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2008 i początku 2009 roku, Publikacja nr 19, Warszawa, marzec 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe i Wydział Dowodzenia i Operacji Morskich Akademii i Marynarki Wojennej, Modernizacja Marynarki Wojennej RPa przezwyciężenie kryzysu gospodarczego w Polsce, AMW Gdynia 1009.
- Krajowa Rada Spółdzielcza i Polskie Lobby Przemysłowe, Spółdzielczość i akcjonariat pracowniczy jako elementy bezpieczeństwa społecznego i trwałego rozwoju, Warszawa, 12 października 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2009 i początku 2010 roku, Publikacja nr 20, Warszawa, marzec 2010 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2010 i początku 2011 roku, publikacja nr 21, Warszawa, marzec 2011 r.
- Modernizacja Wojsk Lądowych impulsem rozwojowym dla polskiej gospodarki (materiały konferencyjne), (redakcja naukowa i wstęp P. Soroka), Polskie Lobby Przemysłowe i Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa 2011 r.
- Raport. Przyczyny i konsekwencje globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce, (redakcja J. Ho-

rodecki, P. Soroka), Polskie Lobby Przemysłowe – Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Warszawa 2011 r.

- Przyszłość Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych (referaty i wystąpienia), Polskie Lobby Przemysłowe i Zarząd Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska, Warszawa, 19 września 2011 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2011 i początku 2012 roku, publikacja nr 23, Warszawa, marzec 2012 r.
- Organizacja i struktura polskiego przemysłu zbrojeniowego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego jako istotnego elementu systemu obronnego państwa, Polskie Lobby Przemysłowe, Polska Izba Producentów na Rzecz Obronności Kraju, Zarząd Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska, Kielce, 5 września 2012.
- Wojska Specjalne w systemie obronnym RP – aspekty organizacyjne, dotkrynalne i modernizacyjne. Materiały z konferencji, Akademia Obrony Narodowej, Dowództwo Wojsk Specjalnych, Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa 2013.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. XX-lecie powstania. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2012 i początku 2013 roku, publikacja nr 24, Warszawa 2013 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2013 i początku 2014 roku, publikacja nr 25, Warszawa marzec 2014 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2014 i początku 2015 roku, publikacja nr 26, Warszawa marzec 2015 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjnej, opinie i stanowiska z 2015 i początku 2016 roku, publikacja nr 27, Warszawa marzec 2016 r.

WARSZAWSKA SZKOŁA ZARZĄDZANIA SZKOŁA WYŻSZA

01-204 Warszawa, ul Siedmiogrodzka 3 A, tel.(022) 862 32 24

Rok założenia 1992. Nr rej. MENis 12.

Studia /dzienne, zaoczne, wieczorowe/
LICENCJACKIE **MAGISTERSKIE UZUPEŁNIAJĄCE**
oraz studia podyplomowe

Kierunek ZARZĄDZANIE

Specjalności:

- Przedsiębiorstwo
- Kłasy
- Projekty
- Jakość
- Innowacje
- Logistyka
- Finanse i bankowość
- Kapitał ludzki
- Marketing
- Administracja

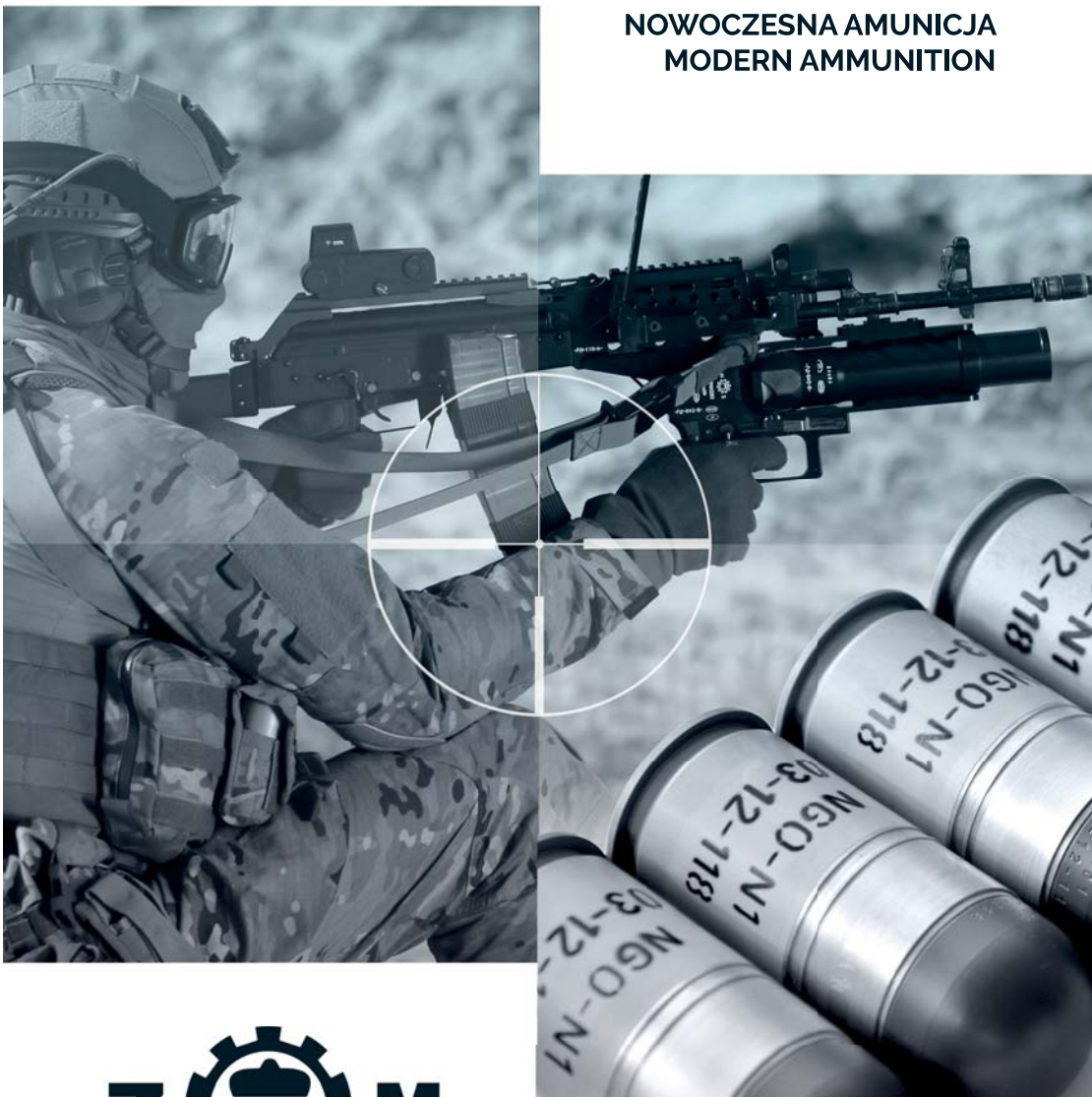
Przystanek
DOJAZD "SZPITAL WOLSKI"
A 105 109 178
501 506 507
T 10 11

Wszystkie zajęcia prowadzone są w zabytkowym pałacyku, który jest siedzibą Uczelni.

www.wsz-sw.edu.pl e-mail: manage@wsz-sw.edu.pl

www.dezamet.com.pl,
marketing@dezamet.com.pl tel: +48 15 845 1544,
ul. Szypowskiego 1, 39-460 Nowa Dęba

NOWOCZESNA AMUNICJA MODERN AMMUNITION

Z M
DEZAMET

AWAT Spółka z o.o.

PRZEDSIĘBIORSTWO PROJEKTOWO-WDROŻENIOWE

00-908 Warszawa, ul. Kaliskiego 9, skr. poczt. 27, tel. 683-91-78, 683-92-48, fax 666-89-41

Internet: www.awat.com.pl, e-mail: centr@awat.com.pl

Przedsiębiorstwo Projektowo-Wdrożeniowe **AWAT** zostało założone w 1989 roku przez Wojskową Akademię Techniczną i jej pracowników w celu komercjalizacji dorobku naukowego i technicznego WAT.

Przedsiębiorstwo zatrudnia etatowo około 20 pracowników, zaś około 300 osób corocznie wykonuje prace techniczne i naukowo-techniczne zawierając umowy o dzieło i umowy zlecenia.

PPW **AWAT** podejmuje zadania, które wymagają wysokich specjalistycznych kwalifikacji i nowatorskich rozwiązań. Ma niezwykle elastyczną strukturę organizacyjną. Zespoły – często interdyscyplinarne – są tworzone dla wykonania konkretnych zadań. W wyniku ich działalności powstają nowe unikalne wyroby, urządzenia i systemy. Satysfakcjonują one zarówno użytkowników, jak i twórców.

W PPW **AWAT** pracują naukowcy i specjaliści, w przeszłości lub aktualnie zatrudnieni w WAT oraz innych placówkach naukowych, głównie wojska. Daje to gwarancję rzetelności, wyniesioną ze środowiska wojskowego oraz wysoki, merytoryczny poziom realizowanych prac.

Główne dziedziny działalności AWAT stanowią:

- ❖ ELEKTRONIKA
- ❖ OPTOELEKTRONIKA
- ❖ INFORMATYKA
- ❖ TECHNIKA SAMOCHODOWA I MASZyny ROBOCZE
- ❖ TECHNIKA LOTNICZA
- ❖ INŻYNIERIA LOTNICZA
- ❖ APARATURA KONTROLNO-POMIAROWA
- ❖ URZĄDZENIA TRENINGOWE I SYMULATORY

Przykładowe usługi i produkty:

- Analizatory zanieczyszczeń powietrza analizatory gazów spalinowych (AGS-2, AG-4) dymomierze DGS-1, alkometry A2.0
- Projektowanie systemów informatycznych
- Szkolenia w zakresie wysoko wyspecjalizowanych systemów informatycznych
- Projektowanie i wytwarzanie aparatury optoelektronicznej
- Wytwarzanie mieszanin ciekłokrystalicznych
- Wskaźniki ciekłokrystaliczne
- Techniczna ochrona obiektów
- Komputerowe przeliczniki artyleryjskie
- Urządzenia diagnostyczne stabilizatorów czołgowych
- Urządzenia diagnostyczne wojskowych układów optoelektronicznych
- Urządzenia testująco-diagnostyczne wyposażenia wozów bojowych
- Symulatory obiektów latających
- Mierniki energii promieniowania laserowego
- Filtry optyczne
- Okulary ochronne (przeciwlaserowe do pracy z komputerami dla kierowców)
- Certyfikacja urządzeń laserowych i termowizyjnych
- Analiza składu włosów na zawartość metali

INSTYTUT TECHNICZNY WOJSK LOTNICZYCH

ul. Księcia Bolesława 6, 01-494 Warszawa, skr. poczt. 96

tel.: 261 851 300, faks: 261 851 313

e-mail: poczta@itwl.pl

www.itwl.pl

Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych jest instytutem badawczym nadzorowanym przez Ministra Obrony Narodowej. Misją Instytutu jest wspomaganie eksploatacji techniki lotniczej.

Wkład Instytutu w rozwój lotnictwa polskiego wynika przede wszystkim z prac prowadzonych w zakresie niezawodności i szeroko pojętego bezpieczeństwa lotów. Istotny dorobek, znaczący w kraju i za granicą, obejmuje setki opracowań o charakterze naukowo-badawczym, doświadczalno-konstrukcyjnym, które zastosowano w lotnictwie Sił Zbrojnych RP.

Prowadzimy działalność innowacyjną w zakresie:

- Badania naziemne i w locie
- Systemy diagnostyczne dla techniki lotniczej
- Wspomaganie sterowania eksploatacją
- Symulacja i modelowanie
- Awionika
- Uzbrojenie lotnicze
- Systemy rozpoznania, dowodzenia i szkolenia
- Integracja systemów C4ISR
- Bezzałogowe statki powietrzne
- Diagnostyka powierzchni roboczych lotnisk
- Badania paliw i cieczy roboczych
- Testy i certyfikacja wyrobów

Posiadamy:

- Koncesję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Nr B-404/2003
- Natowski Kod Podmiotu Gospodarki Narodowej (NCAGE) 0481H
- Wewnętrzny System Kontroli Nr W-45/8/2015 w zakresie naukowo-badawczego wspomaganie eksploatacji lotniczej techniki wojskowej
- Certyfikat systemu zarządzania jakością, spełniając wymagania NATO AQAP-2110 i PN-ISO 9001
- Uprawnienia do nadawania tytułu naukowego doktora habilitowanego

ITWL ULEPSZYMY KAŻDĄ TECHNOLOGIĘ

WYSOKOMANEWROWY SAMOŁOT SZKOLNO-TRENINGOWY I LEKKI SAMOŁOT WSPARCIA

★ ★ ★
**KOMPLEKSOWA OFERTA
DLA SŁUŻB
MUNDUROWYCH**

XXII MIĘDZYNARODOWE TARGI LOGISTYCZNE

5-8.09.2017, KIELCE

WWW.LOGISTYKA.TARGIKIELCE.PL

TARGI DAJĄ WIĘCEJ

Sprawdź na:

■ www.targidajawiecej.pl

■ facebook.com/targidajawiecej

XXV MIĘDZYNARODOWY SALON PRZEMYSŁU OBRONNEGO

5-8.09.2017, KIELCE

Partner strategiczny:

 POLSKA GRUPA ZBRÓJENIOWA

WWW.MSPO.PL

Targi Kielce
 exhibition & congress centre

TARGI DAJĄ WIĘCEJ

Sprawdź na:

■ www.targidajawiecej.pl

■ facebook.com/targidajawiecej

Centrum Techniki Okrętowej S.A. to nieszablonowy ośrodek badawczo-projektowy z nowoczesnymi urządzeniami i laboratoriami oraz doświadczonymi pracownikami.

Na rynku działamy od ponad 45 lat, kierując usługi i produkty do przedstawicieli różnych branż: budowlanej, kolejowej, energetycznej, szeroko rozumianej gospodarki morskiej, a także do sektora zbrojeniowego czy medycznego.

CENTRUM TECHNIKI OKRĘTOWEJ S.A.

ul. Szczecińska 65 | 80-392 Gdańsk |
tel. 58 307 46 97 | e-mail: marketing@cto.gda.pl |
www.cto.gda.pl

- Projektowanie, wykonanie i uruchomienie urządzeń oraz stanowisk badawczych.
- Projektowanie i wykonanie wyposażenia badawczego oraz aparatury pomiarowej.

- Badania modelowe okrętów i obiektów oceanotechnicznych: hydromechaniczne, kawitacyjne, aerodynamiczne.
- Analizy numeryczne w zakresie hydromechaniki i wytrzymałości konstrukcji.

- Badania ogniowe.
- Badania akustyczne.
- Badania drgań i uderzeń.
- Badania materiałowe.
- Badania w terenie.

- Proces weryfikacji stałości właściwości użytkowych wyrobów budowlanych.
- Ocena zgodności przeciwpożarowego wyposażenia morskiego.

- Współpraca z przedsiębiorstwami, które poszukują rozwiązań, pozwalających wprowadzić na rynek nowy lub udoskonalony produkt (TRL1 - TRL4).

- Badania nad bioimplantami stosowanymi w kardiochirurgii i chirurgii naczyniowej (eksperymenty *in vitro* i obliczenia numeryczne przepływu krwi).

INNOWACYJNA GOSPODARKA

NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

Nr WND-POIG.01.03.01-00-165/09 "Technologia i nowej generacji urządzenie wielozadaniowe do regeneracyjnego kształtowania otwartych cieków wodnych"

FUNDUSZE EUROPEJSKIE – DLA ROZWOJU INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

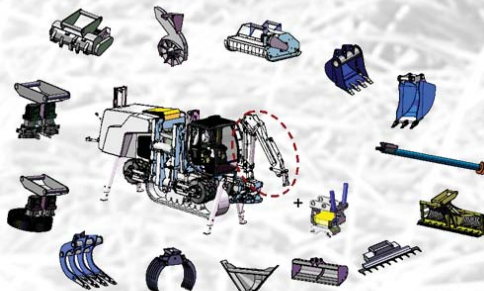
Nowa technologia i nowej generacji wielozadaniowe urządzenie do regeneracyjnego kształtowania otwartych cieków wodnych

PARAMETRY TECHNICZNE

- Gabaryty: wysokość 3,5 m, szerokość 2,6 m, długość 8 m
- Silnik John Deere o pojemności 6,8 l, który spełnia normy emisji spalin Stage III B (pierwsza taka instalacja w Polsce)
- System hydrauliczny z 5 niezależnymi obwodami hydraulicznymi, 5 pomp, 40 siłowników
- Gąsienica napędzana za pośrednictwem przekładni hydrokinetycznej o uciagu 10 t
- Prędkości robocze jazdy 1 – 6 km/h
- Głębokość brodzenia do 1m
- Boczne ramiona podporowe o zasięgach: w bok ok. 4,5 m i w dół ok. 2,2 m
- 3 układy zawieszenia narzędzi roboczych: tylny TUZ o udźwigu 2 t, przedni główny układ roboczy do pracy na 2 skarpach jednocześnie oraz przedni wysięgnik.

ZESTAW NARZĘDZI ROBOCZYCH

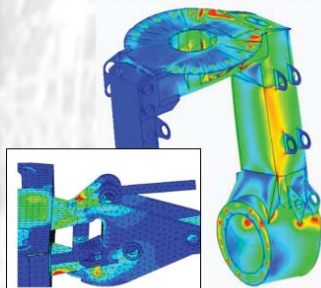
Cechą charakterystyczną urządzenia do renowacji rowów jest jego wielozadaniowość. Wśród narzędzi roboczych, które mogą być przystosowane do pracy z urządzeniem znajdują się między innymi narzędzia do odmulania i usuwania roślinności z przestrzeni wodnej rowu, narzędzia do kształtowania oraz naprawy skarp, narzędzia do wykaszania roślinności na skarpach oraz karczowania krzewów i gałęzi drzew.

Oferta PIMR

Oferta PIMR obejmuje m.in.:

- Projektowanie i badania nowych maszyn i technologii przemysłowych, szczególnie z obszaru rolnictwa oraz dla branży spożywczej,
- Modelowanie komputerowe CAD3D, obliczenia wytrzymałościowe MES, symulacje kinematyczne, obliczenia i dobór elementów mechanizmów roboczych,
- Projektowanie hydraulicznych układów napędowych,
- Projektowanie i adaptacja układów sterowania elektronicznego i automatyzacji pracy maszyn,
- Badania i pomiary maszyn w warunkach laboratoryjnych oraz w warunkach testów polowych,
- Wdrażanie nowoczesnych technologii RP, GPS, skanowania 3D, fotogrametrii, napawania laserowego proszków metali,
- Badania bezpieczeństwa w zakresie certyfikacji CE,
- Wspieranie MSP w zakresie wdrażania innowacji.

PRZEMYSŁOWY INSTYTUT MASZYN ROLNICZYCH
60-963 POZNAŃ, ul. Starołęcka 31

Telefony:

Dyrekcja: (004861) 8712222,

Fax: (004861) 8793262

Internet: www.pimr.poznan.pl

Centrala: (004861) 8712200

Marketing: (004861) 8712266, 46

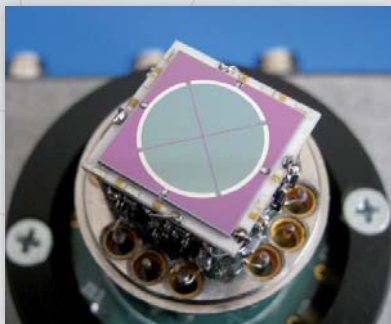
NIP: 777-00-03-280

e-mail: office@pimr.poznan.pl

T TELESYSTEM

Centrum Rozwojowo-Wdrożeniowe Telesystem-Mesko Sp. z o.o. jest miejscem, w którym powstają m.in. części detekcyjno-sterujące polskiego uzbrojenia kierowanego, a więc jego „INTELEKT”. To właśnie tu opracowano i uruchomiono produkcję kluczowych zespołów optoelektronicznych i elektronicznych pocisku przeciwlotniczego **Grom**, a obecnie powstają analogiczne do najnowszego **Pioruna**.

Opracowano również kilka wariantów **Mobilnego Systemu Przeciwlotniczego Kusza**, skonstruowano **Laserowy Podświetlacz Celu LPC-1** do systemów uzbrojenia naprowadzanych półaktywnie laserowo, zainicjowano prace nad laserowymi półaktywnymi głowicami naprowadzania artyleryjskiej amunicji precyzyjnego i lekkiego systemu przeciwpancerneho **Pirat**.

Realizacja tych zadań wymagała m.in. opracowania konstrukcji i technologii wytwarzania, unikalnych w skali światowej, **fotodetektorów-fotorezystorów InSb, PbS i PbSe**, specjalistycznej optyki podczerwieni oraz nowoczesnych, hybrydowych przedwzmacniaczy.

Za największe osiągnięcie firmy należy uznać opracowanie **fotodiody InSb**, pracującej w warunkach chłodzenia ciekłym azotem, przewidzianej do zastosowania w układach detekcyjnych samonaprowadzających się rakiet przeciwlotniczych bliskiego zasięgu.

Centrum Rozwojowo-Wdrożeniowe Telesystem-Mesko Sp. z o.o.

Lubiczów, ul. Warszawska 51, 05-082 Stare Babice, Polska

Tel. (+48 22) 722 00 05, 722 00 15

T TELESYSTEM

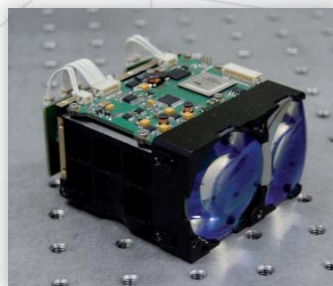
CRW Telesystem-Mesko produkuje także wiele modułów elektronicznych do przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych m.in.: blok elektroniki głowicy samonaprowadzania, elektronikę zapalnika, elektronikę mechanizmu startowego, układ zabezpieczenia rakiety przed niepowołanym użyciem, a także współpracujący z nimi sprzęt kontrolno-pomiarowy.

Podjęto prace nad głowicami samonaprowadzającymi do amunicji artyleryjskiej precyzyjnego rażenia, podsterowywanej w końcowej fazie lotu na promieniowanie laserowe do pocisku kalibru 155 mm (armatohaubica KRAB) i 120 mm pocisku moździerzowego (RAK).

CRW Telesystem-Mesko dysponuje też technologią produkcji laserów Nd:YAG, pracujących na fali długości 1064 nm, przy czasie trwania impulsu 10-20 ns i jego energii <100 mJ, w wykonaniu wojskowym.

Opracowano także „cichy” dalmierz podszumowy, wykorzystujący moduł laserowej diody półprzewodnikowej, pracujący na fali długości 905 nm.

Centrum Rozwojowo-Wdrożeniowe Telesystem-Mesko Sp. z o.o.

Lubiczów, ul. Warszawska 51, 05-082 Stare Babice, Polska

Tel. (+48 22) 722 00 05, 722 00 15

WOJSKOWE ZAKŁADY UZBROJENIA S.A.

What we do: air and missile defence

What you get: sense of security

defence missile technology integration - upgrade - maintenance

www.wzu.pl

e-mail: wzu@wzu.pl

PIAP FENIX®

LEKKI ROBOT ZWIADOWCZY

PIAP FENIX® – LEKKI ROBOT ZWIADOWCZY

Został stworzony do prowadzenia rozpoznania w bezpośredniej styczności operacji wojskowych, w tym miejsc niedostępnych dla człowieka. Kamery robota m.in. dzień-noćna (opcjonalnie: termowizyjna, noktowizyjna), umożliwiają prowadzenie obserwacji przez całą dobę.

Znakomite właściwości terenowe robota PIAP FENIX® (system kołowo-gąsienicowy z ruchomymi, przednimi stabilizatorami) zapewniają łatwe przemieszczanie po drogach utwardzonych, gruntowych, bezdrożach, a także w terenie zurbanizowanym. PIAP FENIX®, w zależności od wyposażenia może być przeznaczony do obserwacji i nasłuchu, podejmowania i neutralizacji niebezpiecznych ładunków, transportowania środków dywersyjnych.

PIAP

Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów PIAP
Dział Sprzedaży i Marketingu Produktów Specjalnych
Aleje Jerozolimskie 202, 02-486 Warszawa

Tel. 22 874 03 31
Fax. 22 874 03 40
e-mail: mds@piap.pl

PIAP GRYF®

MOBILNY ROBOT PIROTECHNICZNY

PIAP GRYF® jest robotem wykorzystywanym do rozpoznania terenu i miejsc trudnodostępnych. Za pomocą manipulatora o 5 stopniach swobody oraz funkcji zacisku szczęk chwytaka, możliwe jest podejmowanie ładunków o masie do 15 kg. Koła robota mogą być łatwo zdemontowane, co zmniejsza gabaryty robota, a tym samym ułatwia prowadzenie akcji w wąskich przestrzeniach.

Dzięki zastosowanym napędom robot sprawnie pokonuje nierówności terenu i przeszkody o kącie nachylenia do 45°. Cechą szczególną robota jest doskonała manewrowość. Niewielka masa ułatwia transport i przenoszenie robota, a jego modułowa konstrukcja pozwala na szybką i łatwą zmianę dodatkowego oprzyrządowania.

Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów PIAP
Dział Sprzedaży i Marketingu Produktów Specjalnych
Aleje Jerozolimskie 202, 02-486 Warszawa

Tel. 22 874 03 31
Fax. 22 874 03 40
e-mail: mds@piap.pl

120 mm moździerz
samobieżny M120K

120 mm autonomiczna
wieża moździerza M120

120 mm moździerz
samobieżny M120G

155 mm samobieżna
haubica KRAB

30 mm zdalnie sterowany system wieżowy
na KTO ZSSW 30

155 mm samobieżna
haubica KRYL

Wyrzutnia rakiet
LANGUSTA

122 mm samobieżna
haubica GOZDZIK

Wyrzutnia rakiet
LANGUSTA II

Artyleryjski wóz dowodzenia
AWD

Wóz dowódczo-sztabowy / dowódczy
WDSZ/WD

Artyleryjski wóz dowodzenia
AWD

Artyleryjski Wóz Amunicyjny
AWA

Artyleryjski wóz remontu
uzbrojenia AWRU

Warsztat remontu uzbrojenia
i elektroniki WRUE

Wóz amunicyjny
WA

Platforma minowania narzutowego
BAOBAB

Transporter minowania
narzutowego KROTON

Uniwersalna maszyna
inżynierska UMI 9.50

Spycharko - Ładowarka
SŁ-34C

98 mm oraz 120 mm moździerze ciągnięte

35 mm automatyczna armata KDA

Na wyposażeniu Sił Zbrojnych

WOJSKOWY INSTYTUT TECHNICZNY UZBROJENIA

www.witu.mil.pl

witu@witu.mil.pl

USŁUGI KOOPERACYJNE

Wykorzystując nowoczesny park maszynowy oraz kapitał doświadczeń z działalności w branży produkcji specjalnej, HSW S.A. realizuje również działalność kooperacyjną – produkujemy gotowe wyroby oraz wykonujemy usługi techniczne na bazie stworzonej lub powierzanej dokumentacji technicznej.

CIECIE WODA: maks. wymiary obrabianej blachy: 6200 x 3100 x 200 mm.
Możliwość cięcia faz do 60 °

GIĘCIE I PROSTOWANIE: długość maks.: 7000 mm, siła nacisku: 10000 kN.

SPAWANIE METODĄ MAG-PULSE na pozycjonerze obrotowo-uchylnym: udźwig: 15000 kg.

SPAWANIE ALUMINIUM metodą TIG oraz metodą MIG.

HONOWANIE: długość maks.: 11000 mm, ϕ od 20 do 800 mm, masa: 6000 kg.

DEFEKTOSKOPOWANIE: długość maksymalna: 10000 mm, ϕ do 500 mm, maks. głębokość badania: 5mm.

OBRÓBKĄ NA CENTRACH CNC, m.in:
UNION PCR160: wymiary maks.: 14000 x 4000 x 4500 mm, waga do 100 ton.
Frezarka DMF360: wymiary maks.: 3600 x 1100 mm, waga do 5000 kg.
Wiertarko-frezarka WHN 13: wymiary maks.: 2200 x 1800 x 2500 mm, waga do 12000 kg.

KONTROLA JAKOŚCI I TRASOWANIE CNC: maks. obszar pomiaru: 10 x 4 x 3 m.

SUSZENIE I MAŁOWANIE metodą hydrodynamiczną i pneumatyczną w malarni z otwartym polem malowania i uderową filtracją powietrza PAINT STOP. Maks. wymiary malowanych wyrobów: 13,5 x 5,5 x 6 m.

PRÓBY DYNAMICZNE zespołów, podzespołów oraz gotowych wyrobów.

HSW S.A.
Usługi kooperacyjne
tel.: 15 813 54 05, 15 813 58 59; 15 813 43 92
e-mail: biuro.kooperacji@hsw.pl, www.hsw.pl

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
z siedzibą w Warszawie, ul. Świętokrzyska 14a
tel. 827-17-68; 826-45-55; 826-31-57; fax 826-03-54
e-mail: sekretariat@simp.pl; simp@simp.pl; http: //www.simp.pl

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich (SIMP) jest dobrowolną demokratyczną, samorządną i trwałą organizacją użyteczności społecznej, zrzeszającą ok. 10.000 inżynierów i techników mechaników wszystkich specjalności oraz zawodów pokrewnych. SIMP założony w 1926 r. jest organizacją o 89-letniej tradycji.

Stowarzyszeniem kieruje Zarząd Główny. Prezesem SIMP w bieżącej kadencji (2014-2018) jest kol. Piotr Janicki.

Organizacyjnie SIMP składa się z 48 oddziałów oraz z 22 sekcji i towarzystw naukowo-technicznych o charakterze branżowym (np. Sekcja Spawalnicza, Poligrafów, Towarzystwo Naukowo-Techniczne Pojazdy Szynowe, Polskie Towarzystwo Inżynierów Motoryzacji, Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa, Towarzystwo Okrętowców Polskich KORAB).

Największym oddziałem Stowarzyszenia jest Oddział Poznański SIMP, skupiający 670 członków. Pracami Oddziału kieruje jego Prezes – kol. Piotr Janicki.

Działalność statutową SIMP, która skupia się w domach technika NOT i domach mechanika, wspiera sieć około 80 ośrodków działalności gospodarczej, realizujących prace inżynierskie, głównie w obszarze mechaniki. Podstawowe agendy działalności gospodarczej SIMP to: Zamek SIMP w Rydzynie im. prof. Henryka Mierzejewskiego, Zespół Ośrodków Rzeczoznawstwa i Postępu Technicznego w Warszawie, Zespół Ośrodków Doskonalenia Kadr w Warszawie, Zespół Ośrodków Kwalifikacji Jakości Wytrobów w Katowicach, Oficyna Wydawnicza SIMPRESS. SIMP jest wydawcą 8 czasopism naukowo-technicznych. Najstarszym czasopismem jest „Mechanik”, założony w 1909 r.

Od 28 czerwca 2006 r. SIMP posiada certyfikat nadany przez UDT-CERT, potwierdzający wdrożenie i stosowanie Systemu Zarządzania Jakością zgodnego z normą PN-EN ISO 9001 : 2009.

SIMP od początku istnienia PLP uczestniczy w jego pracach, a ukoronowaniem dotychczasowego współdziałania między naszymi organizacjami jest podpisane w dniu 10 marca 2004 roku porozumienie o współpracy.

Szczególnie aktywnie w pracach Polskiego Lobby Przemysłowego, w charakterze przedstawicieli w komisjach problemowych PLP, uczestniczą członkowie SIMP Oddziału Warszawskiego.